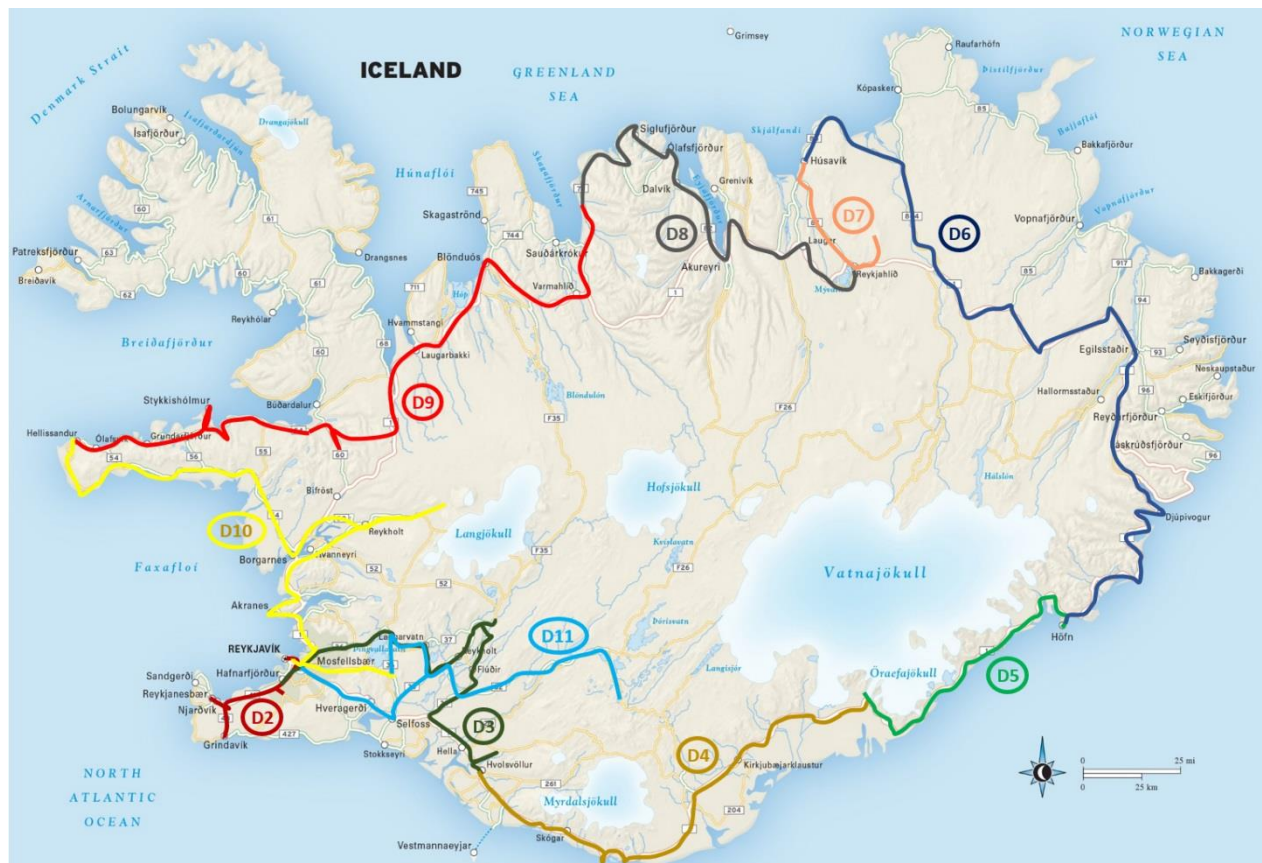


David, Martina, Eliška & Amálka

Kolem dokola Islandu 2017



Obsah

ÚVOD.....	3
D1 – Z Kladna na Island – 28. 6. – Středa.....	5
D2 – Blue Lagoon a Reykjaness – 29.6. – Čtvrtek.....	7
D3 – Golden Circle – 30.6. – Pátek.....	14
D4 – Jižní Island – 1.7. – Sobota	22
D5 – Jihoovýchodní Island – 2.7. – Neděle.....	31
D6 – Východní Island – 3.7. – Pondělí.....	36
D7 – Severní Island I – 4.7. – Úterý	42
D8 – Severní Island II – 5.7. – Středa	48
D9 – Severozápadní Island – 6.7. – Čtvrtek	53
D10 – Západní Island – 7.7. – Pátek.....	60
D11 – Golden Circle II – 8.7. – Sobota.....	66

Martina, David, Eliška a Amálka – na pylsuru po Islandu v létě 2017

Úvod

Island! Země ohně a ledu, pohádková příroda, vodopády a my. Tak to je úžasná kombinace. Jenže psát o tom cestopis? Tak to teda nevím. Krásná příroda nalevo, krásná příroda napravo a takhle to jde od pondělí do pátku. Nuda v Brně je proti tomuhle adrenalinová zábava. A když do toho přidám krokolomné islandské místopisné názvy, tak se ta nuda ještě navíc ani nedá přechýst. Tak proč vůbec psát cestopis? No právě kvůli té úžasné kombinaci. Kde jsme my, tak krásná krajina nalevo i krásná krajina napravo dostávají úplně jiný rozměr. Nevím, čím to je. Sami se skromně nepovažujeme za nic mimořádného, jsme prostě taková normální moderní česká rodinka švejkovského stříhu. Jenže kamkoliv přijedeme, začnou se samy od sebe dít nepatřičné věci a rázem se to celé stává tak nějak veselejším a zajímavějším. Navíc jak stárneme a zrajeme, zrají s námi i naše cestopisy. Zatímco v těch prvních jsme se chtěli jen podělit s dalšími cestovateli o naše pracně získané znalosti a zkušenosti, teď mnohem více myslíme i na čenáře, které cestování vůbec nezajímá. Že to nedává vůbec žádný smysl? Tak to máte svatou pravdu! A takový je celý náš cestopis!

Island jsme si jako destinaci naší další dovolené vybrali záhy po návratu z naší dovolené loňské. Hádankou jen bylo, jakým stylem Island “uděláme”. Island není pověstný svojí levnotou a my zase nejsme pověstní baťůžkáři. Jak tohle skloubit a přitom nezkrachovat, byla hádanka za mnoho tisíc. Zvažovali jsme ušetřit tím, že vezmeme vlastní auto. Problém je, že naše auto po moři jezdit neumí a lístek na trajekt se společností Smyril Line na palubě lodi M/S Norröna z Dánska - navíc s dvoudenní zastávkou na Faerských ostrovech - veškeré finanční výhody vlastního auta zabíjí. K tomu ještě nutno přičíst týden dovolené navíc jenom na cestu. Škrtnáme. Další zvažovanou variantou bylo koupit letenky, zajistit si ubytování přes AirBnB nebo booking.com a vypůjčit si auto na místě. Rozpočet jsem předložil ke schválení Martince, mé drahé polovičce v SJM, a ta mi v domnění žertu škrtnla jednu nulu na konci, a poslala mě zpátky pracovat na dalších variantách. Zkoušel jsem německé cestovky, zkoušel jsem islandské cestovky. Všechny mají výhodné balíčky a slevy z objemu kombinující půjčení auta se žádanou kategorie ubytování. Pořád jsem se ale nedostával ke kýženému cíli. Na Islandu se totiž z nějakého důvodu nepočítá s kombinací 2 dospělí + 2 děti a všude nám nutí 2 pokoje na 1 noc, což nám přijde jako hloupost, zbytečnost a navíc to k tvorbě příznivé ceny také nepřispívá. Až nakonec jsme se dopočítali. Nejlevnější je koupit si letenky, přivést si vlastní stan, vlastní spacáky, luncheon meat v plechovce, půjčit si nejlevnější auto a kempovat a vařit si sám. Jedině tak se dostaneme na Martinky požadované číslo. Tak jsme začali zjišťovat, kolik stojí kvalitní stan s výškou sloupce vody 1 metr pro 4 osoby, kolik stojí kvalitní spacáky s komfortním pocitem v islandských mrazech, kolik konzerv s jídlem s sebou musíme mít a kolik potřebujeme zavazadel, abychom to pak všechno utáhli, no a tuhle variantu jsme následně také slavnostně škrtnli. To se nám všem ulevilo! Nezbyvalo než vrátit se k rýsovacímu prknu a hledat další možnosti. Zkoumali jsme různé formy pronájmu obytných vozů, od krásných motorových domů s vlastním záchodem a koupelnou, přes hybridy s integrovaným stanem na střeše

až po kempovací dodávky, které se mění v noci na ložnici a přes den fungují jako auta. A tady jsme se konečně našli. Pronajmeme si „camper van“ a budeme spát po kempech. Není to sice tak levné jako vlastní stan, ale zase do toho neprší, není třeba s sebou nic tahat a nabízí to novou a doposud nepoznanou formu zábavy a dobrodružství jak pro nás, tak pro naše dvě malé holčičky. A plechovky s jídlem s sebou také tahat nebudeme! Jídlo je naší vášní a poznávání lokálních specialit patří mezi zážitky z cest, o které se přece nenecháme ošidit. Kde jinde než na Islandu si dneska můžete dopřát k obědu velrybu, papuchálka, fermentovaného žraloka, celou ovčí hlavu nebo třeba beraní koule s křenem a hořčicí? Troufám si říci, že ani v pražské Sapě tohle všechno neseženete.

Termín naší cesty jsme si naplánovali na začátek letních prázdnin. Chtěli jsme využít dvou dní státních svátků v červenci, a také proto, že přelom června a července jsou nejlepší dobou k návštěvě Islandu. Neuvidíme sice polární záři, která je jevem zimních měsíců, zato v této době uvidíme půlnoční slunce a to také není k zahzení. Psal se listopad 2016, kdy jsme mazaně zakoupili letenky s nízkonákladovou společností Germania s odletem z Drážďan a následně se těšili na den našeho odletu.

Dobu čekání jsme zasvětili teoretické přípravě, jako jsou studia cestopisů, knih a dalších dostupných materiálů o Islandu. Nastala doba plánování našeho vlastního itineráře, který musí být ten nejlepší ze všech a zaručeně jiný, než nabízejí cestovní kanceláře a než měly tisíce lidí před námi, protože určitě nikdo nikdy nevěnoval přípravě tolik času a úsilí jako my. Plánování nás baví a tak tento čas bývá obvykle časem radostným. Nikoliv však v případě Islandu. Island je v tomto směru frustrující. Je tam toho tolik moc k vidění, a každá ta věc má jméno, které se nedá přecíst, natož napsat a už vůbec né zapamatovat. Doslova jsem se utopil v islandských místopisných názvech. A podobně selhala naše Eliška, když jsem jí nutil po večerech předčítat pověstné islandské ságy, abychom pochopili islandskou duši, ještě než se na ní vrhneme na místě. Elišce už je 7 let, má za sebou první třídu a měla by tedy umět číst. Jenže v tomto případě jen koktá a koktá, že se to nedá poslouchat a ani fyzické tresty s tím nic nezmožou. Člověk se za to na ní ale nemůže nijak zlobit. Já věřím, že o každém národu nejvíce vypovídá jeho jazyk. V jazyku je totiž koncentrováno moudro a historie celé země. A to je ten problém. Island dlouhou historii nemá, je nejpozději člověkem osídleným a obyvatelným územím vůbec. Navíc islandština zamrzla na úrovni norštiny z dob vikingů. Proto se Islandanům ty jejich ságy tak snadno čtou a o to to máme my, rozvinutí intelektuálové těžší. Pro pochopení toho co píšu, příkládám krátký úryvek z jedné mé oblíbené vikingské ságy a upozorňuji, že se nejedná ani o vtip, ani o úryvek z deníku skřetů z Mordoru:

„Njáls sága o Gunnaru Hámundarsonovi přeložená pro Folkeoplysningens Freme 1871. Gunnar a Hlíðarenda Hetjufræði se měli moc rádi a tak se jim narodili 3 synové Kolskegg, Hjört a Ásdísi. Hallgerði Langbrók jim v Þjóðminjasafniðu rozbil hubu. Þvíhann Hæfðialltsem mu zato natrhnu herklæðum a ...“ ... tak dále.



Tento počáteční neúspěch nás ale nesrazil do kolen. Ba naopak. Den za dnem, večer co večer, skleničku za skleničkou jsem se znovu a znovu prokousával nečitelnými názvy, až se vše začalo pomaloučku rozjasňovat jak nebe jasné nad Islandem. Najednou bylo všechno tak naprosto samozřejmé; kam pojedeme, co tam uvidíme i co tam budeme dělat. Ve zkratce, pojedeme po islandské Ring Road číslo 1, objedeme celý Island kolem dokola a zastavíme

u každého krásného vodopádu a lávového pole, které po cestě potkáme. Toto jsme si detailně rozepsali do 70 stránkového manuálu, který jsme si s sebou vezli svázan v několika výtiscích (kdyby nedejbože se jedna kopie ztratila) a z kterého nám každé ráno na Islandu Martinka předčítala plán dne. Náš manuál jsme nakonec zanechali ve veřejné knihovně půjčovny aut před naším odletem zpátky, kdyby se náhodou někdo z budoucí generace návštěvníků chtěl inspirovat naším česko-anglickým itinerářem (ale pokud by chtěl někdo jeho elektronickou podobu, můžeme zaslat).

Doba do odjezdu nám utekla jako voda. Teplé oblečení jsme donakoupili hned jak začaly zimní výprodeje, kufrы jsme dobalili více jak měsíc před odjezdem, a zbývající dny jsme každý den kontrolovali pasy, jestli nám náhodou nějaký doklad v mezidobí nepropadl, tak jak se to stalo naší Elišce před cestou do Ománu. Když už se zdálo, že naši cestu nemůže zhatit vůbec nic, dostala čtyřletá Amálka zánět kyčlí. Zbýval týden, během kterého Amálka nesměla chodit, museli jsme ji všude jen nosit a obden jsme s napětím čekali na verdikt doktora na sonografu, abychom se jen dozvěděli, že sono vypadá pořád hnědě a že máme přijít zase za 2 dny na kontrolu. Poslední kontrola byla den před odletem a ... jak naznačuje tloušťka tohoto dokumentu, vše dobře dopadlo. Amálka může chodit a my všichni s ní jedeme na Island!

D1 – Z Kladna na Island – 28. 6. – středa

Dnes jsem doma poslední den sám s dvěma hladovými dětmi. Maminka nás opustila už před třemi dny, aby na školním výletě na cizí neřády dohlížela. Dnes se ale už má konečně vrátit. Musí, pojedeme na dovču! Už se na ní všichni moc těšíme. Já i děti, řekl bych. Moje neortodoxní výchovné metody, jako by dětem moc nevoněly a občas stávkují, zejména když po nich něco chci. Třeba jít spát nebo uklízet. Eliška tedy ještě chodí alespoň do školy, ale Amálka nechodí vůbec. Má zánět kyčle. Musím jí všude nosit a pořád chce po mně dělat zábavu.

V poledne konečně přijíždí Martinka. Jdeme společně na pizzu a pak kontrolujeme, zda máme s sebou na Island všechno. Letíme z Drážďan v 21:30. Společnost Germania zatím neumožňuje online check-in a proto chceme být na letišti už po 7. hodině večerní, abychom dostali pěkná místa v letadle. Z domova vyrážíme v půl šesté a celou cestu těsně ujíždíme před hrozným slejvákem, který se na Česko žene.

Parkujeme na drážďanském letišti na 4. poschodí, kde bylo parkovné nejlevnější v momentu, kdy jsem to online rezervoval. V tu chvíli už jsem ale prokaučoval úplně ten nejlevnější tarif, který byl ještě o polovinu levnější. Měl jsem to rezervovat hned, jak jsem kupoval letenky – pro příště.

Z auta jdeme rovnou na přepážku, kde nás prakticky okamžitě odbavují, a následně jdeme směrem k bráně. Po cestě u záchodů si holčičky nabírají kreslené příručky, na kterých malovaný penis neví, jak se nasazuje na hlavu gumová čepička a my máme co dělat, abychom se moc nesmáli a do vysvětlování nezamotali. Divná pohádka holčičky, také nechápeme, o co jde, naše jinak obstojná němčina se mění na nulovou, a to si pište, že se postaráme, aby to brzo zmizelo, a ničeho jste si nevšimly!

Šance se objevuje záhy. Po absolvování bezpečnostních kontrol jdeme do místní restuarace, kde si dáváme lahodné vídeňské párečky s bramborovým salátem (děti s hořčicí a kečupem) a pak kávičku. Nové příručky holčiček se rychle mastí a mažou od kečupu a pryč s tím. Holky si pak hrají chvilku v nedaleké herně a my pozorujeme, jak Amálka krásně běhá, kyčle nekyčle. Nu což, povolení od doktora máme, takže teď už nás nic nezastaví.

Pak jdeme čekat na bránu. Letadlo hlásí zpoždění 1/2 hodiny, o čemž informujeme naši islandskou půjčovnu aut, protože na nás budou čekat na letišti. Z několika tamních společností jsme si nakonec vybrali rodinou firmičku Snail.is. Důvodem nebylo jen to, že nabízejí nejlevnější a nejstarší auta s nejvíce najetými kilometry ze všech společností, ale protože v ceně auta – na rozdíl od jiných společností – je zároveň úplně vše, co se může hodit, jako jsou spacáky, deky, polštáře, nádobí, rozkládací sedačky, plynové bomby, temnicí závěsy, atd. atd.

Během čekání na odlet holčičky zlobí, což dnes vytáčí maminku ještě více než tatínka. Každopádně na odletu o nás vědí. A rozhodně nejsme jedinými mazanými Čechy letícími z Drážďan. Poslední minuty čekání si krátíme hrou s dětmi „kdo si sedne do sirupu, co vylila Amálka na sedačku, je vůl“ a hra holčičky baví, narozdíl od maminky.

Odlétáme ve 22:15. Eliška usíná okamžitě po dosednutí na sedačku. Amálka, která spinkala chvíli odpoledne, usíná dvě minuty po Elišce. Dospěláci drží až do Reykjavíku, kam letadlo dosedá těsně před půlnocí místního času. Buzení holčiček po 3 hodinkách spánku se nenese v duchu radostném a obě nám to dávají hlasitě najevo. Asi bychom se příště těmto nočním trmácením už vyhnuli, tedy pokud by to šlo.

Moje první kroky po vystoupení z letadla vedou do letištního duty free „on arrival“ obchodu, kde se zběsile vrhám na regál s alkoholem. Tuhle taktiku jsem vyčetl z doporučení zkušených Islandců během islandských příprav. Alkohol totiž na Islandu není běžně k dostání, a pokud už někde je, tak je dost drahý a tak nejlepší způsob jak si dopřát této blahodárné tekutiny za rozumné peníze je napakovat se hned na letišti. Očividně jsem ale zanedbal tuto teoretickou přípravu pro zbytek rodiny, který na mě vrhá znechucené pohledy jako na neléčitelného alkoholika, který je zdržuje od tolik žádaného spánku a ještě chce prolívat rodinný rozpočet hrdlem. Nenechám se odradit. Vybírám 2 lahvinky vína a 1 kartónek pivíček v plechovce a brblám si při tom pod vousy něco o nevděku, který vládne světem. Já teď a tady šetřím rodinný rozpočet, zajišťuju si dobrou náladu na celou dobu dovolené, která je tak potřebná i pro zbytek rodiny, a kupuju si jen tak malé množství, že si za to přeci zasloužím certifikát a medaili Gunnara Nepičsona a nikoliv vyčítavé pohledy bližního svého!

S cinkající duty free taškou se uraženě vláčím za ostatními k pásu na kufry, kde čekáme dalších 20 minut, než se naše zavazadla konečně objeví. Po sebrání zavazadel jdeme k východu, kde vyhlížíme nějakého islandského pána s cedulí šneka – znakem to společnosti Snail.is. Součástí dohodnuté služby zapůjčení auta je i vyzvednutí a odvoz z letiště a zajištění noclehu pro dnešní noc formou Bed and Breakfast.

U východu nás opravdu vítá asi 20 letý mládenec inteligentního vzhledu s kostěnými obroučkami mávající velkým šnekem. Když vidí, jak se k němu ženeme, zdraví nás zkušeným pokřikem „hello, I am Vojta“. „Dobrý den“ my na to, neboť jeho český přízvuk by ho prozradil, i kdyby tvrdil, že se jmenuje Mustafa. Vojta má radost z Čechů jak se sluší a patří a hned nás odvádí k autu Škoda

Octavia, kam se musíme všichni vejít i s našimi zavazadly. Horší je to s odjezdem z letištního parkoviště. Nechce nás pustit závora, protože jsme neplatili za parkování. Vojta sice dostal od paní vedoucí platební kartu, ale ta mu k ní zatajila PIN kód. Co teď? Navzdory stále svítícímu slunci na obloze je už hluboko po půlnoci, a tedy všichni z firmy spí. Vojta vytáčí telefonem kolegu z firmy, taktéž Čecha, jen o něco zkušenějšího, neboť pro Snail.is pracuje o 2 týdny déle než Vojta. Recept na tu kartu nemá. Vojta se nám slušně omlouvá a odbíhá to řešit pryč. Musí vzbudit telefonem paní majitelku a asi nechce, abychom byli svědky, co mu na to řekne. Zatímco je Vojta pryč, já se chvástám před Martinkou, že bych těch 120 Kč za parkování mohl vzít klidně mojí kartou, neboť k své kartě PIN určitě znám. Odměnou je mi čůčka za to, proč jsem to neudělal, když vidím, jak naše polospící děti potřebují teplou postýlku namísto tvrzení na letišti v 1 ráno islandského času (tj. už 3 ráno českého času). Vojta po chvíli přichází, ve tváři má úsměv vítěze, dovolal se paní majitelce, dozvěděl se PIN, přežil to a my můžeme jet.

Po cestě se snažíme z Vojty vytáhnout nějaké zajímavé informace o Islandu, ale záhy se ukazuje, že jako brigádník má úplně jiné znalosti a starosti, než co potřebuje nenasytný turista. Dozvídáme se, že ve firmě Snail pracují celkem 3 Češi (2 kluci a 1 holka). Kluci se starají o auta a dívka o vybavení aut pro turisty, aby měli v pořádku vše, co potřebují. K tomu tam maká ještě jeden Polák jako automechanik. Malá rodina firmička Snail má vozový park čítající cca 60 vozů, každý den se protáčí 5-7 vozů a je to tedy celkem hoňka tohle všechno obhospodařit. V tomto kolotoči neexistuje něco jako „neděle“ - den volna - neboť noví turisté v sezóně přijíždí každý den. Jinak o pracovitosti Islandanů svědčí i to, že s 43,5 hodinami za týden mají nejdelší pracovní dobu v Evropě. Na Vojtovy prachy se ze slušnosti neptáme, ale známe minimální mzdu, která je na Islandu něco málo přes 55 tisíc na naše. Vojta si pochvaluje paní majitelku Sigrún, která - jak se zdá - se skvěle stará o své zaměstnance a zajišťuje jim bydlení a výbornou stravu. Vojta studuje politologii v Brně a je zde jenom na letní brigádě. Po prázdninách bude pokračovat na studiu ve Švédsku a my mu přejeme hodně štěstí k dalšímu studiu.

Po půl druhé hluboké nočně-ranní hodině konečně přijíždíme do sídla Snail.is v Reykjavíku. Budova má 2 patra. Ve spodním se opravují a připravují auta, v horním je 8 pokojů pro hosty. My dostáváme pokoj na konci chodby, kde je již krásně ustláno pro 4 osoby. Jedinou vadou na kráse je to, že na pokoji není vlastní záchod. Na chodbě jsou sdílené záchody a koupelny oddělené zvlášť pro muže a pro ženy. Venku je pořád denní světlo a tak zatahujeme žaluzie co to jde a jdeme konečně spinkat.

D2 – Blue Lagoon a Reykjanes – 29.6. – čtvrtek

Někdy v noci mě budí náměsíčná Martinka hledající cestu na záchod a neschopná se zorientovat, kde je. Nechápu, co se děje, až za 2 hodiny mi to dochází, když dělám já to samé. Záchod nacházím na druhém konci dlouhé chodby, ale je ještě chvíli obsazen polským automechanikem. Poznávám ho podle typické polské tváře skokana Adama Małysze a následně se doutvrzují inspekci stavu čistoty právě použitého záchodku. Jdu proto raději na holky.

Ráno se finálně budíme okolo 9. místního času. Jelikož doma je už 11 dopoledne, považujeme spánek za dostatečný. Jdeme na snídani do velké a perfektně vybavené kuchyně na chodbě, která je určená pro hosty. Děláme si tousty pro dospěláky, holčičky dávají přednost müsli s mlíčkem, zapijíme to kafem a holky čajem.

Zatímco snídáme, přichází paní Sigrúna a přináší nám podepsat papíry k autu. Z možností pojištění auta se domlouváme ještě na příplatkovém “gravel protection” - pojištění proti poškození auta na šterkových cestách. Tato pojistka se obecně doporučuje pro všechny, kdo plánují si užít islandské cesty označené písmenem “F”. Předpokládá se za tímto účelem zapůjčují auta s pohonem všech kol. Není to nutné, pokud někdo plánuje jet jenom po asfaltové Ring Road číslo 1, kolem které je koncentrována většina islandských atrakcí. Dopláčíme paní Sigrúně, co ještě zbývá zaplatit (z domova jsme platili jen zálohu 15% z ceny auta). Následně na pokoji optimalizujeme zavazadla do auta a balíme peřiny, polštáře a prostěradla, ve kterých jsme dnes v noci spali, protože ty dostaneme s sebou na cestu. K tomu dostaneme pro každého ještě teplý spacák, abychom neumrzli.

Přistavují nám autíčko - Snail T1. Jde o VW Transporter T4 syncro (4x4) rok výroby 2007, se zvýšenou střechou (vevnitř se pohodlně postavíme). Auto má nalítáno téměř 300 tisíc kilometrů po islandských cestách necestách. Kombinace takto starého auta s polským automechanikem mnoho důvěry do žil nevlévá. Naštěstí přichází sympatická mladá dívka – Češka – která situaci zachraňuje. Dostáváme nalejvárnou, kde co v autě najdeme, jak se používá vaříč, vyměňují plynové bomby, zapíná nezávislé topení Webasto, těsní okna, aby nebylo v noci světlo, kde se plní voda do kuchyňské linky, kde najdeme věci na mytí nádobí, kam schovávat skládací křesla, jak zapínat ledničku, atd., atd. Jsme prý jejími prvními Čechy a tak je z nás malinko nervózní. Také jsme první rodinka s malými dětmi a vypadáme trochu jako Adams family a to nás opravdu těší.

Nejsme sami, kdo dnes dostává nové auto. Ve stejnou dobu se vrací 2 auta a další 2 vydávají. V centrále je skříň, do které navrátní se turisté dávají přebytky nespotřebovaných zásob pro ty, co teprve pojedou. Nabíráme zde sůl, kuchyňské papírové utěrky, kávu a nutelu. Od paní domácí Sigrúny dostávají jako dárek holčičky každá kovovou termoflašku s logem šneka. Nakládáme naše zavazadla do auta a jedeme!

Na dnešní den jsme naplánovali prohlídku poloostrova Reykjanes, který se rozprostírá od Reykjavíku směrem na západ (asi 50 km) a na jih (20km). Na tomto poloostrově jsme už dnes byli, neboť zde se taktéž nachází město Keflavík s islandským hlavním mezinárodním letištěm, kam přilétávají letadla z celého světa, a která většinou klamavě tvrdí, že letí do Reykjavíku. Neletí, letí do Keflavíku, v Reykjavíku žádné mezinárodní letiště není. Naším cílem ale není Keflavík, nýbrž Blue Lagoon, neboli modrá laguna, zázrak přírody, který si vysloužil své místo na seznamu top 20 divů moderního světa. Uprostřed lávových polí se nachází geotermální minerální lázně s úžasně blankytně modrou teplou vodou (37–39 °C), bohatou na minerály jako je oxid křemičitý a síra, a už pouhý pohled do modroty léčí a uzdravuje, natož teprve koupání v této zázračné vodě. Tomu ovšem odpovídá cena vstupného, která není konstantní, ale mění se v čase v závislosti na sezóně a jak dlouho dopředu se lístky kupují. Čím dříve se vstupenky zakoupí (přes internet), tím je to levnější. Modrou lagunu navštíví pravděpodobně každý návštěvník Islandu a tak je v sezóně doporučeno si s rezervací pospíšet. Počet vstupenek je limitován kapacitou lázní a pokud by někdo čekal, že koupí vstupenky až na místě, tak může mít velkou smůlu. Vstupenky se také prodávají na konkrétní časový slot doby příchodu, a v momentě, kdy jsme si je kupovali my (asi 3 týdny před příletem), tak už některé hodiny byly vyprodané. Kromě neslušně drahého základního vstupného “Standard” je možné si ještě připlatit za balíčky jako “Comfort” a “Premium” s doplňkovými službami jako je zapůjčení ručníku, županu, pantoflí atd. Dobrá zpráva je, že děti od 2 do 13 let v doprovodu rodičů mají vstup zdarma.

Naše rezervace do Blue Lagoon je na 3. odpoledne, čas, který jsme v době rezervace z tepla obýváku vysmrkli pohledem z okna, jakože v té době to zaručeně dáme i kdyby cokoliv. Pohled na hodinky v tuto chvíli ukazuje, že za chvíli bude islandské poledne. Máme tedy dost času na zařazení dalších aktivit do našeho dnešního itineráře. Pro tento případ máme v našem vlastním průvodci samostatnou sekci aktivit pro děti, které jsme nikam konkrétně nezaplánovali. Zatímco tedy já řídím v tranzu náš nákladák s přilepeným obličejem na předním skle, Martinka teď za jízdy listuje naším průvodcem a dynamicky vybírá návštěvu vikingského muzea nedaleko Keflavíku a nedaleko modré laguny.

Jak asi každý ví, Vikingové byli severští borci a námořníci. Jejich doba se datuje na pozdní 8. až 11. století no a byli to právě oni, kdo původně osídlil Island. Vikingové jsou absolutně cool pro naše malé holčičky, protože v sobě kumulují spoustu zábavy, jako jsou helmy s rohama (které prý ve skutečnosti nikdy neměli – taky jsem byl z toho dost přešlý, když jsem se to dočetl), mlácení se kde čím po hlavě a spoustu mytologie, kterou máme tak rádi a i sami k nim dokážeme přispět v případě potřeby (jako např. že jejich runové písmo lze přečíst jen po požití značného množství runu). No a v tomto vikingském muzeu navíc visí pravá vikingská loď v životní velikosti a tedy další důvod pro holčičky býti natěšené na muzeum.

Zatáčíme z hlavní silnice směrem k muzeu a hned u odbočky vidíme menší příměstské nákupní centrum s obchodními řetězci Bónus a Krónen. Tyto nákupní řetězce jsou na Islandu považovány za nejlevnější k nákupu potravin. To nám perfektně zapadá do plánu - potřebujeme naplnit autoledničku a udělat iniciační nákup alespoň na 2-3 dny. V krámu Bónus kupujeme toustový chléb, různé sušenky, müsli křupínky ke snídani, mléka, skry, sýry, jablka a borůvky, pití a další věci. Bónus s logem spořivého prasátka vzhledově připomíná nažloutlý Lidl s cenovkami z luxusních francouzských lahůdek. Nakoupené potraviny dáváme do auta a rozhodujeme se ještě zajít si rovnou na oběd do místní frančizy bageterií Subway. Pro děti objednáваме happy meal s omalovánkami, protože co je doma, to se počítá. Po pořádné porci sandvičů se dorážíme čerstvými borůvkami z Bónusu.

Pokračujeme do **Viking World muzea**, ke kterému je dnes z nějakého neznámého důvodu uzavřená příjezdová silnice a tak parkujeme asi 300 metrů od zdálky viditelného muzea. Cesta nás vede přes dětské hřiště a malé zoo s domácími mazlíčky, vděčné to zastávky holčiček a příležitosti se zmazat. Když se Eliška natahuje v bahně jak dlouhá tak široká, Martinka suše konstatuje něco o tom, že jen co jsme přijeli, polovina veškerého přivezeného oblečení je k nepoužití.

V muzeu nás vítá Agněžka, polská mladá prodavačka vstupenek. Zatímco Martinka utíká s Eliškou na místní záchod pucovat zabahněné oblečení, já si s Agněžkou procvičuju moje slušné znalosti polštiny: “Íle koštuje biljétek do muzéa? Čo zdě robi taká bardzo ładná děvčonka? Agněžka lásky kněžka?” a podobně. Slečna je ze mě naprosto unešená a ihned utíká za roh pro kolegyni, která je pro změnu Češka, aby jí vysvětlila, o co mi jde. Vrací se Martinka s vypranou Eliškou ze záchodků a já se radši rychle s oběma slečnami loučím, abych nezavdal důvodu k žárlivé scéně.

Dvoupatrové vikingské muzeum se vrací do časů Vikingů. V horním patře jsou odkazy na některé mé oblíbené ságy a legendy, v dolním patře se promítá film o Vikinzích a je tam menší kavárna. Dominantou muzea je ale pravá vikingská loď visící od střechy dolů přes obě patra a na jejíž palubu lze z horního patra nastoupit a vystoupit. V dolní části muzea je ještě návštěvníkům k dispozici

vikingské vybavení (sekery, meče, štíty, helmice), které si nabíráme a s holčičkami vikingskou momentku děláme.



Poučení krátkým životem vikingů se vracíme k autu přesně v půl třetí a tedy je už perfektní čas na modrou lagunu. Cestou autem mjííme nekonečná černá lávová pole. Uprostřed nich stavíme na jednom parkovišti pro turisty a jdem si tuto podivnou krajinu černých ker, jeskyň a lávou vytvořených podzemních chodeb s holčičkami projít. Je zde pro tyto účely i několik žebříků a schodů do podzemí. Holčičkám i mně je hned jasné, že toto je pravá domovina trolů. Skutečně několik živých trolů na naší výpravě potkáváme. Eliška viděla zlatého, Amálka modrého. Zážitky ze setkání s trolly ihned vyprávíme mamince, která na nás zatím čekala v autě a teď hluboce lituje, že s námi nešla a tedy žádného trola neviděla. Mimochodem existenci trolů, elfů a dalších fantastických bytostí na Islandu dokládá i statistický fakt, že v ní věří více jak polovina obyvatel Islandu.



Další naší zastávkou je už konečně **Blue Lagoon**. Parkujeme na parkovišti, bereme tašku s plavkami a z domova vytištěné vstupenky. Po důkladném umytí, které nám připomněl pán u vstupu i cedule v šatnách a ve sprchách, se shledáváme všichni dohromady u laguny. Voda je neprůhledná a má magicky šedomodrou barvu. Barva se mění podle toho, jestli je jasno nebo zataženo. Plocha vody je rozsáhlá

dobrých 40 metrů na každou stranu a má nepravidelný tvar. Do laguny konstantně prýští nová voda a stará odtéká, kompletně se tak vymění za 48 hodin. V laguně se nečeká, že si někdo stříhne stovku kraulem tam a zpátky a lidé se ve vodě pohybují pomalou chůzí. Hloubka vody je přibližně jeden metr. Děti, ač by tu povětšinou stačily, musí mít do věku 9 let na ruce povinně rukávky, které jsou pro ně nafouknuté a připravené v bedně na břehu a tedy jsme táhli naše zbytečně. Dnes je teplota vzduchu 10 stupňů Celsia, voda má krásných 38 stupňů, ale v místech, kde vyvěrá, je teplejší.

Po chvíli zkoumání modrolagunských zátok jdeme vodou k baru po levé straně, kde je možné si udělat bílou masku z křemičitého bahna. Tato “silica mask” je zdarma součástí základního vstupného, vyšší vstupné má navíc v ceně zelenou “algae mask” z řas. Patláme se všichni navzájem bílým bahnem a tváříme se u toho blaženě. S bílými gesichy od tvrdnoucího bahna se přesouváme do nejzadnější části laguny, kde holčičky po čase objevují u kraje zelené bahno. To jsme na to vyzráli! Budu mít zelenou masku a zadáčo, já sám radostí, strhávám ze sebe bílý sádrový odlitek připomínající posmrtnou masku Jana Palacha a nechávám si od holčiček kydat tu zelenou hmotu na obličej. K mému překvapení nikdo jiný si tento luxusní matroš nedopřává. Zelené bahno nalezené holčičkami totiž strašně smrdí, smrdí mi celá zelená tvář a smrdí i dětské ručičky, které to na mě kydlí pod tlakem. A budeme smrdět ještě celý příští týden. Martinka se směje a znalecky tvrdí, že to je trolí trus. Potom se vracíme k baru, kde se nervózně ujišťuju, že to zelené, co mám teď na obličej, rozhodně nemá nic společného s příplatkovou “algae mask”. Ble, ble, ble, smývám smrduté trolí výkaly z hlavy a zakazuju všem se mi smát. Pak jdu pro mobil z vody do šaten, ať uděláme pár fotek holčiček ve vodě a pár rodiných videí, abychom si mohli v budoucnu připomenout modrou lagunu z gauče obývacího. Při pobytu s mobilem v laguně mi nezbyvá než doufat, že ten mobil, co má být vodotěsný, je vodotěsný. Po dvou hodinách louhování v modré laguně a několika různých pleťových maskách se domlouváme, že už laguny máme dost na rozdíl od jídla v bříšku, které zase potřebuje doplnit. Jdeme se sprchovat a převlékat. Jenže se dobře nedomlouváme, kde se potkáme. Zatímco já čekám na holky za rohem, holky čekají na mě před rohem. Takto na sebe čekáme



dobrych 40 minut a všichni jsme nervózní, kde kdo co zase dělá, ale nikdo se nejde podívat za roh resp. před roh. Až náhle vidím Elišku, jak smeje po chodbě, volám na ní, okamžitě přichází zbytek výpravy a božítku, jak já to na té chodbě schytl, to si pamatuje tamní personál dodnes. Prý za to můžu já a navíc ještě neumím přiznat, že za to můžu já. Jenže já si prostě nemyslím, že za to můžu já, tak to teda nepřiznávám, ale všem blahosklonně odpouštím.

Zatímco jsem čekal na před rohem schovanou rodinu, využil jsem čerstvé novinky a snad jediného pozitivního výdobytku Evropské Unie, o kterém vím. Datových služeb na mobilním telefonu zdarma resp. z mého domácího datového tarifu. Island, ač není v Evropské Unii, tak podobně jako Norsko nebo Lichtenštejnsko je součástí Evropského hospodářského prostoru. V překladu to znamená, že od poloviny června 2017 my Češi (tak jako ostatní EUané) můžeme na Islandu na telefonu surfovat internet na svoje mobilní data stejně jako doma. A to mě baví a to je jeden z důvodů, proč rodinku těch 40 minut nijak intenzivně nepostrádám. Ale né, že bych se flákal a třeba koukal, jak hrajou naši čeští kluci fotbal nebo tak něco. Nenene, já hledal, kam půjdeme dnes celá rodina na večeři, aby byli všichni happy a ideálně to ještě moc nestálo. Moje oblíbená aplikace Tripadvisor mě poradila, že 10 km odsud je větší městečko **Grindavík** a jedničkou v tomto městečku je restaurace Bryggjan. Komentáře k této restauraci tvrdí, že zde mají tu nejúžasnější humrovou polévku z celého světa a tedy není důvod ztrácet čas hledáním něčeho jiného.

Restaurace je spíše kavárna s menším výběrem jídel sepsaných křídou na černé tabuli. Holčičkám termín humr nevoni tolik jako mně a tak se operativně rozhodují, že si raději dají k večeři polévku jehněčí.

Koncept konečně nekonečných polévek je na Islandu celkem běžný a je to relativně levný způsob jak se dobře najíst v restauraci. V praxi to vypadá tak, že je někde stůl, na něm je velký termokotel polévky, u toho je chléb a máslo, čistá a studená islandská voda v karafách na pití a obvykle i káva v termosce. Vše je v ceně polévky. Polévku je také obvykle možné si přidávat a přidávat, s tím, že v některých restauracích je počet přidání limitovaný.

My si zde pro 4 lidi férově objednááme 2 jehněčí polévky a 1 humří s velkými kousky humra. Komentáře nelžou a humří polévka je opravdu úžasná s dokonalou chutí. Zatímco jehněčího vývaru, který je tedy také moc dobrý, mají všichni brzy dost, o humří se strhává rvačka a zejména Amálka je v této bitvě dost aktivní. Eliška dnes funguje jako náš zásobovač a kontinuálně doplňuje, co nám na stole chybí. Nejčastěji musí pro místní domácí chléb, který je prostě dokonalý a tedy se postupně přesouvá z polévkového stolu na náš, a z našeho zázračně mizí. V restauraci jsme téměř sami a tak se s námi zapojuje do řeči místní mládenec - kuchař a číšník v jednom. Nějakou dobu nás nejdříve pozoruje a nemůže si nevšimnout, že naše rodina je pravidelným účastníkem soutěží jedlíků. A to ho samozřejmě zajímá. Není to Čech, je to pravý Island'an. Čecha tam tedy také mají, ale dnes má volno. Po polévce si ještě dáváme kávu a Martinka k tomu objednává místní našlehaný a chuťově dokonalý dort. Všechno v této restauraci je prostě super, tak super, že během jídla všichni zapomínáme, že se spolu už od čekání u modré laguny vlastně nebavíme.

Při placení dostáváme mapu okolí, na které nám místní mladík ukazuje a doporučuje projet si takový menší okruh podél výběhu do moře. Jsou zde k vidění 2 vraky lodí a oranžový maják. Vydáváme se na cestu podle jeho doporučení a jsme nadšení. Cesta je nezpevněná a kromě již výše zmíněného vidíme hodně ovcí a beranů s kroucenýma rohama a krásné islandské koně. Jsme široko daleko sami a tak je to ideální místo nechat naše malé holčičky také trochu vyvenčit.

Vracíme se směr Reykjavík. Úplně posledním cílem našeho dnešního dne je městečko Hafnarfjörður. Po cestě opět míváme modrou lagunu, tentokrát z druhé strany. Zde je ze silnice vidět geotermální elektrárna **Svartsengi**, která je zdrojem vody do modré laguny. Natlakovaná voda se zde v podzemí v důsledku lávy ohřívá na teploty vysoko nad bodem varu, pohání turbíny a tím generuje elektřinu. Následně se pára s horkou vodou proženou výměníkem tepla pro ohřev vody nedalekých vesnic a měst a až pak jde voda k místním trolům, kteří ji i s výkaly vypouští do modré laguny. Ble, ble, ble, zelenou masku už nikdy nechci!

Městečko **Hafnarfjörður** znamená v překladu "přístavní fjord" kvůli přírodnímu zálivu. Celý název obce je Hafnarfjarðarkaupstaður, ale to nikdo nedokáže vyslovit a tak se mu jednoduše říká Hafnarfjörður. Toto městečko jsme si vybrali jako místo, kde dnes budeme přespávat. Důvod byl prozaický. Hafnarfjörður je uznávanou domovinou elfů a o to bychom neradi naše holčičky obrali. V centru města je elfí park a je možné vydat se na procházku po elfích cestách nebo absolvovat místní elfí školu.

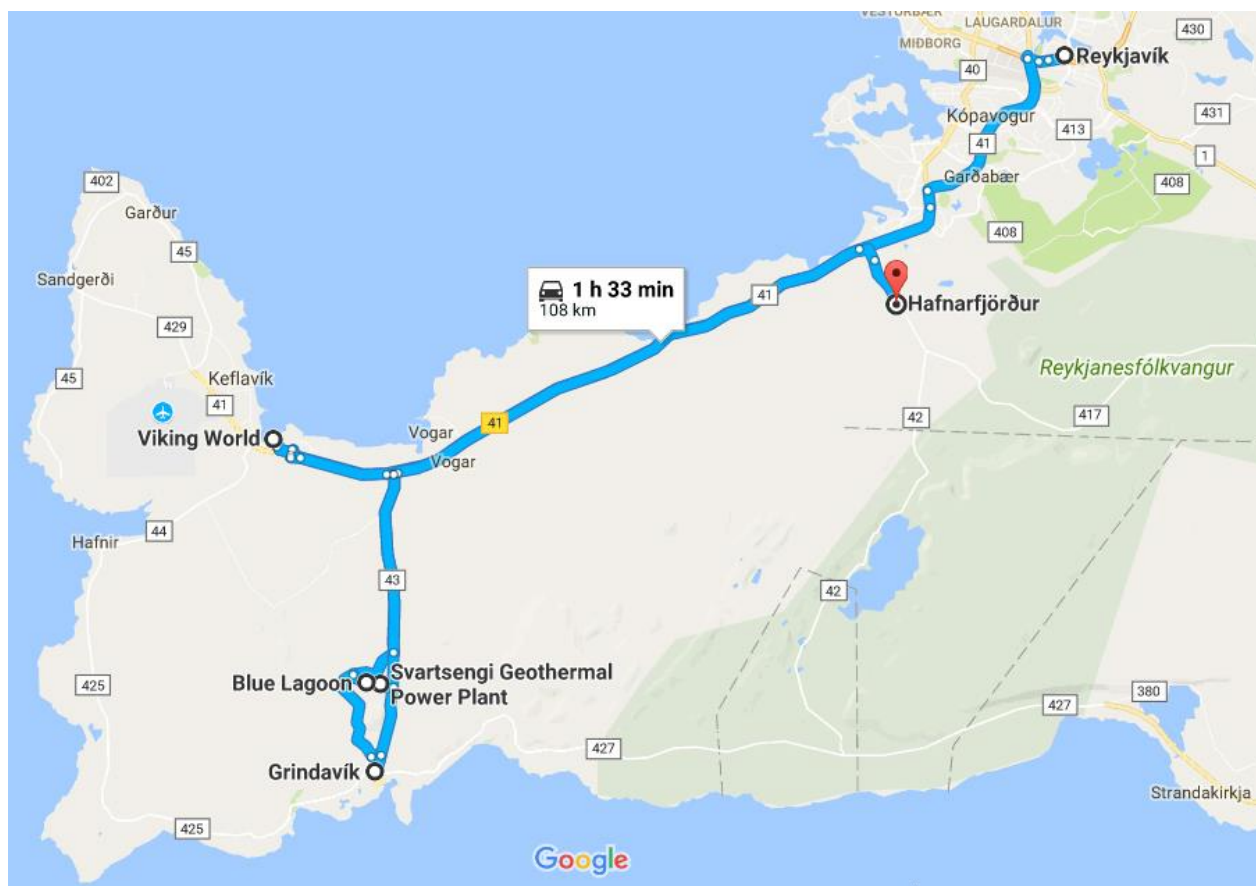
Jenže už je hodně pozdní večer a naší primární starostí po cestě do Hafnarfjörðuru nejsou elfové, ale jak ještě chvíli udržet naše holčičky nespící. Je to celkem hoňka vyžadující hodně pedagogických i pěveckých dovedností, kterými u nás oplývá jediné Martinka a ta to zvládá dokonale.

Kemp bez problémů nacházíme. Součástí kempu je Láva hostel, kde je společenská místnost i pro kempaře, kde je WiFi internet a příjemné posezení a tak se jdeme ještě na chvilku připojit.

V 10 večer pořád svítí sluníčko vysoko na obloze, my však velíme ke spánku a jdeme do našeho auta. Čeká nás první přestavba auta na spací vůz. Pod střechou je prostor pro děti, dole mají spát rodiče. Po chvíli bojů je jasné, že naše auto za cenu 5 hvězdičkového hotelu nenabídne komfort ani 4 hvězdičkového hotelu, a to, ani kdybychom se zbláznili.

Nakonec nahoře pod střechou ubytováváme jenom Elišku, Amálka půjde mezi nás dolů. Důvodem je to, že se v noci odkopává zima-nezima a tak jí chceme mít pod kontrolou. Zatemňujeme okna, abychom zahnali pocit poledne. Uleháme do spacáků, abychom se následně rozhodli, že radši ještě jednou půjdeme na záchod. V noci se prostě ven z auta chodit nebude a basta!





D3 – Golden Circle – 30.6. – pátek

Budíme se v 8 ráno. Dnešní noc si nebudu pamatovat jako tu nejlepší ze všech. V autě byla v noci zima a já jsem se bál vyrostřovat topení, protože nás při předávání auta stresovali, že nejlepší je to vytopit hodku nebo dvě před spaním, vyhřát si peřinky, pak topení vypnout a spinkat sladce až do rána. Topení má přídatnou nezávislou baterii, která se při intenzivnějším používání prý vybije a k jejímu dobití je potřeba minimálně 6 hodin jízdy. Amálka se celou noc vrtí a odkopává a je nutné jí pořád hlídat a přikrývat. Kdyby nám tady děti nastydly, máme po dovolené. Z pod záclonek leze celou noc do auta světlo, a aby toho nebylo málo, do kapoty vytrvale bubnuje déšť. Chudák Elinka spící těsně pod střechou má tenhle heavy metal hned u ucha, naštěstí Éla vždycky spí jako dudek a neprobudí ji ani Amálčina šermující ručička v obličejí. Martinka by spinkala také pěkně, kdyby se jí poslední dvě hodky nechtělo intenzivně na malou, ale pravidlo nevylézání z auta během noci platí u nás pro každého. Nejcitlivější spánek z celé naší rodinky mám já a tak jen co usínám, hned mi zase něco budí.

Ráno si děláme snídani v autě a poprvé zkusíme skyr, místní specialitu. Skyr je tradiční islandská bílá dobrota podobná jogurtu stará jak Island sám, což je dokladováno v mnohých mých oblíbených ságách (např. ta o Egillovi Skallagrímssonovi), které Eliška tak nerada čte. Je to mléčné cosi strukturou připodobné řeckému jogurtu, s větším podílem proteinů a téměř nulovým podílem tuku. Tajemství výroby – jak jsem pochopil – spočívá v odlišných bakteriích a biokulturách například ve srovnání s českým Floriánem. Očekávaná doba života Islandanů je jedna z nejvyšších na světě a

dělá téměř 82 let u žen a 77 let u mužů. No a čím to je? Přece skyrem. Zdraví sílu, najdeš v skýru. Navíc podle indexu spojených národů Islandčané jsou třetí nejšťastnější národ na světě. No a čím to je? Zase sýkrem! Jenže ouha. Po prvních soustech zázračného skýra speciální vanilkové edice se zbytek naší autoosádky tváří jak já po masce z trolího trusu. Zatímco já statečně skyr dojíždám, rodinka si dychtivě maže tousty s kalorickou a nezdravou nutelou. Jářku, takhle si životy moc nenatáhnete, varuji je, ale jak se zdá, moje dobře mířené rady se mívají s cílem. Snídani zapíjíme kravským mlékem. Život kempaře nás zatím celkem baví a nemění na tom nic ani nutnost umýt po jídle nádobí. Přivezli jsme si pro tento účel speciální vlhčené ubrousky, které na to fungují dokonale.

Kemp opouštíme v 10 ráno. Venku je ošklivo, poprchává a je zima. Po krátké domluvě na úrovni dospělých se rozhodujeme neztrácet čas s hafnarfjörðurskými elfy - různých potvor nás ještě čeká po cestě celá řada.

Plánem dnešního dne je udělat Golden Circle, zlatý okruh, který je podobně jak modrá laguna cílem všech návštěvníků Islandu. Jedná se o sérii mimořádných atrakcí, které se perfektně dají zvládnout během jednoho dne z Reykjavíku. Turisté toužící vidět Island za pár korun si tak mohou koupit letenku na prodloužený víkend z Prahy, ubytovat se na 2-3 noci v AirBnB v Reykjavíku, jeden den zvládnout modrou lagunu, druhý den zlatý okruh a třetí den si projít po svých Reykjavík. Není nutné žádné půjčování auta, konkurence společností organizujících autobusové zájezdy k modré laguně nebo kolem Golden Circle je obrovská. Toto ale není naše volba! My jedeme po vlastní ose a těmto rychloturistům se smějeme z okénka našeho auta, když předjíždíme jejich autobusy nadlimitní rychlostí na úzkých islandských silničkách a za jejich hlasitého troubení. Co se řízení auta týká, během včerejšího dne došlo k dokonalému sžítí se řidiče s autem a jak se ukazuje, náš velký, starý a opotřebovaný Volkswagen dokáže jezdit stejně rychle, jako jezdí ti nejrychlejší místňáci. Ještě pozor na to, že Golden Circle (zlatý okruh) nerovná se Ring Road (okružní cesta). Zatímco Ring Road je silnice postavená v roce 1974 a spojující obydlená místa kolem celého Islandu, Golden Circle je jednodenní okruh z Reykjavíku. Ring Road kolem Islandu se nechá objíždět oběma směry, t.j. jak po směru, tak proti směru hodinových ručiček. My jsme se rozhodli jet proti směru hodinových ručiček. Měli jsme totiž perfektně jasno v tom, co chceme vidět a kam jet na jihu a jihovýchodě, ale už méně jasno v tom, jak se nám bude cesta časově vyvíjet a jestli náhodou někde nezpomalíme nebo naopak nezrychlíme. Atrakce na jihu jsou lépe plánovatelné a povinné, atrakce na severu a severozápadě jsou více volitelné a v případě potřeby se lépe přidávají nebo naopak ubírají. Pro nás výborné rozhodnutí.

Po cestě nejprve projíždíme **Reykjavíkem**, nejsevernějším hlavním městem nezávislého státu na světě a v podstatě jediným velkým městem Islandu. Zatímco obyvatel celého islandu je stejně jak stříbrných stříkaček stříkajících přes stříbrné střechy, v Reykjavíku z toho žijí dvě třetiny celé populace (okolo 200 tisíc). Prvním obyvatelem Reykjavíku se stal v roce 874 norský Viking Ingólfur Arnarson, který do místní zátoky připlul na vikingské lodi, kterou jsme viděli včera v muzeu. Strašně se tu zhulil, pojmenoval to tu Kouřící zátoka (reykja znamená kouř, vík znamená zátoka) a rozhodl se tu zůstat na věky. Je známo, že schopnost pořádně zapařit zdědili Islandčané právě po Vikinzích a Reykjavík je centrem nočního života Islandu (exkluzivně o víkendech). Bohužel tuto jeho silnou stránku se nám nepodařilo řádně prozkoumat.

Když už jsme se dotkli významných milníků v Islandské zkoušené historii, drsný a neúrodný Island přežíval po staletí na rybolovu a pasení ovcí. Po Napoleonských válkách a v souvislosti s rozpadem

Norsko-Dánska se vzedmula snaha o nezávislost, kerá byla oficiálně deklarována v roce 1918. Do roku 1944 fungoval pakt spojenectví s Dánském které skončilo v roce 1944, kdy Island vyhlásil republiku. Pak přišel Marshallův plán, industrializace rybolovu, zkrocení geotermální energie, turismus a rázem se Island proměnil z jedné z nejchudších zemí Evropy na sedmou nejbohatší zemi podle ukazatele GDP na hlavu a pátou podle parity kupní síly. Vůbec neva, pokud těmto ukazatelům nerozumíte, prostě to znamená, že se Island'ani dnes mají sakra dobře!

My pokračujeme směrem na východ po Golden Circle. První zastávkou na našem dnešním zlatém okruhu je **národní park Þingvellir** (česky Thingvellir), místo prvního parlamentu na světě a památka zanesená na seznam Unesco a to mám rád. Právě zde byl v roce 930 ustanoven tzv. Alþing neboli valné shromáždění a Island se tak stal domovem nejstarší demokracie na světě. Þingvellir má kromě historického významu ještě význam geografický, protože to je jedno ze dvou míst na celém světě, kde je možné vidět dvě velké tektonické desky jak se potkávají nad povrchem země (to další místo je v Africe). Severoamerická a Euroasijská zde vylézají ze země a vzdalují se od sebe rychlostí přibližně 2cm za rok. Mezi těmito deskami se nechá šnorchlovat a potápět v místním jezeře Þingvallavatn. V puklině zvané Sifra se lze nechat vyfotit opírajíce se každou rukou o jednu desku.

Dnes to ale na velké focení nevypadá. Déšť postupem času přitahuje a když dorážíme do Þringvelliru, doslova leje. Obloha je temně šedá, viditelnost téměř nulová. Martinka se na mě nejistě dívá a snaží se mi decentně naznačit, že v tomto počasí si naše malé holčičky tento mimořádně starý parlament asi moc neužijí. Tvrději dělám, že to nevidím. To si teda užijou a koukejte se rychle oblékat do pláštěnek, bando líná! Na tohle jsme přece pravidelně trénovali alespoň jednou týdně pod sprchou.

Na UNESCO parkovišti je velká cedule, že se zde má platit za parkování. Tak to sorry jako. V tomto hnusném počasí neexistuje žádný morální nárok požadovat po nás parkovné a vyříd'te si to tam nahoře. Vyrážíme na obhlídku. Zahajujeme jí úprkem do nedalekého návštěvnického centra, kde je střecha, tudíž neprší. Nepřekvapivě zde prodávají pláštěnky a teplé svetry, tedy prodávali by, pokud by v tuto chvíli nebyl v místnosti dvojnásobek lidí, než je kapacita návštěvnického centra. Naštěstí návštěvnické centrum má dva vchody a zároveň východy a tak nově příšedší turisté neumačkávají staré turisty, ale vymačkávají ty nejdéle se schovávající druhým východem ven. Takto se sami postupně měníme z vymačkávačů na vymačkávané a za necelých 5 minut jsme z centra opět venku na dešti. Nejsme žádní měkouši a jdeme na místní vyhlídku místní pověstné fisury, což mi google translátor přeložil do češtiny jako řitní trhlina a já mu prostě věřím.

Pláštěnky máme na sobě dovozené z domova. Jsou to levná ponča ze slabého igelitu, ze kterých koukají ruce. Je úplně jedno, kdo má jak kvalitní bundu pod pláštěnkou, po minutě jsme všichni promočeni na kůži. Týmová nálada reflektuje počasí navzdory mým snahám o roztleskávání. Ukazují na značenou cestu mezi tektonickými deskami, kam bych se rád vydal, ale zbytek rodiny nikam nejde, stojí a dívá se na mě podivným pohledem vyhladovělého tygra. Nejsem k sobě necita a do otevřeného boje se značně nejistým koncem raději nejdu. Tady si trek dnes neužijeme. Nevadí, není Islandu konec, jedeme dál!

V našem ultimátním průvodci máme poznamenáno, že nedaleko odsud se nachází **Friðheimarova tomatová farma**. Je známá tou nejúžasnější tomatovou polévkou na světě, po Islandsku bezedným

talířem červené pochoutky, která svou lahodnou chutí roztančí i zuby v puse. A to chceme vidět na vlastní oči. Na Islandu nebudeme dělat kompromisy, chceme jíst jen to nejlepší a jedeme tedy na farmu.

Farmu bez problémů nalézáme, jen nás malinko znervózňuje, proč je u ní tolik zaparkovaných autobusů. Jdeme si dát vyhlášenou baštu, jenže následně totálně selháváme s inteligencí a na jednoduchou otázku, zda máme potvrzenou rezervaci, bezelstně odpovídáme, že ne. No tak to máte smůlu a přijďte ve 3 odpoledne, povídá místní blondatý pán a já potlačuji chutě roztančit někomu zuby pěstí. Nad tohle se přece povzneseme. Zhrzení jedeme pryč. Po cestě míváme skleníky vyhřívané geotermální energií, kde na pětimetrových stoncích se houpají rajčata o velikosti vodních melounů. Tohle fakt bolí. Naše malé holčičky už nikdy nezažijí na vlastní jazyk nejlepší tomatovou polévku na světě.

Zklamání a smutek našich holčiček, když jsme jim nalili čistého vína, jak se věci na farmě opravdu mají, nezná hranic. Naštěstí máme ihned po ruce B-plán. Jen malý kousínek od Friðheimarovy farmy je benzínová pumpa N1, která je vyhlášená svými pylsury. Pylsur je termín, který si čtenář našeho cestopisu rozhodně vryje do paměti. Pylsur je totiž umění. Pylsur je nebe, pylsur je manon, pylsur je můj osud. Nedá mi to než vypůjčit si pár veršů od Víti Nezvala:

Pylsur je všechno, co neznal jsem dosud.
Pylsur je první a poslední můj hřích,
nepoznat Pylsur, nemiloval bych.
Pylsur je motýl. Pylsur je včela.
Pylsur je růže, hozená do kostela.
Pylsur je všechno, co neztratí nikdy svůj pel.
Pylsur je rozum, který mi uletěl!
Pylsur je dítě. Pylsur je plavovláska.
Pylsur je první a poslední má láska.
Pylsur, ach Pylsur, Pylsur z Arrasu!
Pylsur je moje umřít pro krásu.

Pylsur je islandský párek v rohlíku, které dělají na benzínových pumpách N1 tak dobře, že to nikdo jiný neumí. Kdo neochutná, neuvěří. Pylsur zvedá naše celkové hodnocení Islandu o jednu plnou hvězdičku!

Holčičkám dáváme dětskou variantu s kečupem a pečenou křupavou cibulkou, my dospěláci jdeme do plné verze navíc s pravou islandskou remuládou, čerstvou jemně nasekanou cibulkou a zmijí ze sladké hořčice, která se klikatí na jehněčím páрку. Místní pylsur je prostě fantastický. V páрку je totiž maso! Po jednom nemáme dost a doobjednáváme další. Po jídle kafe a ke kafi koblihy a Island umí být krásný, i když od rána leje jako z konve. Zatímco si pochutnáváme na kávě, holčičky objevují v krámě nějaké trolí věci a dožadují se naší platební karty. Nu což, stejně jsme jim plánovali dopřát něco, proč ne malého trola na první benzínce. Troly mají holčičky rády a my jejich nadšení podporujeme. První trolové dorazili na Island z Norska společně s vikinky a ač jsme jich tu zatím nepotkali tolik jako pracujících Čechů, brzy zaručeně na nějaké zase narazíme. Společně s nákupem gumových trolů přestává pršet. Že by islandský déšť řídili trolové? Tuhle hypotézu budeme muset ještě trochu lépe prověřit.

Pokračujeme autem na další exkluzivní bod zlatého okruhu, a tím je **Gejzír**, praotec všech gejzírů. Gejzír s malým “g” je proud vody, který se v různých intervalech dostává z podzemních puklin na zemský povrch. Pukliny jsou většinou následkem bývalé i současné sopečné aktivity, v nichž se nahromadí geotermálně ohřátá voda. Ta po určité době dosáhne takové teploty, že se změní v páru a dojde tak k vytrysknutí chladnější vody, která se nashromáždila u povrchu. Parkujeme u přílehlého návštěvnického centra, kde kromě pláštěnek a teplých svetřů z ovčí vlny prodávají ještě vikingské meče a helmy. My máme troly, takže nic, holčičky. Společně s desítkami dalších turistů jdeme na obhlídku Gejzíru s velkým “G” a dalších gejzírů s malým. Procházíme územím krále čmoudíků, geotermální oblastí v okolí řeky Hvítá. Cedula na všech stranách nás varují, že se nemáme koupat v místní kouřící vodě, která má 100 stupňů Celsia. Největší strach máme o Amálku, která nejenže neumí číst, ale navíc nás ani neposlouchá. První pořádný gejzír, který potkáváme, se jmenuje **Stokur**. Line se z něj smrad zkažených vajíček a člověk nemusí být génius, aby přišel na to, že jeho název je složeninou stovky trolich slepic, které ten smrad mají na svědomí. Podle průvodce má stříkat jednou za osm minut, ale když nás vidí, pálí mu to každé 2-3 minuty. Chrlí vodu do výšky okolo 30 metrů. Doufali jsme, že podobně probereme k životu i samotný, Gejzír s velkým “G”, který od roku 2000 spí a negejzíruje, ale v dobách své slávy pálil vodu až 80 metrů vysoko.

Nepovedlo se, ač se holky snažily, co jim hlasivky stačily. Vidíme i Malý Gejzír, který spíše vybublává, než by stříkal. Leč ač malý podle názvu, smrdí jako dospělý. Po dokončení kolečka po gejzírech jdeme zpátky k našemu autu. Opět prší. Zatracení trolové!



Další zastávkou je vodopád **Gulfoss**, islandská atrakce #1 podle Tripadvisoru. Gulfoss leží na řece Hvítá, která tu protéká 2 km dlouhým kaňonem, jehož čedičové stěny připomínají varhany. Samotný vodopád tvoří dvojité kaskády, kde tok řeky postupně padá z výšky 10 a 20 m. Po 20 minutách jízdy u něj parkujeme, a přesně když vylézáme z auta, přestává lejt a už jen prší. Vodopád je obrovský. Jenže ouha, holčičky se záhy projevují jako barbarky přírodních krás a vůbec neoceňují skvostnost vodopádu. Hodí na něj oko z vyhlídky na skále, prohlásí že dobrý, a uhání zpátky k autu. Prý si mám jít k němu sám. No tak já teda jdu, a vy se jděte schovávat do auta, říkám jim a myslím si svoje. K vodopádu se jde po cestičce, po které se jak had plazí dva proudy lidí. Jeden jede k vodopádu, druhý míří zpátky na parkoviště. Golden Circle obecně a Gulfoss konkrétně připomínají z pohledu počtu turistů top atrakce jako je Akropolis nebo Colloseum. Vodopád je majestátní.

Místy nás smáčí kromě deštíku i vodní mlha z vodopádu. Těsně u vodopádu vybaluji velký stativ a snažím se udělat nějaké úžasné fotky, ale nemám ani čím pořádně utřít mokrou vnější čočku objektivu, a i kdybych měl, tak nad místní všudepřítomnou vodou nemám šanci zvítězit.



Po půl hodince se vracím za holkami k autu a jedeme dál. V autě se hlasitě zívá. Včerejší noc náš spánkový deficit z dlouhé noční cesty příliš nedohnala a tak po asi 15 ujetých kilometrech odbočujeme na polní cestičku. Jakmile nejsme vidět z hlavní silnice, parkujeme, přestavujeme auto na lůžkovou úpravu a jdeme si udělat odpolední siestičku. Je přesně půl čtvrté, budík nastavujeme na půl páté. Není kam spěchat, slunce dneska brzy zapadat nebude. Tak krásně se tu spinká. Po probuzení si děláme svačinku z našich zásob. V plánu máme urazit ještě kus cesty a to se neslučuje s hladovými holčičkami.

Jedeme dál do nedalekých termálních lázní, Tajné laguny neboli **Secret Lagoon**, která evidentně není až zas tak tajná, soudě alespoň podle počtu zaparkovaných aut u ní. Samozřejmě se v ní chceme koupat, a také umýt - je to součástí naší promyšlené strategie, jak se elegantně vypořádat na Islandu s hygienou. Hromadné umývárny a sprchy v kempech chceme nikdy nepoznat, namísto toho se chceme mýt v lagunách a termálních bazénech, které jsou na Islandu všude. Island je totiž první zemí na světě v počtu bazénů na hlavu, ostatní země to musí počítat naopak. Navíc koupání a bazény je to, co děti opravdu baví a je zdrojem spousty rodinné zábavy. Proto máme nějaké to koupání v našem itineráři naplánované na každý den.

Secret Lagoon jsou přírodní horké prameny u městečka Fludir. Celoroční teplota vody je 38-40 stupňů Celsia. Cena vstupného v tajné laguně je výrazně nižší než v laguně modré, přesto levnota

vypadá úplně jinak. S sebou do pánských šaten vyfasovávám Amálku. Prý je to fér a Martinčin triumfální pohled mi naznačuje, že to asi zas tak úplně fér nebude. Pravda je, že Elinka už má doma podprsenku a tedy je na pánské šatny přeci jenom už dost veliká. Tajná laguna je ve srovnání s modrou lagunou maličká, má ale úžasnou mystickou atmosféru. Může za to pára stoupající z vody, divoké zarostlé okolí, přilehlý gejzír stříkající vařící vodu každých 5 minut a zřícenina nějaké budovy na břehu.



Nevýhodou Secret laguny je, že místní voda je dost teplá, což nevadí nám dospělým, ale holčičky se po čase tváří dost uvařeně a jdou se chladit na schody s půlkou těla z vody venku. To se zase nelíbí nám dospělým, protože venku je celkem kosa a neradi bychom, aby holky nastydly. Ani né po hodince koupání to balíme, opět se hygienujeme, oblékáme a jedeme dál.

Je už dost hodin a tak škrťáme návštěvu kráteru Kerid, který jsme měli v plánu. Místo toho jedeme zkratkou do městečka Hella, kde si chceme dát večeři. Bohužel restuarace námi vyhledaná na Tripadvisoru má už zavřeno a restuarace, která má ještě otevřeno, se nám nepozdává. Pokračujeme dále směrem k našemu dnešnímu plánovanému kempu, který je ve vesnici Hvolsvöllur. Tam jistě bude také šance něco pojist a kdyby ne, jsme přece kempeři a máme zásoby z Bónusu.

U Helly jsme opustili Golden Circle a napojili se na silnici Ring Road č.1, hlavní silnici vedoucí kolem celého Islandu, kterou si na naší cestě opravdu vychutnáme. Po cestě vidíme odbočku č. 264 do vesnice **Keldur**, kterou máme také v našem seznamu. Důvodem jsou 1000 let staré turfové domy, kterých to má být více jak 20 kousků.

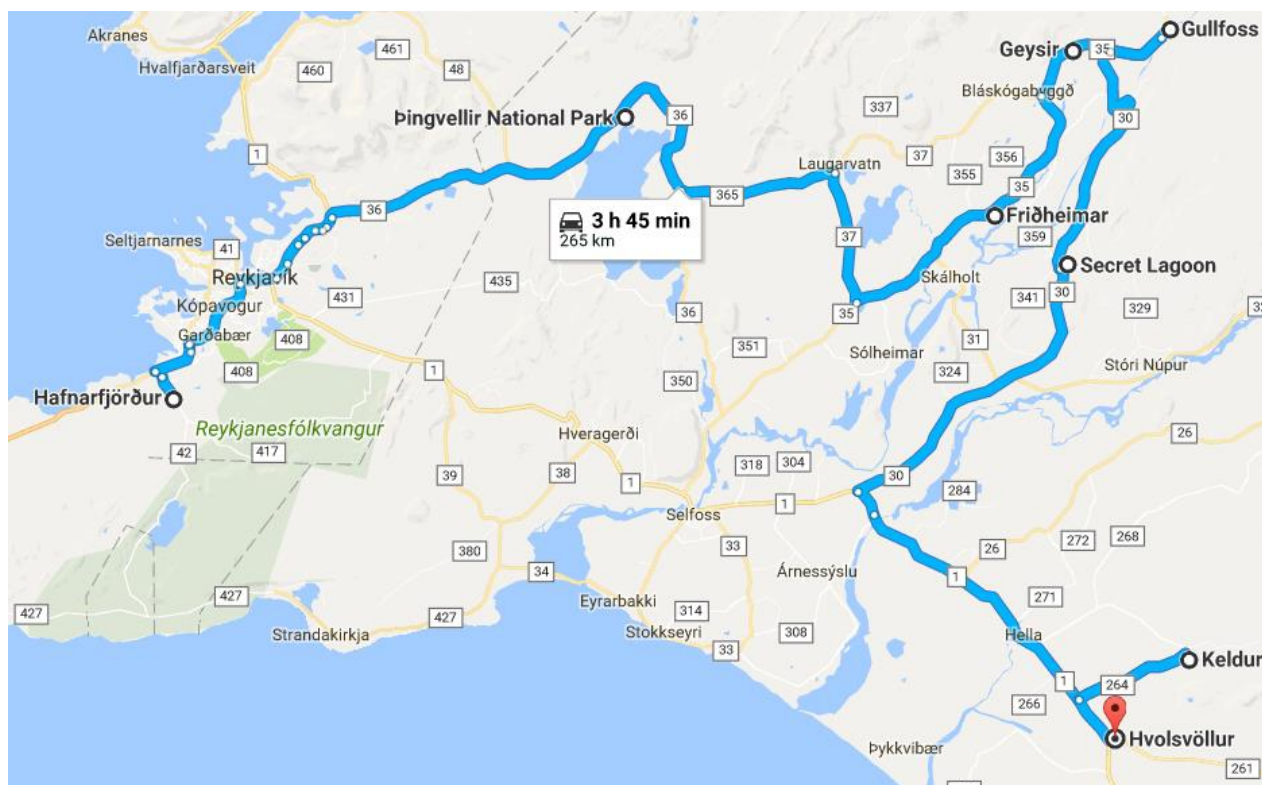
Termín “turf” se překládá jako hustá tráva, drn, travní dlaždice, ... prostě jde o to, že dům je zarostlý hustou trávou, která funguje jako perfektní tepelná izolace pro chladné islandské klima a nedostatek jakéhokoliv jiného stavebního matroše (už jsem říkal, že na Islandu prakticky nejsou stromy)? Díky těmto domům Islandané nezmrzli a tedy se sluší vzdát hold pěknému travnímu domku a když bude jó pěkný, tak u něj i nějakou naši holčičku vyfotíme.

Do vesnice Keldur nevede asfaltová silnice a tak nám auto po cestě pěkně drncá, což je zdrojem zábavy, neboť holčičky křičí, že jim padají na hlavu věci uložené v horní části auta, kde v noci spinkají. Po chvíli drncání dojíždíme stádo asi 50 islandských koní jedoucích stejným směrem a tedy musíme zpomalit na jejich rychlost. Jedeme za nimi dobrých 10 minut a máme možnost je tak pozorovat v jejich plné kráse. O nich se ještě pořádně rozepíšeme na jiném místě tohoto cestopisu, ale islandští poníci, což ve skutečnosti nejsou poníci, jsou opravdu speciální fešáci.

V momentě, kdy míjíme Keldur zprava, navigace Google nám ukazuje, že Keldur je ještě 1km pořád rovně. Posloucháme navigaci místo vlastního mozku a tím pádem Keldur už nikdy v životě neuvidíme. Vracet se přece nebudeme, hrdí frajeři se nikdy nevrací!

Po dalších 10 minutách jízdy se napojujeme na hlavní silnici č. 1 a po chvíli přijíždíme do **Hvolsvölluru**. Stav nádrže našeho dieselového automobilu ukazuje polovinu, a když zde vidíme benzínovou pumpu N1, rozhodujeme se spojit příjemné s užitečným. Na této pumpě dělají kromě pylsurů i řadu dalších dobrot. My si z menu vybíráme rodinný jumbo pack 4 hamburgerů s hranolkami a jsme z hambáčů doslova nadšeni. Na benzínové pumpě prodávají i pohledy s poštovními známkami a naproti benzínové pumpě je pošta se schránkou, kam napsané (a od kečupu orazítkované) pohledy rovnou házíme.

V půl desáté večer přijíždíme do místního kempu. Zabíráme zde strategické místo nedaleko záchodků, kdyby náhodou to někdo v noci nemohl vydržet. V kempu je hřiště s houpačkami a prolézačkami a tak neodpíráme dětem možnost si ještě zařadit na čerstvém vzduchu. Následují naše kempové procedury sestávající z přestavby auta na ložnici, rozbalení dek a spacáků, temnění oken, čištění zubů a poslední dnešní návštěva záchodu. V autě si pak povídáme a zpíváme. První usíná Eliška a pak asi já, protože další pořadí si už nepamatuju.



D4 – Jižní Island – 1.7. – sobota

Jsem spokojený. Dnešní noc spaní super. Sice tím, jak auto stálo bokem šikmo z kopce, se všichni v noci postupně nakutáleli na mě tak, že jsem se nemohl vůbec hýbat, ale mohl jsem alespoň dýchat a to je důležité. Tím pádem také nebyla zima Amálce a nemusel jsem se o ní starat, protože zespoda jsem jí hrál já a zvrchu byla přikrytá Martinkou. Tahle konfigurace se osvědčila a určitě si jí ještě někde zopáknem, i když bych se příště nebránil ani opačnému gardu.

Snídáme v autě. Ke snídani dáváme co ještě máme z Bónusu a co parkujeme přes noc v krabici pod autem a přes den v autoledničce, kterou občas zapomínáme zapínat, protože stejně máme pochybnosti, zda funguje. Začíná se to projevovat na struktuře skýru a chuti mléka, ale jak se zdá, nikdo si zatím ničeho nevšiml a tak nevidím důvod dělat paniku.

Začínáme mít efektivně industrializovaný systém přesunu krabic a zavazadel mezi prostředkem vozu a zadkem vozu, přestavbu postelí na sedačky, změnu podkroví na úložiště peřin a dalších přes den neužitečných zbytečností, které ale nesmí být moc těžké, kdyby náhodou za jízdy spadly na naše vzadu sedící holčičky.

Zatímco si čistíme zoubky, vedle našeho auta cvičí dvě mladé dvacetileté sporovkyně jógu, dělají přitom provaz s nohama ve vzduchu a s hlavou na zemi a Martince se zdá, že se na ně dívám více, než se na můj věk a rodinný stav sluší a patří. Popisuje to dokonce nějakým odborným cizím termínem, který se mi nelíbil a ani si ho nepamatuji.

Opouštíme kemp a vyjíždíme na naši okružní cestu, dnes po jižním pobřeží Islandu. První zastávkou je vodopád **Seljalandsfoss**. Jeden z nejkrásnějších vodopádů Islandu se nachází 100 metrů od Ring Road č.1 a je tedy zdaleka dobře viditelný. Počet turistů zde je výrazně nižší než u včerejšího Gullfossu, přesto se nedá říct, že bychom tu byli sami. Na prohlídku vodopádu беру s sebou z auta stativ, který mám ještě z doby, co jsem neuměl fotografovat, ale myslel jsem si, že budu fotografem. Jeho design z 19. století a třesoucí se tenké nožičky jsou zdrojem nejednoho obdivného pohledu profesionálních japonských fotografů.

Při mých fotografických snahách mě nenápadně sleduje Eliška, která by také chtěla být profesionální fotografkou. Má už vlastní foťák, ale zatím jenom takový dětský/plastový, který nedostatek kvality optiky nahrazuje vizuálními efekty typu parohy na hlavu nebo rámeček ve tvaru srdíčka. Jenže Éla si už všimla rozdílu s mými fotkami a dožaduje se mého foťáku, protože prý není fér, že můj dělá hezčí fotky. Slíbili jsme jí, že pokud jí vášeň vydrží, tak až jí bude 9-10 let, dostane můj starší foťák, což jí nesmírně těší a každou chvilku nám to připomíná. Jó, slibem prostě nezarmoutíš. Amálka zatím naštěstí o fotografování velký zájem nejeví, momentálně chce být veterinářkou a kadeřnicí zvířátek, soudě alespoň podle her na tabletu, které nejraději hraje.

Fotíme holčičky před vodopádem Seljalandsfoss a pak jdu sám na cestu vedoucí za vodopád. Za vodopádem je totiž jeskyně s úzkou cestičkou, kterou se nechá jít a vyfotit si tak vodopád zezadu. Člověk přitom musí projít vodní mlhou a krásně se u toho osvěží. Snažil jsem se na tento nevšední zážitek nalákat holčičky, ale selhal jsem.



Následně jsem rád, že nešly. Leze se tu chvílemi po mokrých velkých kamenech, a to bych to schytl, kdyby se nějaké to kolínko odřelo. Zatímco já se prosmýkávám za vodopádem, holky z lavičky pobaveně pozorují, jak mi Seljalandsfoss myje hlavu.

Parkoviště u Seljalandsfossu opouštíme po 40 minutách parkování a zvažujeme, zda se budeme držet itineráře a půjdeme se vykoupat do nedalekého **Seljavallalaugu** a nebo se na Seljavallalaug vyprdneme. Tento horký přírodní bazén má patřit mezi utajené klenoty Islandu. Nachází se v úzkém údolí pod nechvalně známou sopkou Eyjafjallajökull a je to nejstarší existující bazén na Islandu. Postaven byl už v roce 1923 místními nadšenci jako veřejný bazén pro Island'any, kteří by se chtěli naučit plavat. Tehdy Island'ané plavat moc neuměli. A výsledek? Dnes nikdo na Islandu nedokončí základní školu, aniž by úspěšně složil test z plavání. Takže o důvod více navštívit tento 25 metrů dlouhý a 10 metrů široký bazén. A to nejlepší nakonec, není zde žádné vstupné. Nevýhodou je, že k bazénu se musí jít asi 1,5 km do mírného kopečka, nejsou tam sprchy a hlavně, tamní voda má být hodně horká a to je hlavní důvod, proč to odpískáváme. Holčičky by tuhle divokou krásu nedocenily a my bychom pak nedocenili nespokojené holčičky.

Po asi 20 minutách jízdy přijíždíme k dalšímu z řady islandských vodopádů - **Skógafoss**.



Je také vidět přímo z hlavní silnice a je ještě větší, než je Seljalandsfoss. Svou výškou 62 m a šířkou kolem 25 m patří k největším a nejpůsobivějším islandským vodopádům. Z bývalých pobřežních útesů zde padá proud řeky Skóga. Je neméně krásný, jen se za ním nedá projít. Zato se nechá vylézt po asi 200 schodech nahoru k místu, odkud padá voda dolů, k čemužto výkonu úspěšně

přemlouvám Elišku (Amálky nožičku zatím pořád šetříme). Odměnou je nám krásný výhled na všechny strany včetně sopky **Eyjafjallajökull**.

Sopku Eyjafjallajökull proslavil 14. duben 2010, kdy nastala hlavní sopečná erupce, která zapříčinila roztání ledu a zvednutí hladin přilehlých řek, záplavy, evakuaci asi 800 lidí a hlavně tato erupce vyvrhla sopečný popel do atmosféry a zastavila tak na několik dní leteckou dopravu téměř v celé Evropě. Info pro nadšence chození do kopce, od Skógafossu se nechá vyjít až na 1660 metrů vysoký ledovec Eyjafjallajökull v rámci 1 denního značeného pěšího treku zvaného Fimmvörðuháls.

Zatímco se kocháme vodopádem, začíná probleskávat slunce a my se radujeme, že dnes to vypadá na docela krásný den. Není nic lepšího jak podpořit rostoucí dobrou náladu než kouskem dobrého žvance a tak se jdeme posadit k nedalekému stánku, kde nabízejí domácí Fish & Chips neboli smaženou rybu s hranolkama. Stánek je hodnocen Tripadvisorem jako nejlepší restaurace v okolí a navíc ceny jsou na Island téměř lidové, takže této volby rozhodně nelitujeme.

Dalším bodem v našem pečlivě plánovaném itineráři je vrak letadla US letectva Douglas Super DC-3, který nouzově přistál v roce 1973 na černé písčité pláži u **Solheimasanduru**. Co bylo příčinou přistání (zda led nebo nedostatek paliva) ani proč tu letadlo zůstalo dodnes jsme nezjistili; dočetli jsme se jen, že všichni na palubě přežili. Kde přesně leží vrak letadla není z hlavní cesty označené a tedy není úplně sandné ho najít. Navíc od roku 2016 je k němu uzavřená příjezdová cesta brankou a musí se kus cesty po svých. Máme v plánu, že pokud odbočku uvidíme, tak tam půjdeme a pokud jí nenajdeme, tak nějaké extrémní úsilí tomu věnovat nebudeme. Takže tohle jsme také neviděli.

Co ale vidíme, jsou **lupinová pole**. Latinský název *Lupinus nootkatensis* má český význam 'vlčí bob nootecký' a právě na přelomu června a července je bobová sezóna, kdy nádherně kvete modrofialovými květy. Na Islandu (speciálně zde na jihu) jsou rozkvetlé celé louky, obrovské lány táhnoucí se kam jen oko dohlédne a vypadá to opravdu nádherně. Jenže to je trošku problém. Lupina není nativní kytkou Islandu, ale byla sem dovezena v roce 1945 za účelem boje proti erozi půdy. Lupina vytváří monokulturu a brání jiným rostlinám v růstu, dusí tak úspěšně místní flóru a ničí chlupatý mech pokrývající černou lávu. Místní zelení aktivisté se snaží tuto rostlinu dostat alespoň pod kontrolu, ale v tipsportu bych si peníze vsadil spíše na lupinu. Stavíme auto u krajnice uprostřed lupinových polí a ženeme holčičky mezi kytičky, ať nám postojí na pěknou fotečku mezi kytíčkama. To se holčičkám moc líbí a vůbec jim nevadí, že ty fialové květy jsou toxické. A pak se tam všichni vyčůráme, aby měly kytičky vláhu, což holčičky úplně nechápou, protože prý na Islandu je vláhy dost i bez nás.



Další zastávkou na naši dnešní trase je poloostrov **Dyrhólaey**. To je místo, na které se všichni moc těšíme a kde na nás čeká 1000 papuchálků, aby se s našimi holčičkami mohli seznámit a když budou chtít, tak i pomazlit. Takhle nějak jsem si to představoval a takhle nějak jsem na to navnadil zbytek rodinky. Pro ty, co by náhodou neznali papuchálky, tak papuchálek je sladoučký mazlík, mořský papoušek s velkým a krásně zbarveným zobákem, který většinu roku tráví na moři, ale v létě přilétá na Island zamakat na dalších potomcích t.j. teď je ideální sezóna na jejich pozorování. Cesta za papuchálky a k majáku na skále nad mořem vede do kopce po úzké a nezpevněné cestě, kde je velká zábava řídit a vyhýbat se přitom autům jedoucím v protisměru. Na vrcholku útesu stojí maják a z něj je vidět na přírodní skalní most a zároveň nejnižší bod Islandu, úzký skalní výběžek připomínající Pravčickou bránu rozkročenou z pevniny do moře a přezdívanou jako „brána Islandu“.



Jenže v Dyrhólaey máme velký problém. Papuchálkové potvory jsou přilepeni na útesu z boku, kam není zeshora pořádně vidět, a když občas nějaký přece jenom kolem nás proletí, tak nám vůbec nepodrží na fotečku. Holčičky jsou proto na papuchálky poprávu rozhořčené a slibujeme jim, že hned až v nějaké restauraci je uvidíme v denní nabídce, tak si chuť na nich spravíme. Procházka kolem Dyrhólaey i s pozorováním neviditelných papuchálků je na půl hodinky.

Nasedáme do auta a jedeme na další místo našeho itineráře a tím je nádherná černá pláž **Reynisdrangar**. Z Dyrhólaey je to zase tak na 20 minutek jízdy a Martinka už má jasno v tom, že na Islandu jsou všechny atrakce 20 minut jízdy od sebe, tedy příliš krátkou dobu na to, aby si člověk stihl dát v autě za jízdy šlofička. Reynisdrangar je místo podobné severoirské Giants's Causway nebo Panské skále známé z pohádky o Pyšné princezně. Jedná se o čedičové (bazaltové) sloupy

většinou ve tvaru hexagonu tvořící obrovské skalní varhany. Zde navíc na krásné pláži s černým pískem, přes kterou se jde z místního parkoviště. Po cestě Martinka vyhrožuje, že za 1000 Kč si klidně vleze do moře se vykoupat (což bych za tu srandu rozhodně rád dal), ale rozmýšlí si to po přečtení místní výstražné cedule, že vlny zde jsou velice zrádné a nenávratně spolklý zástup podobně namachrovaných turistů. U kamenných sloupů si fotíme naše holčinky, kterým se zde líbí o poznání více než u ignorantských papuchálků. Je jim jasné, že místní dokonalé sloupy nevznikly jen tak, ale je za tím kus tvrdé práce trolů. Jdeme ještě do místní trolí jeskyně a poté si prohlédnout skály trčící jak prsty z moře. Nejvyšší skalní jehla je 66 m vysoká. Útvary jsou v českém překladu známé jako Trolí skály a podle místní legendy jde o zkamenělé postavy horských skřetů, kteří byli proměněni v kámen paprsky vycházejícího slunce právě ve chvíli, kdy se snažili vytáhnout svou loď z moře na břeh. Přes černou písčnou pláž jdeme zpátky k autu.

Zvažujeme co dál. Jsou 4 hodiny odpoledne, ale tím, jak jsme vynechali nějaké atrakce, tak jsme prakticky na konci dnešního plánu dne. Domlouváme se, že si kousek ukousneme ze zítřka. Projíždíme nejjižnějším městečkem Islandu s plným názvem **Vík í Mýrdal**. S 300 obyvateli patří mezi největší aglomerace široko daleko a tak jako všude na Islandu, i zde je termální bazén. Rozhodujeme se ale dnešní bazénovou hygienu ožilet ve prospěch získání trošky času na zítřka. Mrzí nás jen, že tím pádem nebudeme spát v kempu Þakgíl, který je označován za jeden z nejlepších z celého Islandu.

Za Víkem vytuhává v autě Martinka s Amálkou. Projíždíme dalšími krásnými lupinovými poli. V jednom z nich se pasou islandští koníci a tak si s Élou chvíli prohlížíme a pak si je jdeme vyfotit.





Islandští koně jsou plemeno vyvinuté na Islandu z norských poníků dovezených prvními osadníky. Ačkoliv velikostí stále patří mezi poníky, druhově se řadí mezi koně. Aby se uchránila čistota místní rasy, žádní koně se nesmí na Island dovážet a zákaz platí i pro koně z Islandu už jednou exportované. Koně se vyskytují jen v určitých barvách a barevných kombinacích, liší se i druhově v závislosti zda se chová na práci nebo na masíčko. Nejproduktivnější věk islandských koní je mezi 8. a 18. rokem, i když jsou dokladováni jedinci dožívající se úctyhodného věku 40-50 let.

Na malinko větší vycházku jdeme s Élou o dalších asi 20 km dále. Jsou zde podél Ring Road č. 1 lávová pole tvořící nepravidelné velké boule a ty boule jsou porostlé vysokým měkkoučkým zeleňoučkým mechem. To se Elince moc líbí, nejdřív na tom skáče jak na trampolíně a pak si do toho lehá jako do pelíšku a mám dost hoňku přemluvit jí jít se mnou zpátky do auta. V autě se zatím probouzí Martinka s Amálkou.

Pokračujeme do městečka **Kirkjubæjarklaustur**, malého městečka s asi 150 obyvateli, které je tak super, že si zaslouží mít benzínovou pumpu N1. Ještě pořád nemáme hlad, na pylsura to tedy nevypadá, ale taková točená zmrzlina nám zní jako výborný plán. Objednáváme si 3x tu nejmenší možnou, dostáváme 3 koňské dávky. Alespoň z toho, co už nemůžeme sníst, můžeme lžičkou modelovat sopky, želvy a další věci. Dáváme si kafičko, protože toho není nikdy dost.

Kousek od Kirkjubæjarklausturu se nachází **kaňon Fjaðrárgljúfur**. Tento 100 metrů hluboký a 2 km dlouhý kaňon vyhloubila řeka Fjardrá. Má být super úžasný a krásný, ale mají tam děti padat dolů ze skály a to se nám moc nepozdává, tak to taktéž odpískáváme. Dnes je prostě den přeskoč to, jede se dál.

Po cestě máme označené i vesnice **Nupsstadur**, kde podobně jako v Kelduru mají být staré turfové domy. Nupsstadur nacházíme, ale cesta k němu je zavřená brankou s cedulí “soukromá cesta” a spíše než na vesnici to vypadá na nějakou soukromou farmu. Tentokrát se ale jen tak lehce nevzdáváme. Vytahujeme mobilní telefony a vyhledáváme si místní turfové domy na internetu. Tím pádem si je můžeme prohlédnout bez toho, aniž bychom museli někam zajíždět. Úžasné, příští rok bychom mohli podobným způsobem jet na dovolenou třeba na Galapágy, ušetříme hodně peněz.

Cílovou zastávkou dnešního dlouhého dne je národní park **Skaftafell**, který se rozkládá na úpatí největšího (co se objemu týče) evropského ledovce Vatnajökullu (zabírá 8% plochy celého Islandu). Skaftafell patří k nejkrásnějším a nejrozsáhlejším národním parkům na Islandu, je zde kemp a my tu plánujeme dnes přespinkat. Po cestě jedeme po několika jednoproudových mostech, kde auta v jednom směru musí pustit auta ve směru opačném. My bychom rádi také někoho pustili, ale chytili jsme zelenou vlnu, resp. jsme se nalepili se na místního borce před námi, který se nekompromisně řítí dopředu a kterému dávala přednost všechna auta v protisměru. Po cestě také míváme další vodopády, které Martinka hlásí, jako že je vidí dříve než já a chce za to po mně přiznat body do naší dlouhodobé bodovací soutěže. Holčičky vodopády netáhnou, svorně mi na zvolání “vodopád” ukazují palec mířící směrem k zemi za melodického skandování “nuda, nuda, nuda,...”.

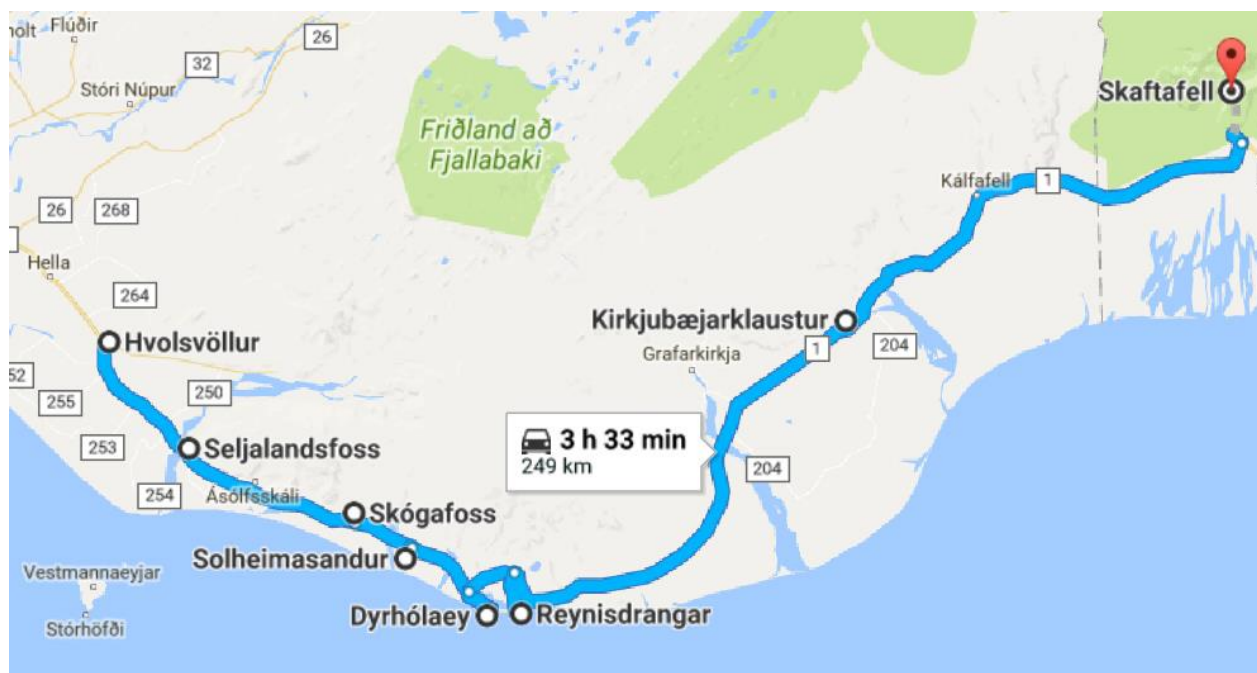
Když se blížíme k našemu dnešnímu kempu, vidíme veliký splaz ledu z nedalekého ledovce Skaftafellsjökull. Nechá se k němu jít z našeho kempu, u kterého je zároveň návštěvnické centrum národního parku Skaftafell, pěkným asi hodinovým pěším výletem. Dnes už to ale nedáme, blíží se sedmá hodina večerní a děti zase řvou, že mají hlad. Po zaplacení pachtovného za místní kemp parkujeme blízko návštěvnického centra a jdeme se mrknout na možnosti místního cateringu. Jelikož restaurace bude už brzy zavírat a tamní jídla vypadají podezřele zdravě, rozhodujeme se pro místní stánek rychlého občerstvení. Bereme grilovaná jehněčí žebra s hranolky pro dospělé a dětmi oblíbený rybí řízek přezdívaný fish and chips a vůbec nám nevadí, že to není zdravé a že už to samé měly dnes k obědu.

Máme radost ze života. Máme plná břicha, svítí nám sluníčko, je krásně teplo, nad námi se vypíná zasněžený vrchol ledovce, co více si přát? Pivo. Naštěstí to mám v autě.

Dnes večer jsme dlouho venku, holky si hrají a my si povídáme. Následuje proces přestavby automobilu na ložnici, který dnes dokumentujeme fotoaparátem.



Před usnutím nám Matinka zpívá různé písničky a panuje taková krásná táborácká atmosféra, jen oheň nahrazuje topení. Dobrou a krásné sny.



D5 – Jihovýchodní Island – 2.7. – neděle

Dnešní noc z pohledu spánku zdaleka nebyla tak dobrá jako noc včerejší. Absolutní rovina nám nesvědčí a přistě je třeba poladit náklon automobilu na nějakou stranu. Dobrá věc je, že už jsme se definitivně zbavili komplexu z nezávislého topení a našeho strachu dát mu pořádně zakouřit. Dnes v noci teple hučelo prakticky celou noc a zima nám rozhodně nebyla.

Budí nás maminka, protože to už prostě déle nevydrží a musí. Je krásných 8:20 ráno a holky pořád ještě spí. Než se nám Martinka vrátí, já předpřipravím “věci” v autě tak, aby to potom lítalo. Připomíná to hraní počítačové hry sokoban, kdy je potřeba všechny bedny a kufry a krabice s jídlem a s nádobím a tašky s věcmi na plavání a další zavazadla vyšoupat a přeshoupat. Oblečení na nový den máme připravené už od včerejšího večera a je v pytlích na peřiny, kam se teď přestěhují spacáky a peřiny. Věci, co jsou v noci vpředu, musí přes den dozadu, a zase ty co jsou teď vzadu, musí dopředu.

Holky se budí v pořadí Amálka a pak Eliška. Té se dnes z vypečeného pelišku obzvláště nechce a nepomáhá ani tahání za vlasy od mladší sestřičky.

Snídáme venku ve skládacích křesílkách a máme pocit téměř vedra. Né, že by bylo více než obvyklých 11 stupňů Celsia, ale dnes nefouká vůbec žádný vítr a to je sakra znát. Zimu na Islandu totiž nedělají stupně Celsia, ale vítr.

Dobře napapání se dooblékáme na dnešní turistický trail k vodopádu **Svartifoss**. Národní park Skaftafell je rájem turistů s množstvím různých turistických tras a výlet k vodopádu Svartifoss patří mezi ty nejpopulárnější. Tento krásný vodopád v horách je obklopený hexagonálními bazaltovými sloupy, které vznikají rapidním ochlazením sopečné lávy, a o kterých jsme si už psali včera na černé pláži u Víku. Vzdálenost plánované okružní trasy je 5 km a tedy by to měla zvládnout i Amálky vyléčená nožička. Kromě vody na pití a sušenek balíme do batohu i pláštěnky - sice je krásně jasno, ale známe islandské počasí, které se mění co pět minut.

Cesta vede přímo z kempu a ihned nastupuje do kopce, což úplně neoceňují naše holčičky, které si navíc stěžují i na vedro. Pravda, každá má na sobě 15 vrstev oblečení, jenže islandská kosa je pověstná a my nechceme ponechat nic náhodě. I přes občasné stížnosti dětí nám cesta ubíhá celkem v pohodě. Děláme pravidelné zastávky na pití a pouštíme před sebe rychlejší turisty, protože naše vycházkové tempo rozhodně není vražedné. Tím, jak stoupáme do kopce, zlepšuje se nám výhled na ledovec Vatnajökull (a nebo možná je to jinýjökull) a my si říkáme, jak je super, že nám dneska vyšlo počasí. Po hodině přicházíme k Svartifossovi. Není tak veliký, jako byly včerejší vodopády, ale ty čedičové sloupy to vylepšují a námaha spojená s jeho návštěvou mu také přidává pár bodů navíc. A pak to začíná. Prší. Ale jako seriózně vážné prší. Mobily a klíče od auta schováváme rychle do igelitového pytlíku a honem pláštěnky přes sebe. Připadáme si jak pod Svartifosse. Na tohle se nedalo natrénovat ani pod sprchou. Ženeme směrem zpátky ke kempu. V několika málo minutách jsme mokří skrz naskrz. Amálka hlásí bolavou nožičku a dožaduje se nošení. Má smůlu, tady nejsme v Nepálu a nikde není žádnéj šerpa po ruce. Martinka zoufale vymýšlí úplně nesmyslné hry (jako táta má 3 uši a podobně), aby odvedla holčičky od faktu, že jim teče voda nejen na hlavu. Fakt to funguje to a i já chvilkami zapomínám. Martinka ukazuje mateřské pudry a za běhu obětovává svoji pláštěnku ve prospěch Eli, kteréžto pláštěnka se ukázala jako příliš laciná na místní

poměry. Martinka je tedy první z nás mokrá na kost. Až přijde do auta, vysvleče se úplně do naha a na přední sedačce se bude sušit pod palbou topení z auta. Z pohledu šoféra a protijedoucích aut to vypadá mocinky srandovně. Nakonec jsme všichni mokří. Je úplně jedno, kolik varování o Islandu člověk dopředu četl, jak je potřeba se na to důkladně připravit co se oblečení týká, realita stejně překvapí.

Mokří a s oblečením rozvěšeným po celém automobilu opouštíme Skaftafell. Překvapivě nálada je výborná a extrémní zmoknutí se bere jako intenzivní zážitek. Po cestě míváme další a další ledové splazy z ledovce Vatnajökull. První místo, kam odbočujeme z hlavní cesty je odbočka na **Ingolfshofdi**. Je to popravdě zoufalý pokus, ale zoufalí lidé v zoufalých situacích přece mají nárok dělat zoufalé činy. Dnes je totiž neděle a my přece víme, že dnes mají zavřeno a neotevrou nám, i kdybychom se zbláznili. Přesto se tam jedeme podívat. Tohle místo je totiž speciální, neboť to je jedno z nelepších míst, kde lze z bezprostřední blízkosti pozorovat papuchálky. Včerejšek nás v tomto směru rozhodně nepotěšil a já si nedovedu představit, že bychom se vraceli domů z Islandu, aniž bychom si pořádně zblízka nějakého papuchálka neprohlédli. O ostrově Ingolfshofdi, na který se jede asi 6 kilometrů/25 minut přes moře na valníku za traktorem, jsme věděli, ale nedokázali jsme posunout náš itinerář tak, aby to vyšlo na den předcházející, ani den následující. Samozřejmě, teď po boji už bych věděl, jak na to. Stačilo přece jen posunout Golden Circle nakonec a je to. Jenže v době plánování nám vycházel náš itinerář jako ten úplně nejlepší a absolutně jsme spoléhali s papuchálkami na Dyrhóleay.

Odbočka k Ingolfshofdi končí po pár kilometrech polní cesty u bodu, kde jsou zaparkované 2 traktory s valníky se sedačkami pro turisty. Dále je tam několik cedulí upozorňujících na to, že se jezdí každý den kromě neděle. Tohle беру jako moje velké selhání v plánování. Ještě se zabývám zoufalou myšlenkou vrátit se sem třeba zítra brzy ráno, i když by to byla zajižďka okolo 200 km. Martinka slyšící můj rozechvělý hlas mi poskytuje všemožnou morální podporu, utěšuje mě, poplácává mě po zádech a říká, ať se na to už vyprdnu, alespoň jsme ušetřili za nemalé vstupné a co kdyby to tam nakonec vypadalo jako u Dyrhóleay.

Vracíme se na Ring Road a pokračujeme směrem na východ. Na program nás teď čeká jeden ze zlatých hřebů celé cesty po Islandu – vedle sebe ležící ledovcová jezera Fjallsárlón a známější Jökulsárlón.

Stavíme nejdříve u **Fjallsárlónu**. Je půl jedné a tedy ideální čas na oběd v místní restauraci. Asi nemusím říkat, že už zase prší. Stále-nahá Martinka se obléká a do místní restuarace přebíháme všichni rychlostí profesionálních sprinterů. V restauraci nás čeká opravdový ráj - buffet za islandské lidové ceny. Nakládáme 2 talíře jídlem z teplého baru a salátového baru, každý do výšky 20cm, a k tomu do misky jednu houbovou polévku. Když s tím máme jít na pokladnu, tak se stydíme a s Martinkou hádáme, kdo půjde k té milé slečně u kasy první. Jako vždy prohrávám. Paní na pokladně se ale na náš krásně složený tetris netváří vůbec překvapeně a hned nám říká, že nám to spočítá jako jeden studený a jeden teplý bufet, že to tak budeme mít ještě levnější. Děkujeme. Asi zmoklí vypadáme hodně nuzně.

Po obědě jdeme s holčičkami povinně navštívit místní toalety, neboť tento akt není radno podceňovat. Jak už jsme se párkrát přesvědčili na vlastní kůži, potřeb je vždy více než příležitostí.

Jelikož i po obědě venku pořád prší, dělíme se do dvou skupin. Holky jdou do auta, kluci jdou k asi 10 minut vzdálenému Fjallsárlónu.

O těch ledovcových jezerech jsem četl dopředu i viděl nějaké fotky, ale realita je doslova ohromující. Velké modré kusy ledu plavou nahodile po jezeře a vypadá to neuvěřitelně. Rychle dělám pár fotek a utíkám zpátky za holkami se pochlubit, co jsem viděl.



Jen o pár kilometrů dále je **Jökulsárlón**, další ledovcové jezero, které si zahrálo kulisy v mnoha filmech jako jsou bondovky Vyhlička na vraždu nebo Dnes ještě neumírej, dále Batman začíná, Beowulf, Lára Croftová atd. atd. Ještě než k němu přijedeme, stavíme auto před lanovým mostem, pod kterým odplouvají ledové kry do moře. Z místního malého kopce je super výhled na ledovcové jezero. Holčičky jsou uneseny z ledovců v jezeře. Tentokrát palec nahoru a žádná nuda. Scházíme s nimi k jezeru, kde sbíráme kousky ledu, ve kterém je 100 000 let stará zmrzlá a dokonale čistá voda. Za podobnou vodu se platí majlant v nejluxusnějších francouzských restauracích a my jí tu máme v neomezeném množství a zadarmo. Holkám se tu opravdu moc líbí a Eliška říká, že tohle si teda poznamená do svého deníčku (stejně jako tatínek, i ona si píše deníček, který potom přečte spolužákům ve škole a jak doufáme, dostane za to jedničku).

Pokračujeme autem na hlavní parkoviště u jezera Jökulsárlón. Podle počtu aut je vidět, že toto je jedna z největších atrakcí Islandu. Už tolik neprší, spíš jen tak lehce poprchává. Jdu koupit lístky na loď a mám lehce strach, zda nebude vyprodáno. Na výběr je zde možnost ze 3 typů lodí – kajak pro jednoho, který si může jet kam chce, Zodiac asi pro 12 lidí (děti až od 8 let) a obojživelný “amphibian”, který je levnější než nafukovací Zodiac, nejedí tak blízko ke krám, ale zase Amálka

tam už může, takže ten bereme. Jsou 2 hodiny odpoledne, máme místenky na loď ve 14 :45 a tedy máme tak akorát čas si obejít kousek jezera podél vody.

Ve 14:40 jako první nalézáme do našeho amphibian boatu neboli obojživelného člunu, což je kombinace nákladáku a lodi, tedy loď na 4 kolech. Nastupujeme na malém kopečku, který loď nejprve objede na kolech po souši, pak to pořádně rozmaká z kopce, až vjede do vody jezera a pak se už tváří, že je loď. Máme milou mladou průvodkyni a nejsme jediní Češi na palubě, nýbrž je s námi ve skupince i mix Čecha se Španělkou a jejich namixovaným dítětem. Jedeme po jezeře slalom mezi ledovými krami. Vidíme také jednu obrovskou kru, jak se jen kousínek od nás celá převrátí vzhůru nohama (kdyby měla nohy). Nevidíme ale bohužel žádného tuleně, kterých zde má být také požehnaně a mají se vyvalovat na krách. Paní průvodkyně nám vypráví o jezeře, jeho rozměrech (18 km²), stáří, rychlosti jakou ledovec Breiðamerkurjökull roztává a tedy jezero se zvětšuje, filmech, které se zde točily (vtipkuje o Titaniku) atd. Potom nám loví kus ledu z jezera a naseká nám ho všem na kousky, ať podobně jako my předtím s děvčaty na břehu, i ostatní ochutnají tuto starou ledovou pochoutku. Jen ten její led je prý o jednu nulu mladší než ten, co jsme měli my. Asi nemusím psát, že naše holčičky si ještě přidávají. Celou dobu co jedeme na amphibianu je k našemu obojživelníku přivázaný motorový zodiac s přísně vypadajícím pánem v oranžové vestě a mě napadá, jestli to nebude z bezpečnostních důvodů. Tak se ptám paní průvodkyně a dozvídáme se, že se tu minulý rok utopil jeden chlapec, který přepadnul z lodi do jezera a tak zavedli nová bezpečnostní opatření. Voda má prý 5 stupňů Celsia a tedy koupání jen pro otužilce.



Holčičkám se plavba na autolodi moc líbila a stává se předmětem jejich odborných debat na další cestě, která je dnes až do cílového rybářského městečka **Höfnu**. Jak název nenapovídá, Höfn není

na Höfn, ale je to oficiální hlavní město humrů a langustýn a to by bylo, abychom zde něco dobrého neochutnali. Ještě nás ale čeká kus cesty. Venku nám začíná svítit slunce, a topení v autě jede na max, aby nám usušilo mokré oblečení. Cesta do Höfna trvá asi hodinku a my tam příjíždíme před pátou odpolední. První naše kolatoče vedou na místní benzínku N1 dotankovat plnou nádrž a následně nechat vklouznout pár nedočkavých pylsurů do našich hladových krků.

Pak se jdeme koupat do místního termálního bazénu. Včera jsme trochu ošidili hygienu a dnes to hodláme napravit. Místní bazén má veškeré vymoženosti, které si člověk dokáže představit, včetně odstředivky na mokré plavky. Vstupné je zde navíc česky lidové. Bazény jsou všechny venkovní; velký plavecký má 29 stupňů, dětský má 38 stupňů, pak jsou tam 2 vířivky, kde voda stoupá nad 40 stupňů. Pro otužilce je zde připraven “kaldur pottur”. Tento termín popisuje pravý opak vířivky, vůbec to nevíří a voda v něm je nechutně ledová, obvykle mezi 5-7 stupni Celsia. My trávíme většinu času v dětském bazénu, který má pro nás optimální teplotu a kde není taková mačkadlice, jako je ve vířivkách. Z tepla bazénu pozorujeme otužilce nebojící se kalduru potturu a to tak dlouho, až to Martinka nevydrží a že tam prý také vleze. Samozřejmě jí nevěřím, protože sám jsem tam jen 2 prstíčky strčil a pak je 2 minuty necítil. Jenže Martinka tam opravdu odhodlaně vlézá, nekřičí u toho, tváří se jako že je cajk a po chvíli roztávání tam leze ještě jednou a leží v té ledové vodě celou minutu, což z venku vypadá jako věčnost. Pak se přiznává, že býti tam ještě o chvíli déle, už by nevstala. Každopádně obdivuji a přiznávám, že toto bych já nedal.

V bazénu jsme až do zavíračky v 7 večer. Do šaten se klasicky dělíme na 2 skupiny, Martinka s Eliškou jdou na holky a já s Ámou jdeme na kluky. Jenže v šatně zjišťuji, že nám Martinka ukradla náš ručník a tak rychle běžím za ní do ženských šaten. V nich mají evidentně stejné instrukce jako v mužských, tedy dělat důkladnou hygienu úplně nahý. Tolik nahatých žen na jednom místě jsem neviděl ani v dědově oblíbených časopisech. Chvilí na ně koukám, pak ony na mě, pak nějaká začala ječet, pak jsem začal ječet já, a pak jsem se dal radši na útěk pryč. Martinka zaregistrovala křik místních starých panen a po chvilce vyběhla za mnou ven, co se to děje. No hodně se děje, nemáme se čím utřít!

Krásné na koupání v islandských horkých vodách je to naakumulované teplo, které máme vždy po koupání v sobě. Do bazénu chodíme třesoucí se zimou a obvykle v zimních bundách, z bazénu zpátky k autu pak jdeme vždy jen v tričku a je nám vedro. Tenhle pocit tepla vydrží několik hodin.

Je čas jít na večeři, je čas vytáhnout mobilní telefon, naladit aplikaci Tripadvisor a podívat se, která místní restaurace je ta nejlepší z nejlepších a ještě k tomu levná. Naštěstí v Höfnu jsou všechny drahé a tak není nutné se zbytečně trápit dilematy. Jdeme do č. #1 zvanou Pakkhús. V ní si dopřáváme královskou porci langustýn (česky humr norský – je to menší než klasický humr a chutná malinko jinak), protože kde jinde si tuto dobrotu dopřát, když né v městě langustýnami světově proslaveném. Holčičky mají rádi pizzu, dostávají proto tu s langustýnami a Martinka si dopřává dnes ulovenou čerstvou rybičku, co na talíři ještě ocáskem mává. Je to všechno super.

V Höfnu dnes zůstaneme i přes noc, což je i v plánu podle našeho dopředu připraveného itineráře, ale prakticky to znamená, že strýčka, co jsme si najeli včera odpoledne, jsme dnes zase smazali. Nijak nám to nevadí, super, jedeme zase podle plánu.

Přesouváme se do nedalekého místního kempu, kde nás vítá český mladík s tak dobrým americkým přízvukem, že normálně oblafnul i mě. Né už tak já jeho.

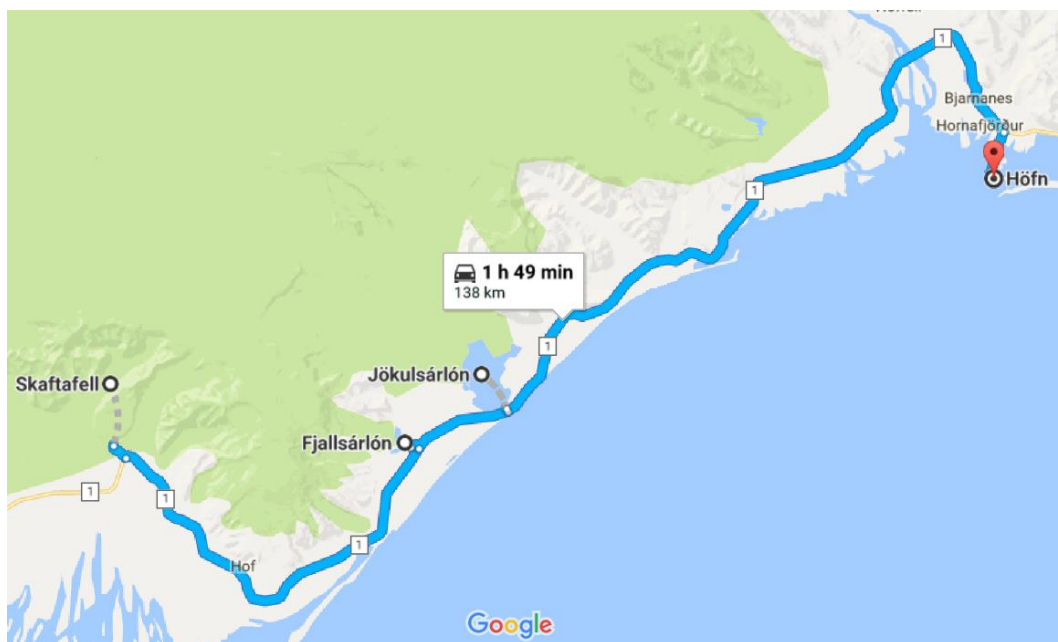
Po nalezení kempovacího místa pro naše auto s dobrým sklonem si jdeme na chvíli pohrát s našimi holčičkami na místní dětské hřiště, kde hlavní zábavou je jízda po trávě z kopce na dvojbobu a tedy spousta srandy a breku dohromady. Když se vracíme zpátky k autu, vidíme nad autem nádhernou dokonalou duhu, snad nejhezčí duhu, jakou jsme kdy viděli. Bereme foťák a děláme alespoň 20 duhových fotek.

V autě ještě holčičky chvíli koukají na pohádky, Martinka si vyřizuje pracovní záležitosti a já si dopisuji poznámky z dnešního dne. Když vidím, jaký rozsah zápisků za jeden den jsem schopen zplodit, napadá mě, že bych klidně mohl být Island'anem. Každý desátý Island'an totiž za svůj život vydá alespoň jednu knihu. O tom jací jsou kultúristi svědčí i fakt, že jsou statisticky nejčastějšími návštěvníky kin na světě. Nebo že by to bylo tím počasím?



V 11 hodin večer zhasínáme venkovní světlo závěsem, zpíváme poslední písničky stmelující týmového ducha islandských táborníků, a než tatínek dopoví islandskou trolí ságu na usnutí, všichni už krásně spinkají.

D6 –



Východní Island – 3.7. – pondělí

Dnešní noc je hustá. Problémem tentokrát není prostata Martinky, ale Elinka. V 1:20 ráno nás budí s tím, že je jí zima. Saháme na ní a opravdu má jen 27 stupňů Celsia. Dnes je v noci venku velká zima a do toho nám z nějakého důvodu vypovědělo službu topení v autě. Nejdříve se zamýšlíme,

zda Elišce nebude stačit proběhnout se s maminkou na záchod plus jedna peřinka navíc, ale problém je, že v tom horním podkroví v autě je na další peřinku už málo místa. Domlouváme se, že vezmeme Elišku dolů mezi nás. Znamená to, že na 1,4 metru široké posteli se musíme vejít všichni 4. Pak už zima sice není, ale nedá se zas otáčet.

Budíme se v 9 ráno. K ránu se roztopilo topení a tedy je v autě nesnesitelné vedro. Nejhuře je na tom Eliška, kterou jsme v noci v polospánku a v záchvatu obav o její umrznutí navlékli do kombinézy, mikiny a holínek. Teď má teplotu přes 40 stupňů a kouří se z ní.

Ráno klasika. Skyr ke snídani pro mě - zbytek se cpe nezdravými sladkostmi, přestavba auta, holčičky motající se všude tam, kde jsou nejméně potřeba a všechno to končí čištěním zubů v dešti. Už je nám naprosto jasné, odkud se bera všechna ta voda na všechny místní vodopády – na Islandu prostě pořád prší.

Vyjíždíme po 10. hodině ranní, jedeme na severovýchod směrem k Egilsstaðiru, největšímu městu východního Islandu. Jedeme po pobřeží a po cestě dnes objíždíme východní fjordy. Martinka nás vzdělává v tom, co že to ty fjordy jsou a jak vznikly. Dozvídáme se tak, že jsou pozůstatkem ledovcové činnosti z doby ledové, kdy dlouhý úzký mořský záliv vzniknul v hornatých oblastech v blízkosti moří a oceánů prohloubením říčních údolí vlivem tlaků postupujících ledovců. Název pochází ze staronorského slova fjörður.

Krajina je zde krásná, na vnitřní pevninské straně se vypínají do výše se tyčící skály, na straně vnější je moře. Vidíme po cestě spousty ptáků a spousty ovcí. Ovce tu musí být v průměru velmi chytré, protože místní genom čistí auta na silnicích. Cestou potkáváme jedno zdemolované auto, které vytahuje jeřáb z rokliny vedle cesty. Na pobřeží je několik malebných rybářských vesnic jako je Djúpvogur, Fáskrúðsfjörður, Neskaupstaður, nebo Seyðisfjörður. V této oblasti se to má také hemžit divokými polárními soby, ale na divoká zvířata máme na Islandu prostě peška.

Z fjordu Berufjörðuru se odkláníme od moře do vnitrozemí a bereme zkratku přes Oxi Pass (cesta 939). Cesta vede přes hory po nezpevněné šterkové cestě a my míjíme několik pěkných bezejmenných vodopádů – hodně to bodů pro Martinku. Děti se do naší bodovací soutěže nezapojují, protože ze zadních sedaček, kde nejsou okénka, a před kterými navíc visí sušící se oblečení, nemají moc dobrý výhled. My také nemáme dobrý výhled na děti a je to super pro všechny. Děti si obvykle krátí přejezdový čas mezi atrakcemi hraním her na tabletu, a my se co chvíli rozčilujeme, když jim tablet na hrbolaté cestě padá z rukou a klouže po podlaze. Dobré je, jak máme v našem vysokém autě hodně místa, tak v případě potřeby se může Martinka za jízdy projít dozadu, zdvihnout spadlý tablet a pofackovat děti. V těchto nezřídčných momentech mám instrukce nezatáčet a nebrzdit, což se ně vždy povede a pak lítající maminka vyvolává v dětských tvářích hodně upřímné radosti. Máme s sebou 2 tablety, na každém jsou jiné hry, a děti si je moc rády střídají. Martinka jim přitom píská časová okna na střídání, která závisí na délce přejezdu. Z nějakého důvodu děti pořád chtějí ten tablet, co má to druhé dítě a termín “to není fér” patří mezi jejich nejoblíbenější.

Zkratka přes hory se asi po půlhodině jízdy napojuje zpátky na asfaltovou Ring Road č.1. Chvilí zvažujeme udělat si zajížd'ku k nedalekému starobylému turfovému klášteru **Skridukluastur**, ale domlouváme se, že tento kulturní zážitek obětujeme a pojedeme raději kupředu.

Do **Egilsstaðiru** přijíždíme ve 12:45. Toto městečko s 2 tisíci obyvatel se nachází v blízkosti jediného oficiálního lesa Islandu a na břehu řeky Lagarfljót, která je proslavená místní lochnesskou příšerou nazvanou Lagarfljótský červ. Nebylo by špatné udělat si selfičko s nějakou takovou potvorou, ale nikomu se kvůli tomu do místní řeky nechce. Místo toho se všem chce na benzínovou pumpu N1, jejíž ceduli poznáváme už i podle čuchu. Není tedy pochyb, kde se bude odehrávat náš dnešní oběd. Volíme k němu opět rodinné kombo se 4 hamburgery a s hranolky. K tomu ta jejich místní úžasná remuláda, která dokonce chutí trumfuje českou domácí tatarku od babičky. Místní burgry jsou z naprosto luxusního masíčka středně propečené, krásně červené a šťavnaté, žádná podobnost s šedohnědými piliňáky z Mekáče. Už jsem říkal, že řetězec McDonald na Islandu vůbec neexistuje? Není se co divit, v konkurenci místních pylsurů nemá na existenci nárok. A nezachránilo by ho ani to, že Island je první zemí na světě ve spotřebě coca-coly přepočteno na hlavu.

Po obědě přejíždíme 200 metrů k místní pobočce obchodního řetězce Bónus, kde nakupujeme čerstvý chléb, sýry, samozřejmě skýry pro moje zdravé snídaně a ovoce. Co je na Islandu dobré, není nutné kupovat vodu na pití. Islandská voda ať v přírodě nebo kdekoliv ve vodovodních rozvodech je velmi čistá (např. se v rozvodech vůbec nechloruje) a tedy skvělá na pití.

V Egilsstaðiru jsme měli v itineráři i návštěvu místního koupacího bazénu, ale počasí je takové nevlídné a nějak se tam nám ani dětem nechce, takže přeskakujeme a jedeme směr severozápad. Dalším cílem je vodopád Detifoss, nejmohutnější vodopád v Evropě. Cesta k němu bude na dobré 2 hodinky a tedy nejlepší čas pro holčičky si po obědě trochu schrupnout. Usínají do minuty. Po asi hodině jízdy se začíná chtít spát i nám. Dnešní noc nebyla v tomto ohledu žádná pecka a to pošmourné počasí také příliš nepomáhá. Na chvilku usínám za jízdy za volantem, ale nepřipadá mi to jako dobrý nápad v tom pokračovat a tak odbočujeme ze silnice mezi skály, kde si dáváme půlhodinového šlofíčka.

Nabiti novou energií pokračujeme k **Detifossu**, ke kterému se musí odbočit z Ring Road po nezpevněné cestě číslo 864. Tato cesta je součástí diamantového okruhu, tzv. Diamond Circle – což je zřejmá marketingová odpověď na mnohem známější Golden Circle. Čtyři hlavní zastávky po cestě jsou vodopád Dettifoss, kaňon Ásbyrgi, městečko Húsavík a jezero Mývatn. O všem si něco řekneme, jakmile k tomu dojedeme.

Po 30 minutách kodrcavé jízdy přijíždíme na parkoviště. Odsud se jde 10 minut pěšky na vyhlídku před vodopádem a pak dalších 10 minut přímo k vodopádům. Poslední část holky odmítají s tím, že vodopádů už viděli dost a navíc jsou tam kluzké kameny a žádné zábradlí. Zatímco Martinka se vydává s holkami zpátky k autu, já jdu lovit snímky vodopádu. Detifoss je široký 100 metrů s převýšením 44 m a s průtokem až 500 m³ za sekundu je nejmohutnějším vodopádem Evropy. A krásně hučí, jak voda padá.



Po chvíli spěchám za děvčaty, které si plánovaly udělat na lavičkách picknick, tak aby na mě také něco zbylo. Zbylo. Hodné holky.

Plánovaným cílem dnešního dne měl být kemp v kaňonu **Ásbyrgi**. Tento přírodní kaňon ve tvaru podkovy prý vznikl tak, že si nejdříve prdla sopka Vatnajökull, to roztavilo led na vrcholu, to způsobilo masivní povodně, no a ty vyhloubily tento kaňon. Existuje i alternativní teorie vzniku, podle které jde o otisk kopyta létajícího osminohého koně boha Ódina. Já se přikláním spíše k té první teorii, osminohý kůň se mi moc nepozdává.

Přijíždíme do kempu v 18:15 a Martinka se mě nezištně ptá, co teď tady budeme dělat? A mně dochází, že kromě obdivu ke kolmým stěnám kaňonu asi nic. Tady se ani nenajíme. Tak proč tu vlastně jsme? Kromě plánu z domova a faktu, že místní kemp je na seznamu 10 nejkrásnějších kempů Islandu, nás nenutí tady zůstat vůbec nic! Můžeme jet kousek dále, do nedalekého městečka Húsavík, kde plánujeme jít zítra na velryby. Húsavík je totiž hlavní město Islandu co se týká sledování velryb. A když tam budeme už dnes večer, třeba by nějaká ta velryba mohla cinknout k večer, říkám si potichu a velím nahlas k odjezdu.

Z kaňonu do **Húsavíku** je to 45minut jízdy. Během této doby mineme na silnici možná 5 aut? V této oblasti už moc turistů není. Při příjezdu do Húsavíku nás zaujmou zasněžené hory na opačné straně mořského zálivu a veliký, modře rozkvetlý lupinový kopec vypínající se nad Húsavíkem. Húsavík je místem, kde se jako první trvale usadili severané během osidlování Islandu. Tehdy na pobřeží dorazil se svou lodí švédský Viking Garðar Svavarsson, jezdil se dívat na velryby, postavil

si přístřešek a pojmenoval to jako “domovský záliv“, neboli Húsavík (Hús jako haus a vík jako záliv).

Jedeme hned do přístavu se podívat odkud jezdí lodě za velrybami a možná si rovnou koupit lístky na zítra. Během dnešní dlouhé jízdy Martinka vyplácala 80% svého měsíčního internetového limitu (pokrytí na Islandu je téměř všude) a tedy máme za sebou dobrou teoretickou přípravu ohledně toho, jaké 4 společnosti tyto cesty nabízejí, která z nich je nejlépe hodnocená podle tripadvisoru, na které smí a na které nesmí malé děti a kolik musíme tvrdit, že je našem dětem let, aby to případně měly zadáčo. V místních vodách se potuluje řada velryb včetně plískavic, kulohlavců, hlavokulek, sviňuch, malých plejtváků, keporkaků, vorvaňů a i kosatky se tu vyskytují, což by mohla dosvědčit kosatka Keiko, kterou zde chytili v roce 1979, když dělali casting pro film “Zachraňte Willyho”, a kterou zpátky vrátili až v roce 1998.

Zabíháme do prvního krámu, který vidíme. Martinka, jako každá správná ženuška, už má abst’ák, protože si dlouho na sebe nic nekoupila. Na šatičky to tu nevypadá, ale taková teploučká rybářská mikina od místní firmy North66 také není k zahození. Je islandsky kvalitní a teploučká a tedy nám maminka zítra na velrybách neumrzne.

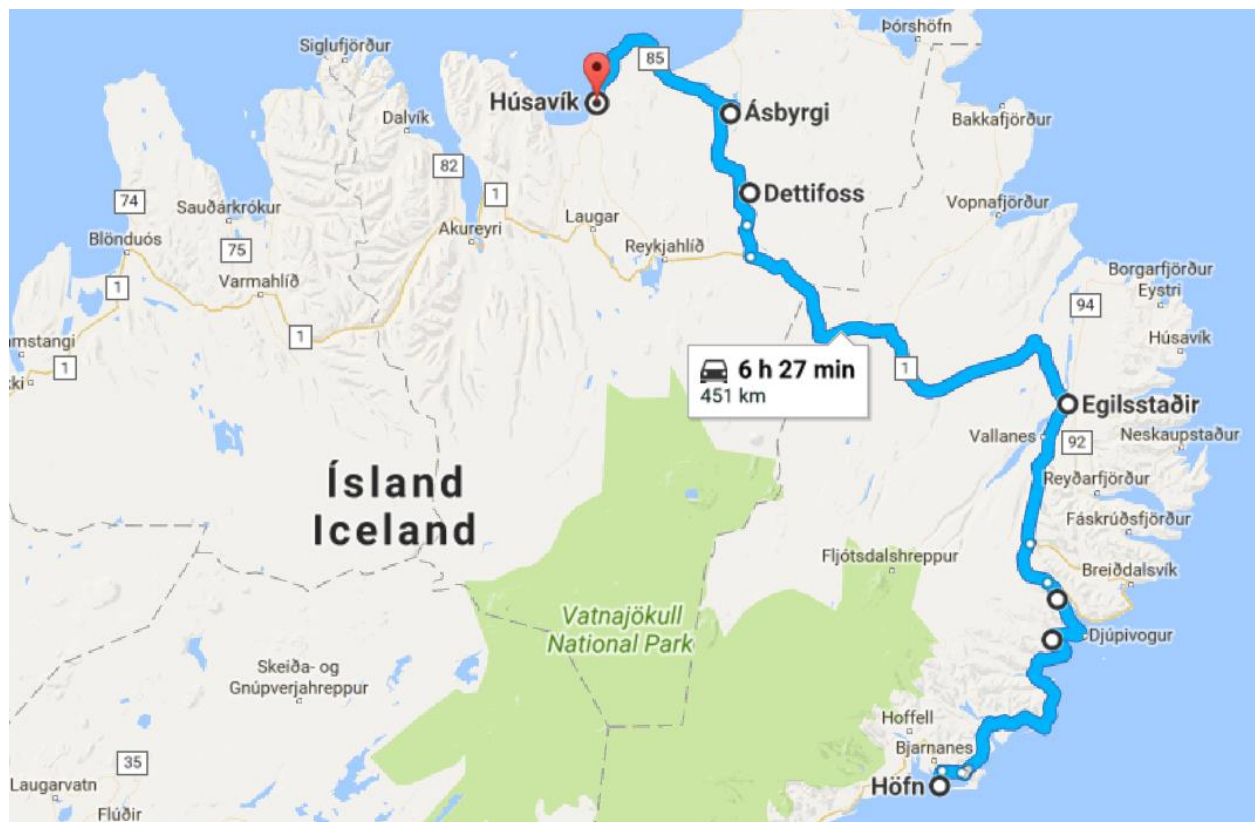
Z krámu pokračujeme do kanceláře naší předvybrané společnosti North Sailing pořádající výpravy za velrybami. Po cestě procházíme přístav, ve kterém parkují lodě a jedna z nich bude ta, která nás zítra sveze za pupachádkama a na velryby. Přemýšlíme, která z nich to asi bude.



V kanceláři kupujeme dva dospělé lístky na zítřejší loď, která slibuje kromě velryb i nějaké ty papuchálky. Děti v našem předškolním věku to mají zdarma. Než se stačíme zaradovat, jak jsme ušetřili za Elišku, kazí nám radost místní leták hlásající mnohem větší slevy při rezervaci online.

Součástí zítřejších vstupenek na velryby je i sleva 10% do nedaleké restaurace, a protože máme všichni hlad, jdeme tam. Přestože velryby v menu nemají, je to vynikající volba. Holčičky dostávají kuřecí masíčko z dětského jídeláku, dospělí si dopřávají obrovského sivena severního (arctic char). Jedna ryba je porce pro dva a má téměř $\frac{3}{4}$ metru na délku. Zajídáme to skyramisu, což je něco jako tiramisu na bázi skyru, a borůvkovou zmrzlinkou (holčičky).

Po 15 minutách ježdění autem Húsavíkem tam a zpátky a hledání kempu bez navigace to vzdáváme a navigaci zapínáme. Pak už zbývá jen půl minuty do kempu dojet. V kempu už touhle dobou nefunguje recepce a tak si nacházíme pěkné volné místo pro naše autíčko se sympatickým sklonem. Následně rozjíždíme naši večerní symfonii, kdy věci lítají sem-tam, aby ty, co nejsou potřeba, nepřekážely, a ty, co jsou potřeba, byly po ruce. V autě pak holčičky sledují na tabletu pohádku “Můj malý ponny”, tatínek si dělá zápisky a Martinka si zoufá nad zoufale nízkým limitem jejích mobilních dat. Pak si jdeme všichni společně vyčistit zoubky a v 11 večer se ukládáme do horizontální polohy. Eliška je zpátky ve svém podkrovním pokojíčku, a aby jí nebyl zima, dostává Martinky velký teplý spacák.



D7 – Severní Island I – 4.7. – úterý

Čekáme, že nás přijde někdo ráno vzbudit, abychom zaplatili za kemp a tak spíme a spíme a spíme až do 10 ráno. A nikdo nás nebudí. Nevadí, když ušetříme něco za kemp, zlobit se nebudeme. Po včerejší dlouhé cestě bylo topení v autě krásně dobité a fungovalo nám celou noc.

Hrabeme se z auta. Dnes kupodivu neprší a naopak to vypadá na krásný slunečný den. To by se nám hodilo, protože představa, jak děti v dešti na rozbouřeném moři nahánějí blicí pytlíky na kývající se palubě velrybářské lodi není úplně lákavá. “Děti, heleďte, támhle plave velryba.” A odpověď je “bleéééé” zvuk šavleééé ...

Rituálně se hygienujeme, snídáme, představujeme auto a balíme na cestu. Je $\frac{3}{4}$ na 11, když máme všechno hotové a jsme připraveni vyrazit. Pro poplatek za noc v kempu se nikdo nedostavil, tak se domlouváme, že není důvod se nějak zvlášť připomínat.

Naše dnešní dobrodružství s velrybami začíná až v 1 hodinu odpoledne, máme tedy akorát tak čas jít se vykoupat do místního bazénu, který je vzdálený 50 metrů od kempu. Děti mají obvykle vstup do bazénů zdarma, zde po nás ale chtějí platit i za Elišku, nicméně jsou to jen drobné. Bazén je podobný tomu v Hófnu a jiných městech Islandu - má větší plavecký bazén s teplou vodou okolo 29 stupňů, dětské brouzdaliště 38 stupňů, 2 horké vírivky a kaldur pottur pro Martinku, dnes se 4,5 stupně Celsia. Koupeme se do 12 hodin, a střídáme velký bazén s dětským. Při odchodu do šaten dostávám úkol umýt Amálce hlavičku, což mi jde velmi dobře a holčička skoro vůbec nebrečí.

Do odjezdu lodi nám zbývá 40 minut. Jedeme do přístavu zaparkovat naše auto. Obědváme tousty, které si sami připravujeme z nakoupených zásob. Jako zákusek nám Martinka ordinuje kinedril, protože na těchto velrybářských lodích v severním moři se nezřídka zvesela blinká a s kinedrilem budeme v pohodě, na rozdíl od všech ostatních kolem nás. Pak se jdeme nacpat dopředu k lodi, abychom jako obvykle byli první na palubě a zabrali si pro sebe ta nejlepší místa.

První z dnešní posádky přichází na loď sám pan kapitán a jak se sluší a patří, hned se s ním jdu kamarádit, neboť by z toho mohly pro nás plynout nějaké benefity. Pouštím se s ním do odborné diskuze o velrybách, které dnes uvidíme. Prý dnes ráno viděli 3 kousky, takže je slušná šance, že také něco uvidíme. Pojedeme na kombinovanou cestu, kde v první části se zaměříme na papuchálky a teprve pak vyrazíme hledat velryby. Společnost, se kterou jedeme, se tváří jako ekologická, a proto nepoužívá k vyhledávání velryb sonary, protože jim to prý ubližuje. Velryby tedy vyhledávají pohým okem, což se mi moc nepozdává. A na můj dotaz, jestli neví, kde seženu k večeři pořádný steak z velryby, se už úplně urazil a odešel. Nevadí, výhody od kapitána asi dnes nebudou, ale třeba nám s něčím pomůže paní průvodkyně, což je mladá, vysoká a velice sympatická Italka s perfektní angličtinou. Na Islandu tedy každý mluví perfektní angličtinou, takže to není zas tak překvapující, ale u Italky přece jen by člověk čekal trochu slunce, seno, erotika přízvuk. Hned jí demonstruju mojí perfektní znalost italštiny, a když se Martinka neřádí, říkám jí, že je “mučo boníta ragáca”, což se jí asi líbí, protože se červená a utíká pryč.

Na palubě dostáváme všichni jednotné obleky. My jsme nastupovali na loď teple oblečení, majíce na sobě téměř veškeré oblečení, co s sebou na Islandu máme. Teď ale ještě přes to všechno dostáváme silné, zateplené a nepromokavé overally, které, když je navlékneme, tak nás doslova

mění v medvědy. Červenomodré medvědy, abych byl přesný. Mají i dětské verze a tak po chvíli tahání a křiku máme i 2 medvíďata. Sluníčko pořád svítí, vítr nefouká, hladina je klidná, takže z pohledu počasí malý islandský zázrak a pro nás ve správnou chvíli. Počasí a zejména vítr jsou totiž hlavním faktorem rozhodujícím o tom, zda výlet za velrybami bude super zážitek nebo katastrofa. Lze to vyčíst z komentářů účastníků těchto výprav na Tripadvisoru, kde jedna polovina to velebí do nebes a druhá polovina to proklíná do pekla. To jsme samozřejmě věděli a domluva byla, že pojedeme pouze za předpokladu, že rychlost větru bude menší než 5 metrů za sekundu. A dnes nefouká vůbec!

Nejprve naše loď míří k ostrovu Lundi, což v překladu znamená ostrov papuchálků. V letních měsících je tu na 200 tisíc kusů těchto krasavců, kteří sem rok co rok přilétají za svojí jedinou a tou samou životní družkou, aby spolu zplodili další papuchálčata. Naše paní průvodkyně se brzy ukazuje jako opravdová znalkyně papuchálků a já si říkám, že se jí budu muset potom zeptat, zda neví, v které restuaraci je připravují na nejlepší způsob. Četl jsem totiž, že světoznámý kuchař Gordon Ramsay prohlásil, že není větší delikatesy, než syrové srdce papuchálka a celkem rád bych ověřil, zda nekecá. Dozvídáme se, že papuchálci jsou zdatní plavci, kteří se dokáží potápět až do hloubky 60 metrů a vydrží pod vodou 2 minuty. Není jednoduché je nerozmazaně vyfotit za letu, neboť mají těžké tělo a relativně k němu krátká křídla, kterými se musí sakra ohánět, aby nespadli. Jsou perfektně uzpůsobeni k celoročnímu životu na otevřeném moři a jsou krásní. A dnes jich vidíme hodně. Bohužel, naše loď se nepřiblíží ke břehu papuchálčího ostrova na blíže jak 50 metrů a papuchálky létající kolem nás není snadné dobře vyfotit. Daří se mi tedy vyfotit jenom ty, kteří jsou na moři blízko nás, ale těch zase není tolik.



Po asi 20 minutách věnovaných papuchálkům jedeme na velryby. Naše loď míří k zasněženým horám na druhé straně zálivu. Poklidná cesta lodí trvá přibližně půl hodiny, kdy se nic moc neděje a čehož zpráskované holky využívají ke spánku. Já nespím, nervózně vyhlížím velryby a snažím se nějakou najít dříve než ostatní, což by mě určitě přineslo samolibé uspokojení. Bohužel, moje oči už dávno nejsou to co bývaly a budu muset někdy brzy navštívit očního lékaře. Naše průvodkyně je na tom s očima o poznání lépe a tak je to ona, kdo první křičí, že před námi je velryba. K určování směru kam mají všichni koukat se na lodi používá princip hodinek, kdy 12 hodin je na přídí. A přesně na 12 hodině je velryba. Jenže velryba na nás nečeká, zamává nám ocasem a mizí v hlubině. Čekáme několik minut, než se ozve křik, že je na 10 hodině. Pak mizí a pak je na 3 hodině. Všichni přebíhají z jedné strany paluby na druhou a ta se houpe tak, že zábradlí se chvilkami dotýká moře. Zatímco já si fotím velrybu, Martinka hlídá děti, aby nám neskočily za velrybami. Zjišťujeme, že nejsme jedinou lodí, která sleduje stejnou velrybu. Jsou zde další 2 lodě s turisty a my vidíme, že každá společnost má jiný stejnokroj nepromokavých overallů. Drobnými manévry se kapitáni všech lodí snaží, aby sledovaná velryba byla co nejbližší té jejich lodi a nejlépe uprostřed trojúhelníku z lodí tvořených. Keporkak, kterého sledujeme, má prý 16 metrů na délku a tedy je velký jako naše loď. Velrybu objevující se a mizící sledujeme asi ½ hodiny a poté jedeme na další velrybu, kterou někdo zahlédl v dáli podle gejzíru vody z vody stříkající. Další velryba je prý také keporkak, je o něco menší než ta první, ale zase je těsně u naší lodě a kdybychom se nahlí přes zábradlí, tak se jí můžeme pohlídat. Holčičky jsou z velryb nadšené, a Amálka na ní volá, ale já jí vysvětlil, že místní velryby přece nerozumí česky.



Po další půl hodině se loučíme s velrybou a pomalu se vracíme do přístavu. Po cestě zpátky se podává turistům horké kakao a skořicové rolky a pak se svlékáme ze zapůjčených overallů. Zastaví se za námi na kus řeči i kámoš kapitán, který se dme pýchou, když ho chválím za to, že našel velké rybičky i bez sonaru. A



samozřejmě se staví na kus řeči i naše italská průvodkyně. Je na Islandu už 3 roky, zpočátku pracovala na výzkumu velryb, ale s turisty si vydělá více peněz a to se počítá. Příjem Islandu z pozorování velryb už totiž předčil příjmy z jejich velrybolovu. Do přístavu připlouváme ve čtvrt na 5.

Ačkoliv plní zážitků z velryb, rozhodně se necítíme plni od žaludku. Proto bereme auto a jedeme na nedalekou benzinovou pumpu N1. Naše ujíždění na pylsurech s extra porcí remulády připomíná závislost feťáků na heroinu, ale nijak se tím netrápíme. Húsavík opouštíme v 5 odpoledne a pokračujeme po Diamond Circle směr jezero Mývatn.

Jezero Mývatn je místo s největší koncentrací atrakcí a přírodních krás z celého Islandu. Je tu všechno, co si srdce islandomila představí - sopky, vyhaslé krátery, kouřící fumaroly a solfatáry, bublající bahenní jezírka, lávová města i termální lázně. Prochází tudy tektonický zlom – Středoatlantský hřbet. Název Mývatn znamená v překladu muší jezero kvůli muchničkám, kteří znepríjemňují život v okolí jezera, jinak komáři na Islandu prakticky neexistují a tedy není nutné si tahat s sebou repelent. A natáčí se tu občas náš oblíbený seriál Hra o trůny.

K jezeru přijíždíme od severu, kde vstupní branou k jezeru a jeho okolním atrakcím je městečko Reykjahlið. V plánu máme dnes atrakce, které jsou na sever a severovýchod od jezera Mývatn. První zastávkou je **Hverir**, geotermální měsíční krajina s prskajícími bahenními bloby, kde vše kolem vás bublá a prská a syčí a páří. Je zde značená cesta a ohraničená místa, za která je lepší už nechodit, pokud někdo nechce být na páře vařený. Tady se holčičkám také moc líbí.



Z Hveriru jedeme do oblasti **vulkánu Krafla**. Po cestě míváme kouřící geotermální elektrárnu měnící podzemní páru na elektřinu s výkonem 60 megawattů. Je krásně zasazená do přírody a my si ji stavíme vyfotit.



Další zastávkou je parkoviště u lávových polí **Leirhnjúkur**. Zde se jde k asi kilometr vzdálenému černému a ničím neporostlému lávovému poli přes starší lávové pole krásně mechem porostlé, po kterém poskakujeme s holkama a soutěžíme, kdo si první zlomí nohu, tedy to si alespoň myslí maminka, která se této soutěže také účastní. Podle stupně absorpce lávy přírodou je u sopky Krafla perfektně vidět, jak šly různé výbuchy po sobě. Odsud se nechá dojít až ke kráteru Krafly.



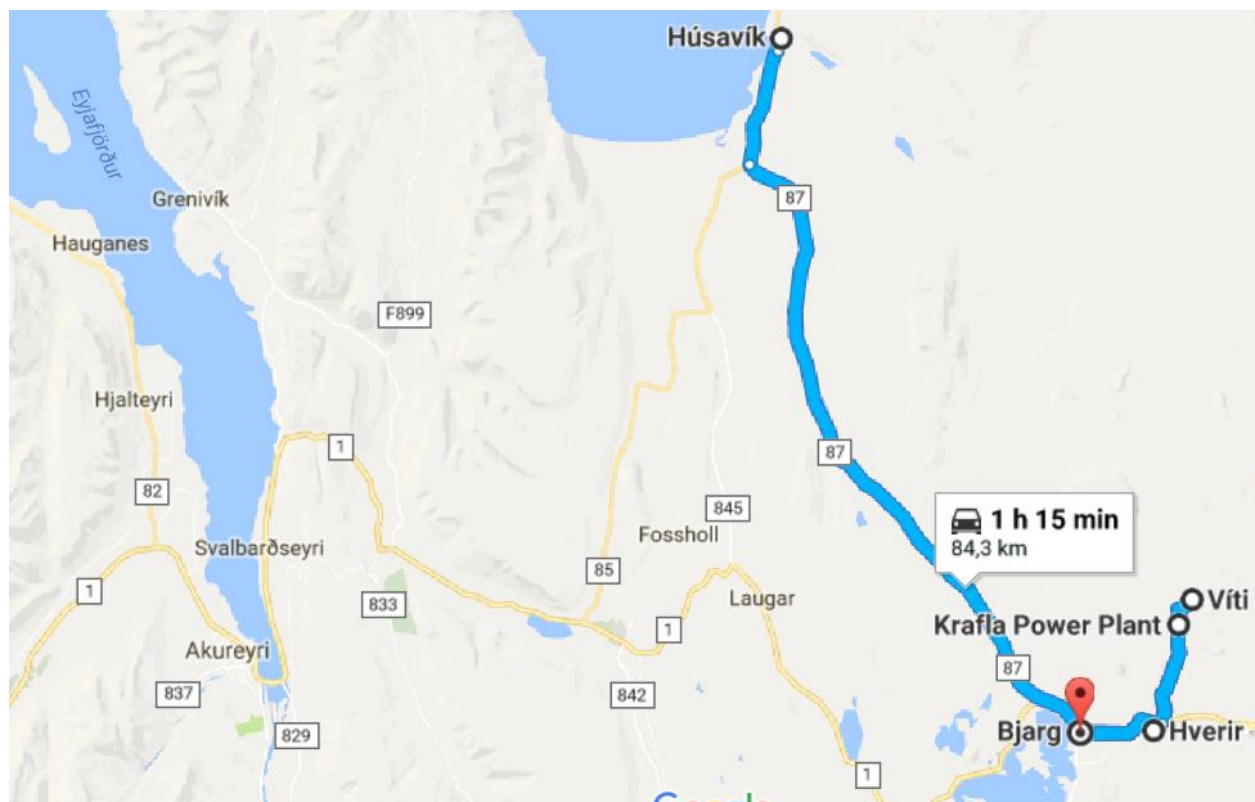
Poslední atrakcí a zastávkou je nedaleký kalderový **kráter Víti** neboli Peklo, který vznikl okolo roku 1720, kdy Krafla bouchla a vytvořila nový kráter. Tomuto období se říká „Mývatnské ohně“ a mrzí nás, že jsme to nemohli vidět na vlastní oči.



Dnes už balíme prohlídku zajímavostí. Je hodně po osmé hodině večerní a já mám radost, že jsme dnes stihli vše, co jsme měli v plánu. Jsme opět perfektně sladění s naším dopředu připraveným itinerářem. Je čas na večeři a tak lovíme v tripadvisoru, kam dnes půjdeme. Absolutní jedničkou v této oblasti je Vogafjos Cowshed Cafe, což je zároveň kravskou farmou. A na krávy je výhled i ze samotné restaurace. V restauraci zjišťujeme, že nejsme sami, kdo si jí dnes vybral. Musíme čekat dobrých 15 minut, než nás usadí ke stolu a zejména po dlouhém dnu unavené holčičky toto čekání nesou dost nelibě. Ale musíme je pochválit. V zásadě nic nezbouraly ani nezničily. Odměnou za čekání je nám předkrm místních specialit jako uzený siven, uzené jehněčí, losos atd. Jako hlavní chod si dáváme to nejlepší grilované jehněčí maso, jaké jsme kdy měli.

Poté co se holčičky po večeři pomazlily s krávami, jedeme do nedalekého kempu **Bjarg** patřícího k městečku Reykjahlið. Kemp je opravdu nádherný, s jezerem Mývatn z jedné strany a s výhledem na sopky na straně druhé. Místní paní recepční je litevská dievočka a tedy samozřejmě další příležitost ukázat, že jsem nedostal titul na jazykovém gymplu zadáčo. Říkám jí, že je “očeň krasývaja” a to se jí líbí a ihned mi nabízí, že jí můžu zaplatit hotově Eury, na místo islandských korun. To teda беру, říkám, dávám jí 10 Euro a utíkám rychle za holkami se pochlubit, jak jsme na tom vydělali a že tento kemp je ze všech nejlevnější a bere dokonce i Eura.

Je dávno po 11 hodině, když si jdeme čistit zoubky a to ještě čekají Elišku a mě udělat zápisky z cest, Amálku vymalovat trola a maminku odbavit pár klientů. Spinkat se jde chvilku před půlnocí.



D8 – Severní Island II – 5.7. – středa

Božíňku, tady se tak krásně spalo. Tedy až na krátký budíček v 8 ráno od babičky marně se snažící se nám dovolat. Pak se spalo dál až do krásných 10 hodin ráno. Super je, že tím, jak je na Islandu světlo ve dne i v noci, tak nemusíme ráno nikam pospíchat a z pohledu cestování nás nikterak neomezuje, pokud náš cestovatelský den začíná až kolem poledne a končí kolem půlnoci. Venku dnes svítí sluníčko, je absolutní jasno a my poprvé jdeme ven jenom v tričku s krátkým rukávem.

Standardní ranní procedura se kemp od kempu obvykle liší jenom maličkostmi, jako je vzdálenost auta od záchodků a nebo kam při přestavbě uklidíme děti. Za nedeštivých dnů mají na nás kino-výhled z rozkládacích sedaček před autem, za dnů deštivých okupují přední sedačky automobilu. Dnes sedí venku a na náš povel vstávat si Amálka sama sobě přikazuje: “Amálko, vstávej! Tři, dva, jedna teď” a úspěšně se ze židličky zvedá.

Po snídani jedeme do pár minut vzdálených lázní **Mývatn Nature Baths**. Tyto lázně jsou odvetou islandského severu na modrou lagunu a v dnešním jasném dni jsou tak modré, jak jen nejmodřejší modrá může být. Lázně jsou otevřené teprve od roku 2004, místní geotermální voda pochází z hloubky 2500 metrů a obsahuje unikátní směsici minerálů a geotermálních mikroorganismů, takže vykoupaní v této magické vodě léčí nejen kůži, ale i duši. A naši duši těší i to, že cena je o polovinu levnější než v laguně modré. Tak jako všude, i zde se sprchujeme před vstupem do bazénu nahatí

a kromě sebe se musím postarat i zvědavou Amálku, která má v oblibě kontrolovat další pány ve sprchách, zda tu hygienu neflákají. Teplota vody v mývatenské laguně se mění podle toho, kde se zrovna nacházíte. Jsou zde místa příjemně teplá i místa nepříjemně horká. My se postupně přesouváme do zadní studenější části a dost daleko od skupinky česky mluvících uctívačů místních termálních lázní.



Moc se nám tu líbí a ve vodě jsme přes hodinku a půl. Ve sprchách si všichni povinně myjeme vlasy a následně máme spicha u východu ze šaten. Když tam s Amálkou přicházíme, místní paní zdravotnice už tam ošetřuje Martinku, která si zvládla při otevírání šampónu ukrojit půlku bříška na palci na ruce a teď z ní crčí krev ve velkém. Držte mě nebo omdlím!

S obvázanou Martinkou jedeme pár kilometrů dál, kde se rozkládá lávové skalní město **Dimmurborgir** (v překladu „Temné/Černé hrady“). Toto skalní město s rozeklanými věžemi vzniklo zhruba před dvěma tisíci lety tak, že původní sopečné jezírko odplavilo měkčí části lávy a zanechalo po sobě ztuhlou svrchní krustu. Podle islandských legend je Dimmuborgir branou do pekla. Podle dalších legend zde žijí vánoční trollové Yulové. Jde o 13 bratrů, kteří jsou islandskou verzí Santa Clause a o vánocích dávají hodným dětem dárky a zlobivým plesnivé brambory. O významu Dimmurborgiru svědčí i to, že se po něm pojmenovala jedna známá norská heavymetalové kapela. V Dimmurborgiru je několik barevně značených turistických tras. My jdeme na modrý okruh, který má necelý 1 km. Tento okruh nás vede k hluboké jeskyni Kirkjan, ze které Eliška slyšela chrápání trolích bratrů Yulů a tedy jejich existence je nepopíratelně prokázána!

Součástí dimmurborgirského návštěvnického centra je i restaurace, kde chvíli zvažujeme, že dáme obídek, ale rozhodujeme se rychle pro jinou strategii. V autě dáme dětem svačinku, aby neumřely hladu než dojedeme do největšího města severu Akureyri, kde si pak všichni skočíme na nějakou pořádnou mňamku.

Objíždíme celé jezero Mývatn z jihu a pak směrem na západ. Po cestě stavíme na několika vyhlídkových místech udělat pěknou fotečku. Než se napojíme zpátky na Ring Road č.1, míjíme pseudokráter **Skútustaðagígur**. Také nevíte co je pseudo?

Na půl cesty mezi Mývatnem a Akureyri se nachází vodopád **Goðafoss**.



Body za něj jdou tentokrát na moje konko. Je krásný, je úžasný, je doslova božský (Goðafoss znamená vodopád Bohů) a patří mezi nejkrásnější z celého Islandu. Nechá se jít k němu z obou stran řeky, my parkujeme na té levé (směrem po proudu). Vodopád má tvar podkovy široký kolem 30 m a pro Island je historicky významný, neboť právě zde se okolo roku 1000 rozhodlo o tom, že Island nebude zemí pohanskou, nýbrž zemí křesťanskou. Tehdy zákonopравce Þorgeir Ljósvetningagoði do něj odhodil pohanské rytiny severských bohů, uplivnul si a teatrálně se uprdnul a tím to bylo ložené. Pro opravdové fajnšmekry islandské historie je tato celá událost zdokumentována v akurejském kostele. U vodopádu jsme téměř půl hodiny a pak pokračujeme dále směr Akureyri.

Akureyri je zkrácenina nevyslovitelného Akureyrarkaupstaður, což v překladu znamená „hlavní město Severního Islandu“. První zmínka o osídlení této části Islandu spadá do roku 890, kdy sem

údajně připlul norský Viking Helgi Magri, který zde založil statek, zplodil syna s ovci a od té doby město jenom roste až do dnešního čtvrtého největšího města Islandu. Dominantou Akureyri je zajímavý kostel Akureyrarkirkja, kde je k vidění – ale to už bych se opakoval. Ačkoli Akureyri leží necelých 100 km od severního polárního kruhu, zdejší botanická zahrada je doslova výkvětem, který si zaslouží místo v plánu. Jenže né dnes, protože hrozný hlad, trápí nás a tak našim jediným upřímným cílem v Akureyri je najít místní Hamburger factory, kterou jsme si vygooglili, že má dělat ty nejúžasnější burgry na Islandu a to už si zaslouží někde to odřikání včetně botanické zahrady. V továrně na hamburgry nás obsluhují 4 typické Islandanky, které vypadají jako jednovaječné sestry zpěvačky Björk, když ještě byla mladá. Dětem objednáváme parádní jídla z místního dětského menu a s Martinkou si necháváme poradit, který hambáč je ten nejlepší z mnoha. Prosíme rovnou dvojitou porci masa. Původně jsme měli v plánu jako zákusek ochutnat ještě jejich pověstný Skyr-cheesecake, ale bohužel jsme tak plní, že už by se do nás nevešel. V Akureyri mají mít také skvělý plavecký bazén (ale my už jsme se dnes myli), a také je zde nejlepší lyžařský rezort Islandu zvaný Hlíðarfjall (ale v létě se přeci nelyžuje).

Jedeme dál pryč z města. Dalším bodem v našem plánu je rybářské městečko **Siglufjörður**, které je součástí fjordu stejného názvu. Podle původního plánu jsme měli dnes spát v místním krásném kempu. Místo toho si po cestě jdeme všichni zdřímnout na 20 minut na jednu polní cestu mimo dohled z hlavní silnice. Spánkem osvěžení je nám jasné, že v Siglufjörðuru dnes spát nebudeme a pojedeme raději dále, abychom si zase kousek cesty najeli na zítra. Při průjezdu Siglufjörðurem míjíme místní sled'ové museum. V 40.-50. letech minulého století se zde těžili sled'ové ve velkém objemu, dokonce tak velkém, že teď už zde žádní sledi nejsou. No a místní Herring muzeum vzpomíná na tyto staré a dobré časy, kdy počet místních obyvatel byl trojnásobný oproti dnešku.

Na rodinné radě zasedající uprostřed našeho automobilu se domlouváme, že dnes pojedeme až do vesnice **Hofsós**, kde má být úžasný bazén. V našem plánu ho máme sice až na zítřek ráno, ale proč si plán dynamicky neupravit, zejména pokud to odsouhlasí rodinná rada.

Silnice mezi Siglufjörðurem a Hofsósem vedoucí po pobřeží je zážitková. Krásné vyhlídky střídají vícekilometrové ve skále vysekané tunely, kde je místo jenom pro jedno auto a zhruba každých 200 metrů je rozšířené místo určené k vyhýbání se protijedoucím aut.

Po cestě míjíme farmu, která láká na projížďky na islandských koních. To by nebylo špatné povozit naše holčičky na koníčkách, říkáme si a jdeme se dobouchat na místní farmářku. Místo farmářky ale vylézá místní děvečka, a ta nám tvrdí, že teď v půl sedmé večer není paní domácí doma a bez jejího souhlasu rajtovat koníčky nemůžeme. No tak si je teda strčte někam, říkáme si a tišíme plačící holčičky, které se už těšily, jak místní poníky pořádně proženou.

Ještě než dorazíme do Hofsósu, vidíme kouzelné mraky vznášející se nad ostrovy v zálivu a jakoby stékající až k hladině moře. Vypadá to jako z hororu, a já s Martinkou se bavíme spřádáním konspiračních teorií, jaká strašná monstra asi žije za touto mlhou. Naštěstí pro nás tam snad žádná nejsou.

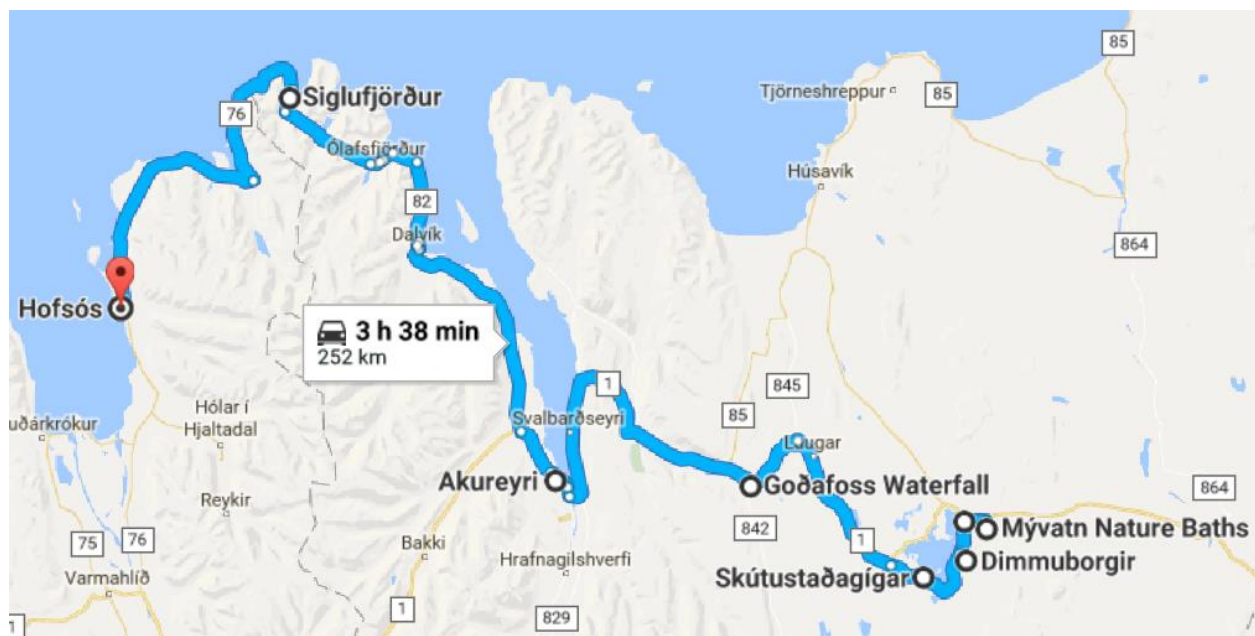


Do Hofsósu přijíždíme po 7. hodině večerní a hlad nás zatím rozhodně netrápí. Začíná pršet a my se domlouváme, že nejlepší co teď můžeme udělat je zajít se vykoupat do místního vychvalovaného bazénu, který má patřit mezi nejkrásnější bazény Islandu a který navrhl stejný architekt, který designoval modrou lagunu. Bazén se nachází na kopci nad mořem a nabízí úžasné výhledy do zálivu a na nedaleký ostrov Drangey, který je uprostřed tohoto fjordu (to je ten s tou strašidelnou mlhou). Při koupání to vzbuzuje pocit, že plaveme přímo na hraně moře, které je pod námi. Do sprch dostávám opět Amálku a dnes už potřetí (a pak při odchodu počtvrté) si čtu instrukce v mnoha jazycích, že před stupem do bazénu se na Islandu mytí nepodceňuje. “Uwaga, umyj se porządnie!” říkám Amálce, a ta se na svoje 4 roky opravdu snaží. V geotermálním bazénu se válí velká nafukovací gumová kláda a velký nafukovací kruh a tyto dvě věci nás bezproblémově zabaví na půl hodinky. Jde v zásadě o to, kdo na co vyleze první a na čem vydrží nejdéle, zatímco zbytek rodiny se snaží, aby tato doba naopak byla co nejkratší. Během tohoto hraní o nás v Hofsósu už všichni vědí. Podle Björk uniformního vzhledu to vypadá, že v bazénu jsou jenom místní a turisté se zde v tuto dobu prakticky nevyskytují. Další půlhodinu se jdeme louhovat do hodně teplého dětského bazénu. S návrhem na odchod z bazénu nesouhlasí holčičky, ale nad demokracií u nás vítězí vyšší moc a větší fyzická síla.

V půl deváté večer vylézáme v tričkách z bazénu a rozhodujeme se zajet rovnou do jedné ze dvou místních restuarací na večeři. Restaurace je úžasná. Sled'ový talíř jako předkrm a potom smažená ryba v bešamelové omáčce, holky dostávají zdravý skyrmix s mangem, borůvkami a banánem a ještě nakonec přijdou palačinky s kafem a všechno za dobré ceny.

Když už jsem u toho placení, na Islandu platíme všude všechno platební kartou. Místní hotovost není vůbec potřeba (kromě toho, že jí chceme jako suvenýr z cest). Alespoň vidíme, že bezhotovostní platební styk je něco, čeho se v nedaleké budoucnosti ještě dožijeme. Máme s sebou několik kreditních i debetních karet, kdyby náhodou některá nechtěla dávat. Mobilní data jsou všude a zdarma a v telefonu mám nainstalovanou aplikaci MobilníBanka od Komerčky, kterou považuji za nejlepší bankovní aplikaci v Čechách. No a vždycky, když zaplatím nějakou platební kartou za cokoli v ISK (islandská koruna), ve vteřině mě zapípá telefon, a vyskočí na něm notifikační zpráva typu: Platba 1534 Kč, místo platby “Restaurant Sólvik Hofsós”. To je na jednu stranu super, že má člověk finance pořád pod kontrolou, na druhou stranu je to utrpení, protože z islandských korun na naše koruny se přepočítávat nesmí!

Z restaurace vylézáme po 10. hodině večerní a poučení z Húsavíku jedeme podle GPS navigace do nedalekého kempu. Kemp je maličký, dnes je tam jen pár aut, není zde žádná recepce, ale co se počítá, jsou čisté záchody, jó, to mám rád. Né všechny kempy na Islandu se v tomto směru mohou chlubit naším obdivem. Naopak, obvykle jsme islandskými kempy spíše zklamáni. Neexistence recepce neznámá, že to dnes bude bez placení. Během našich nočních příprav nás přichází obrát o kempovací poplatek místní mladík. Když už máme všechny večerní procedury za sebou a jsme připraveni na spaní, Martinka vyndává zpěvníček a potěší nás svými oblíbenými písničkami. Máme z toho všichni velikou radost a snažíme se, aby si toho všimla. Všimla.



D9 – Severozápadní Island – 6.7. – čtvrtek

Budíme se v 10 ráno a spekulujeme, čím to je, že tady tak tvrdě a dlouho spíme. Doma přeci také chodíme spát okolo půlnoci, ale vydržet následně spát 10 hodin v kuse, to se nám nepoštěstí, jak je rok dlouhý. Docházíme k závěru, že to je kombinací severského vzduchu, koupání v místních léčivých geotermálních vodách a islandských pylsurů.

Po tradiční snídani kombinující skyr pro tatínka, tousty s nutelou pro maminku a křupínky s mlíčkem pro děti, vyjíždíme směr jih.

Plán dne je prozkoumat krásy severozápadního Islandu a pokud možno dorazit až na poloostrov Snæfellsnes. V této části Islandu není koncentrace atrakcí až tak hustá, jako je na jihu nebo v okolí jezera Mývatn. Čeká nás tedy několik delších přejezdů v autě. Dnes mineme část Islandu nazvanou Západní fjordy (Vestfirðir neboli Westfjords), jejíž prozkoumání se nám už do itineráře nevešlo. Lhal bych, kdybych tvrdil, že mě to nemrzí. Tento málo obydlený poloostrov s neúrodnou půdou a mnoha fjordy je jedním z osmi oficiálních regionů Islandu. Není ani tak bohatý na turistické atrakce (např. rybářské muzeum v Ísafjörðuru a vodopád Dynjandi), jako svojí pohnutou historií. V místních vodách totiž lovili baskičtí velrybáři, jejichž přítomnost dala dokonce vznik jazyku zvanému baskicko-islandský pidžin. V roce 1615 se dostali Baskové do konfliktu s místními severany, 32 jich bylo zabito a poté místní úřady vydali zákon, že vražda Baska je beztrestná. Tento zákon byl zrušen až v roce 2015. Jó, mluvit jako pidžin před Islandanem se rozhodně nevyplácí.

První plánovanou zastávkou na naší dnešní cestovní mapě je farma **Stórhóll**. Prodávají zde ručně dělané suvenýry, mají zde mít zvířátka na mazlení a spoustu dalších zajímavých věcí. Cestu k farmě Stórhóll zadáváme do offline Google map, které nám ukazují trasu a dobu dojezdu něco málo přes hodinku. Děti si zatím krátí čas v autě hraním jejich oblíbené hry na muminko. Sedmiletá Eliška je muminko (což je něco jako přerostlé miminko), čtyřletá Amálka se o ní stará jako její muminka (něco jako nezralá maminka) a my se tomu s Martinkou vepředu smějeme, cože to z holčiček pořád padá za hlášky.

Ještě než dorazíme k farmě, projíždíme městečkem Blönduós a jak zhypnotizováni prudce brzdíme u benzínové pumpy N1. Kdykoliv vidíme šanci si šlehnout pylsur, nedokážeme říci ne. Tedy dnes jsem jistou dávku ovládnutí předvedl a jsem na ní opravdu pyšný. Když mě Martinka přemlouvala na druhou rundu pylsurů, řekl jsem jasné NE! Přeci za chvíli budeme na farmě Stórhóll, a co když tam budou mít nějakou dobrotu?! Musíme si přeci šetřit místo v bříšku na další islandské pochoutky.

Po dalších 20 minutách jízdy parkujeme před farmou Stórhóll. Vypadá to, že tu dnes jsme jediní turisté a to je dobře, alespoň se nám a našim holčičkám budou pořádně věnovat. Parkujeme auto a bušíme na dveře. Z farmy vylézá vyděšená paní a co prý chceme na jejich pozemku. Asi nějaká podkoní, říkám si, no co asi chceme? Přeci si jdeme prohlédnout ty lokální suvenýry a mazlit s místními mazlíčkama! Vidíce naši bojovnou náladu paní se omlouvá, ale tohle je jiná farma Stórhóll. Tu, co hledáme, tak tu jsme minuli včera odpoledne u Akureyri. Po chvíli je jasné, že na téhle farmě Stórhóll nic nedostaneme a s nikým se nepomazlíme. Loučíme se a jedeme nakvašeně pryč. Chyba v matrixu? Google na dotaz “farma Stórhóll” neochvějně ukázal sem a já jsem tomu slepě věřil. A holčičky jsou kvůli tomu nešťastné, že se nemají s kým mazlit. Stydím se, omlouvám se rodince za chybu v plánování a všichni mi hlasitě odpouští.

Na tu druhou – správnou – Stórhóll farmu se samozřejmě vracet nebudeme, pokračujeme směr jih. Další možnou zastávkou na naší trase jsou tuleni u Hvammstangi. Toto městečko je centrem pro sledování islandských tuleňů ve volné přírodě a mají tam i muzeum pro případ, že bychom žádného živého neviděli. Ač to zní lákavě, je to přeci jen zájízďka z naší trasy a navíc dnešní scénka u Stórhóll farmy zasela do našeho auta pesimistickou náladu, takže ne-e.

V navigaci máme zadanou adresu longhouse Erika červeného v Eriksstadiru. Najednou GPS navigace radí: “odboč doprava”. Tam je potok. Už se úplně zbláznila, říkáme si, a vracíme se kousek zpátky. Jenže žádná jiná cesta tam nikde není a podrobným studiem mapy zjišťujeme, že jestli si nechceme zajet mnoho desítek kilometrů, musíme jet potokem. Cesta má označení F586.

Cesty označené písmenem F, takzvané F-roads, jsou úzké horské nezpevněné cesty bez mostů přes potoky a řeky. Jsou otevřené obvykle jen pár měsíců v roce počínaje polovinou června. Auto s pohonem všech kol (4x4) je absolutní povinností na těchto cestách. Existuje řada obecných pouček pro tyto cesty jako: nikdy nejezdí sám, jeďte vždy alespoň 2 auta; měj s sebou detailní mapu; vždy někomu řekni kam jedeš; zjisti si aktuální informace o sjízdnosti cesty na www.road.is atd. Jsou ale i celkem praktické rady, které se vyplatí poslouchat, jako: když jedeš přes řeku, jeď pomalinku, na co nejmenší rychlostní stupeň a nikdy neřaď uprostřed řeky.



Kvůli tomuhle jsme si přeci pořizovali auto s náhonem všech kol, žejo? Ujišťujeme se navzájem, že to je dobrý nápad. Po chvíli přijedeme k bráně, která je zavřená. Abychom mohli pokračovat dále, Martinka musí z auta ven jít nám bránu otevřít a za námi zase zavřít. Hmm, zajímavé. Na té bráně je několik výhrůžně vypadajících cedulí, ale naštěstí vše jen v Islandštině, takže cajk. Martinka je viditelně nervózní, a abych ji uklidnil, předstírám, že to je přece normální a tedy absolutní pohodička.

Za bránou jedeme po něčem, co by mohlo být cestou, resp. to vypadá, že už tu asi někdy někdo něčím jel. Navigace nám ukazuje, že jedeme správně a to je důležité. Jedeme nejdříve po hlíně a

pak podél potoka, který se propadá a my jedeme těsně na skalním srázu nad potokem. Přijíždíme k prvnímu většímu potoku, který je potřeba přejít. Martinka se nabízí, že se přiváže provazem k autu a půjde první vyzkoušet hloubku bosýma nohama. Není třeba dělat paniku, nikam nechod', pojedeme pomalu a to dáme. A samozřejmě to dáme. Cesta je seriózní offroad a já si užívám 4x4. Přijíždíme další potoky a potom přijedeme k řece. To taky vypadá udělatelně, jedeme a děláme to. Voda je do půlky výšky auta. Holčičky dostaly kinedrily a drží si blicí pytlíky u pusy. Martinka už se mnou zase nemluví. Já jsem v tranzu z adrenalinu. Ta cesta je překvapivě dlouhá. Po půl hodině přijíždíme k poslední řece. Na druhé straně řeky je nějaké malé auto, které zjistilo, že musí přes řeku a teď se snaží otočit, aby se mohlo vrátit. Kousek popojelo a kývá na nás, že máme jet. Martinka se opět zoufale nabízí, že to zkusí přebrodit dříve, než nás to odplaví i s autem a najdou nás až vyplaveme zamrzlí v modré kře na ledovcovém jezeře od teď za 150 let, protože nikdo neví, kde by nás měl hledat, pokud bychom teď zmizeli. Klídek holka. Rozjíždíme to a projíždíme to celkem v pohodě, jen se z auta malinko kouří a vodu máme skoro k okénku. Frajer od menšího auta na druhé straně k nám hned běží, říká něco ve smyslu, že jsme fuckt hustý, a ptá se nás jako očividných profiků běžně jezdicích přes islandské řeky, jestli si myslíme, že s jeho autem by to třeba také zvládnul. Říkáme mu mazácky, ať to ani nezkouší, protože na to prostě nemá. Sklopí uši, sklopí hlavu, dává nám za pravdu a peláší pryč. Takhle nějak si myslím probíhala ta konverzace, přeci jen islandštinu ještě dokonale neovládám.

Kousek od konce té F-cesty má dlouhý dům (longhouse) Erik Červeňák z **Eiríksstaðiru**, původním jménem Eiríkr Þorvaldsson.



Dům pochází z 9.-10. století a podle Landnámabók a ságy o Eriku Červeňákovi, si po usídlení se ve Vestfirðiru Eiríkr vzal Þjóðhildur Jörundardóttir a postavil si tu farmičku Eiríksstaðir. Zde zplodil synáčka Leifra Eiríkssona, který jako první Evropan prokazatelně objevil Ameriku a to dávno před Kolumbem. Následně Eirík musel zdrhnout poté, co zabil dva chlapy jako pomstu za zabití jeho dvou galských otroků.

Když koukám na jména Erikových příbuzných, možná neškodí si říci něco o tom, jak se tvoří na Islandu jména. Většina Islandanů totiž nemá žádné příjmení. Proto islandské ženy ani nemohou přebírat příjmení od manžela, bo žádné nemá. Druhé jméno je odvozené od jména otce plus se podle pohlaví přidává přípona „syn“ nebo „dcera“. Pokud bych byl Islandan a měl syna, jmenoval by se Davidsson, pokud bych měl dceru, její druhé jméno bude Davidsdóttir. A pozor, Islandané se oslovují exkluzivně prvním jménem.

Na Erikově turfovém longhousu je cedula, abychom tam nevstupovali bez zakoupených platných vstupenek, které se prodávají na druhé straně parkoviště, než jsme zaparkovali. Nu což, Island už nás oškubal dost, tak mu to teď trochu vrátíme. V domku právě probíhá výklad nějaké skupince turistů a tak se v domečku příliš dlouho nezdržujeme. Před dlouhým domkem se Amálka dožaduje návštěvy Erikova záchodu. Jednou to přijít muselo, říkáme si a jdeme se podívat, kam to ten Erik vlastně chodil. Na dveřích od záchodků je opět napsáno, že před vstupem máme buď zaplatit v hlavní budově nebo vhodit peníze do místní kasičky. To je fér. Islandské drobáky nemáme, do kasičky házíme českou desetikačku, ať vidí, že Češi jsou slušní lidé.

Po návštěvě Erikových záchodů jdeme uklidit do auta. Během jízdy po F-road spadlo zpod střechy vše co mohlo a teď to leží bezútešně na podlaze.

Asi 15 km od Erikova domu je **mléčná farma Erpsstaðir**. Mají zde prodávat tu nejúžasnější domácí zmrzlinu z celého Islandu, která se točí přímo z vemen místních zmrzlých krav. Pořád máme vzpomínky na ranní zážitek se Stórhóll farmou a tak se několikrát ujišťujeme, že Google mapy nám nelžou, a že na Islandu není vícero farem stejného jména. Nelžou, je to ta správná farma. Mléčné výrobky tu alespoň podle vzhledu prodává další sestra zpěvačky Bjórk. Objednáváme si pistáciovou, karamelovou, borůvkovou a rebarborovou zmrzlinu a jsou popravdě boží. Konzumujeme u stolečku venku před farmou. Po zmrzlině ještě kupujeme nějaké drobnosti, ať máme také něco z Islandu pro příbuzné doma. Jsou už totiž vycvičeni, že kdykoliv někam jedeme, tak jim něco přivezeme, a po našem příjezdu domů se nemohou dočkat, až to vybalíme. Na farmě ještě jdeme oblažit holčičkami místní mazlíčky. Na Stórhóll farmu je definitivně zapomenuto.

Cesta F586 nás dovedla na poloostrov Snæfellsnes na západě Islandu. Tato oblast není perfektně zmapována Googlem, jak jsme se dočetli na diskuzních fórech a o čem se teď přesvědčujeme na vlastní oči. Z Erpsstaðir farmy jedeme po perfektní cestě, ale Google mapy nám tvrdošíjně tvrdí, že jedeme mimo vozovku.

Další naše putování z mléčné farmy směřuje do asi hodinku vzdáleného městečka Stykkishólmur, kde se chceme nahlát v místním termálním bazénu. Po cestě houpající auto uspává jednoho člena posádky za druhým.

Se spící posádkou přemítám nad tím, jak je vůbec možné, že Island - stát o velikosti České republiky - s jenom 333 tisíci obyvatel, může vůbec fungovat. Jak dokáže zajistit všechny funkce

státu jako je školství, zdravotnictví, soudnictví, parlament, doprava, hasiči, ..., všechny další státní instituce? A přitom náklady na toto všechno “neproduktivní” se musí rozpočítávat mezi tak málo lidí! Navíc Island má relativně nízké daně a zároveň relativně štědrý sociální systém severského stříhu. Nechápu to. Sice Island - ač členem NATO - nemá žádnou vlastní armádu ani žádné námořní/vzdušné síly, ale zato platí 2% z rozpočtu a tím plní závazky vůči spojencům. Jak v tomto musí ten stát efektivně fungovat.

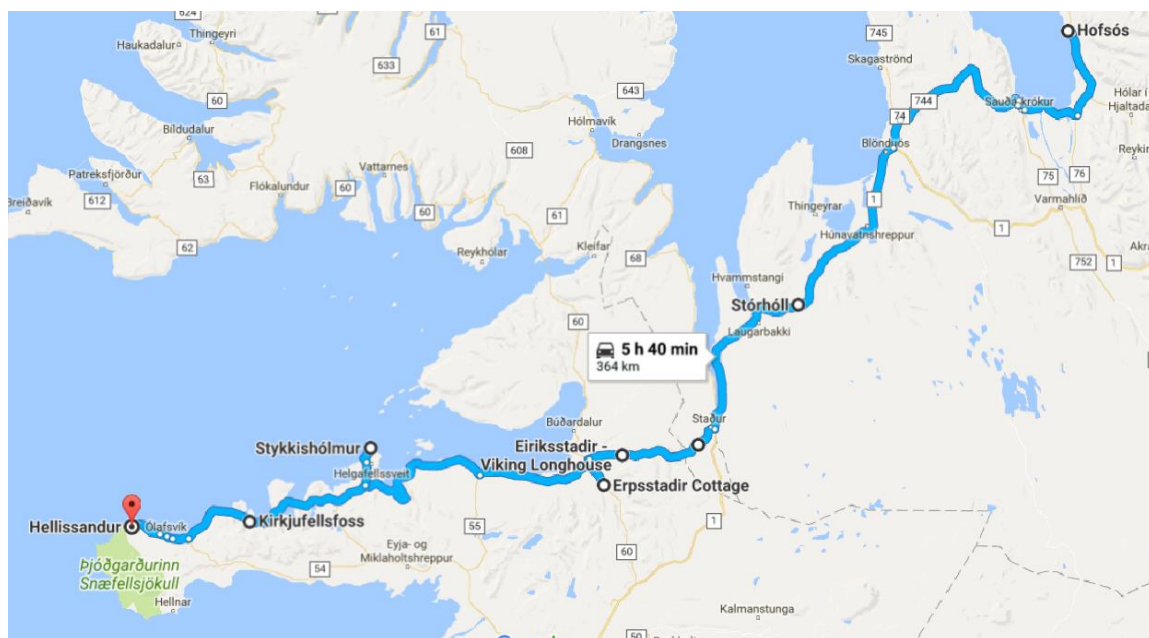
Tohle k ničemu nevedoucí přemítání a zvuk chrapotu ostatních členů výpravy mě zmáhají a tak odstavuji auto mimo cestu, abych si také dopřál pár minut zaslouženého spánku. Po 20 minutách opět jedeme. Profil krajiny této části poloostrova Snæfellsnes se liší od toho, co jsme dosud na Islandu viděli. V moři je nekonečně mnoho malých ostrůvků, a my po cestě stavíme na několika pěkných místech vyfotit a poobdivovat krásy přírody.

Ve **Stykkishólmuru** parkujeme na parkovišti před bazénem. Hned si všímáme, že parkoviště má pro nás perfektní strategickou pozici. Na jedné straně stojí stánek na pylsury. Dnes už jsme sice svojí dávku měli, ale to nevadí. Dětem bereme model základní, s Martinkou si poroucháme model King, který má v sobě fazole, nachos, roztavený sýr a další dobroty, které při jedení padají na zem. Ve stánku prodává potetovaný mladík a při placení významně ťuká na skleničku na spropitné s nápisem: “Když mi nedáš spropitné, narodí se nový fanoušek Justina Biebera”. To nevíme kdo je, takže nás to netrápí. Chudáček pán, podle našich informací se totiž na Islandu nedýškuje a tomuhle pánovi to očividně zapomněli říct. Když máme pylsury v sobě, přecházíme na druhou stranu parkoviště, kde stojí obchodák Bónus. Doplnujeme zde zásoby na další cestu - skyry, sušenky do auta, pití a hlavně ovoce pro děti. Když donakupujeme, měníme v autě tašku s nákupem za tašku s plavkami a jdeme na třetí stranu parkoviště, kde je koupaliště. Mají zde i vnitřní bazén, ze kterého se po chvílce přesouváme do dětského venkovního. Hlavní zábavou dnešního bazénu jsou závody mezi tatínkem a holčičkami, kdo se dříve dostane na druhou stranu bazénu. Vyhrávají holčičky, protože maminka všemožně brání tatínkovi se na tu druhou stranu dostat. To není fér!

Po hodině a půl rochnění pokračujeme směr městečko Hellisandur. Po cestě zjišťujeme, kam dnes na večeři. Ty dva párky v rohlíku se zmrzlinkou rozhodně k naplnění našich hladových bříšek nestačí. Po konzultaci s tripadvisorem se rozhodujeme zastavit v městečku Olafsvík v restauraci Matarlist. Dětem zde objednáváme těstoviny a pro dospělé čerstvou rybu. Čas čekání si krátíme s telefonem nebo tablety v ruce připojení na místní WiFi. Při tom zjišťuju, že jsme zaslepeni hladem po cestě minuli **Kirkjufellsfoss**, což jsou vodopády před kopcem Kirkjufell, který patří mezi nejfotografovanější kopce celého Islandu. Hanba nám! Po hlavním jídle se dorážíme ještě dezertem a jsme spokojeni. V Olafsvíku dotankováváme benzín a pak se vracíme pár kilometrů zpátky, abychom si vyfotili ten Kirkjufellsfoss, protože jinak bych určitě neusnul.



Do našeho dnešního kempu v **Hellisanduru** přijždíme v půl jedenácté večer. Poté, co najdeme nejlepší místo pro naše auto na noční parkování, naženeme holčičky na přední sedačky, aby se nemotaly, až se s Martinkou dáme do koncertu přípravy ložnice na spaní. V tomhle už jsme fakt dobří. Po přestávce následuje čištění zubů, Eliška psát deníček, já psát deníček, Eliška přečíst pohádku, já přečíst plán na zítra, Martinka nám zazpívat a pak všichni alou spát. Je hluboko po půlnoci.



D10 – Západní Island – 7.7. – pátek

Dnes nás čeká možná nejlepší den na Islandu. Jenže to v této chvíli ještě netušíme, ale já, který toto píšu měsíc po návratu z Islandu, už to vím. Někdy se prostě věci sejdou jinak než se plánují a někdy to vůbec není na škodu. Skoro začínám mít pocit, jestli všechno to důkladné a dopředené plánování není kontraproduktivní. Sice díky tomu neztrácíme po cestě čas a vidíme všechno co se dá, ale připravujeme se tím o neplánovaná překvapení, dobrodružství a problémy.

Začátek dne ale tak růžový není. Budí nás už ve tři čtvrtě na 9 zuřivé bouchání na naše zatemněné auto. To nás asi honí islandská policie za neplacení kempu v Húsavíku, říkám si. Rozespali se soukáme ze spacáků, co se to probíhá děje. Včera, jak jsme přijeli pozdě v noci do kempu, tak už tu nikdo nebyl, kdo by nás skásnul a teď si nás neúprosný výběrčí daní našel. Se spánkem už je ámen, balíme se, snídáme atd.

V 10 ráno vyjíždíme z kempu a jedeme směrem na jih pokračovat v naší okružní cestě kolem Snæfellsnes poloostrova. První naší zastávkou je nedaleký kráter sopky, který vidíme ze silnice a jejíž název neznáme, neboť ani Google ho nezná. K vrcholu struskovitého kráteru vede asi 200 nízkých kovových schodů a tak se s holkami domlouváme, že jim – narozdíl ode mě – zážitek z pohledu do kráteru zůstane navěky utajen. Evidentně jim to nevadí.

Další zastávkou je městečko **Hellnar**, kde má být brána v moři. Po menším doptání ji skutečně nalézáme. Nejsme z ní odvařeni, ale je dnes pěkně, svítí sluníčko a tak jdeme s holčičkami na špacírek podél moře. Nedaleko od Hellnaru je malebná vesnice **Arnarstapi**. Parkujeme zde na parkovišti u nějakého monumentu, kolem kterého se jde k nedalekému moři.



Pobřeží je tvořené útesem s čedičovými pravidelnými sloupy, na které kálí tisíce racků a dalších místních ptáků. Vracíme se po chvíli k autu. Na parkovišti je picknick area a tedy čas na svačinku z dobrot z Bónusu. Občas kolem nás projdou nějací turisté a hlasitě závidí. Následně je pozorujeme my, jak vstupují na místní louku, kde je výsostné území na vajíčkách hnízdících ptáků rybáků, a kterým se cizí vetřelci pranic nelíbí. Chvilku sledujeme, jak ptáci útočí na jednoho pána a přitom vysledujeme, kde konkrétně to hnízdo mají. Načež mě Martinka posílá, ať pěkně vyfotím ptáčka zblízka, jak sedí na vajíčkách. Scénka se záhy mění v známý horror od Hitchcocka. Ptáci jsou rozhodnutí bránit hnízdo do posledního mého dechu a drsně na mě nalétávají, zatímco Martinka s holkami se hlasitě smějí a natáčí to na telefon. S kapucou přetaženou přes hlavu rychle zdrhám pryč, k hnízdu jsem se ani nepřiblížil. V tom samém městečku jdeme ještě na dvacetiminutovou procházku do přístavu, který je opět velmi malebný se skálami kolem vody.



Arnarstapi vyhláshujeme nejkrásnější vesnicí Islandu. Samozřejmě přispívá k tomu i krásné počasí, které dnes panuje.

Z Arnarstapi jedeme po jižním pobřeží poloostrova Snæfellsnes až do hodinu vzdáleného městečka **Borgarnes**, který je hlavní křižovatkou Ring Road č. 1 spojující Reykjavík s Akureyri.

V Borgarnes jdeme nejdříve na dětské hřiště Bjössaróló, které je velebené v turistickém průvodci a máme ho zařazený v naší sekci aktivit pro děti. Ve skutečnosti je hřiště velmi skromné, tvoří ho jen pár dřevěných houpaček a skluzavek. Poloha nad mořem je ale moc pěkná a na dvacetiminutové zabavení našich holčiček funguje perfektně. Následně jedeme uhasit závislost pýlsury na místní čerpací stanici N1.

Z Borgarness pokračujeme do asi hodinu vzdáleného **Húsafellu**, kde má být pěkný bazén a tedy čas na naší dnešní hygienu. Místní bazén je velký, teplý, je zde skluzavka a pro hosty mají k dispozici kromě obligátních rukávků i koupací vodotěsné brýle. Do těch se zamilovává Amálka, která se učí plavat. Zatímco jí to zatím nejde příliš nad vodou, s brýlemi se jí plave dobře pod vodou a to jí baví, minimálně než jí vždy dojde dech. Holky si koupání zde náramně užívají a konstatují, že tohle je ten nejlepší bazén na naší cestě. Počasí je klasicky Islandsky proměnlivé, chvilkami nám do bazénu prší a chvíli nám svítí sluníčko.

Z Húsafellu jedeme k 10 minut vzdáleným vodopádům **Hraunfossar** tvořeným potůčky tekoucími z lávového pole ze sopky, která vypukla pod ledovcem Langjökull.



Jdeme na okruh po kaskádách řeky Hvítá, přes kterou býval v těchto místech přírodní most, a který někdy v 19. století rozbila maminka dvou dětí po tom, co jí z něj děti spadly a už se nikdy nenašly. Tento smutný příběh je zaznamenaný na místní informační tabuli u vodopádů. V zdejším obchodu se suvenýry si pořizujeme malého papuchálka, ať máme nějakou vzpomínku na místní papoušky, které už asi nikdy v životě zblízka neuvidíme (to si teda zatím myslíme).

Po cestě zpátky míváme vodopád **Fossatún**, a děti k jeho návštěvě nemotivuje ani informace, že podle pověsti ho hlídá trolice jménem Drífa. Děti se rozhodly stávkovat a nechtějí už žádné další vodopády, žádná další lávová pole, ani žádné sopečné krátery.

Naše další cesta směřuje do **Akraness**, přístavního městečka vzdáleného asi 20 km severně od Reykjavíku, kde je zajímavá kaskáda dvou majáků a tedy jediný důvod proč tam jet je, abych si je



mohl vyfotit. Je to sice odbočka z Ring Road č. 1, ale je to poslední náš turistický cíl mimo Reykjavík, kde musíme zítra dopoledne v 11 hodin vracet naše vypůjčené auto. Zítra odlétáme domů sice až po půlnoci, ale jsme se Sigrún domluvení, že až vrátíme auto, nějaký z jejích čehúnů nás hodí do města, kde si s holčičkami projdeme přes den centrum Reykjavíku a večer nás tam někde naberou a odvezou na letiště. V momentě plánování a rezervování to vypadalo jako

dobrý plán navíc spořicí náklady za vypůjčení auta poslední den.

Z Akraness do Reykjavíku jedeme podmořským tunelem, za který se platí mýtné 1000 islandských korun a který významně zkrátí cestu. Do **Reykjavíku** přijíždíme v 8 večer. Navigace nás rovnou navádí do restaurace 3 Frakkar, kterou jsem si vyhledal před odjezdem jako jednu z mála restaurací, kde má člověk šanci na jednom místě ochutnat většinu tradičních islandských specialit.

Po cestě přes centrum Reykjavíku mjíme místní katedrálu **Hallgrímskirkja** se 73 metrů vysokou věží, která vedle moderního kulturního a společenského centra Harpa patří mezi největší dominanty a turistické atrakce Reykjavíku. Katedrála je krásně nasvícena večerním sluncem a mě operativně napadá, že v lepším světle už jí nevyfotím a tedy teď nebo nikdy. Samočřejmě se zde zaparkovat nikde nedá a pokud si chci jít vyfotit katedrálu a že teda chci, nezbyvá než zastavit uprostřed silnice. To se logicky nelíbí autům, které tím pádem blokuji a zběsile na nás troubí. Klídek vole, se nezblázní, uklidňuji toho, co mi mává prostředním prstem, když se k autu vracím. V autě si za toto pochvalu taktéž nevysloužím, ale mě to neva, hlavně že mám fotečku.



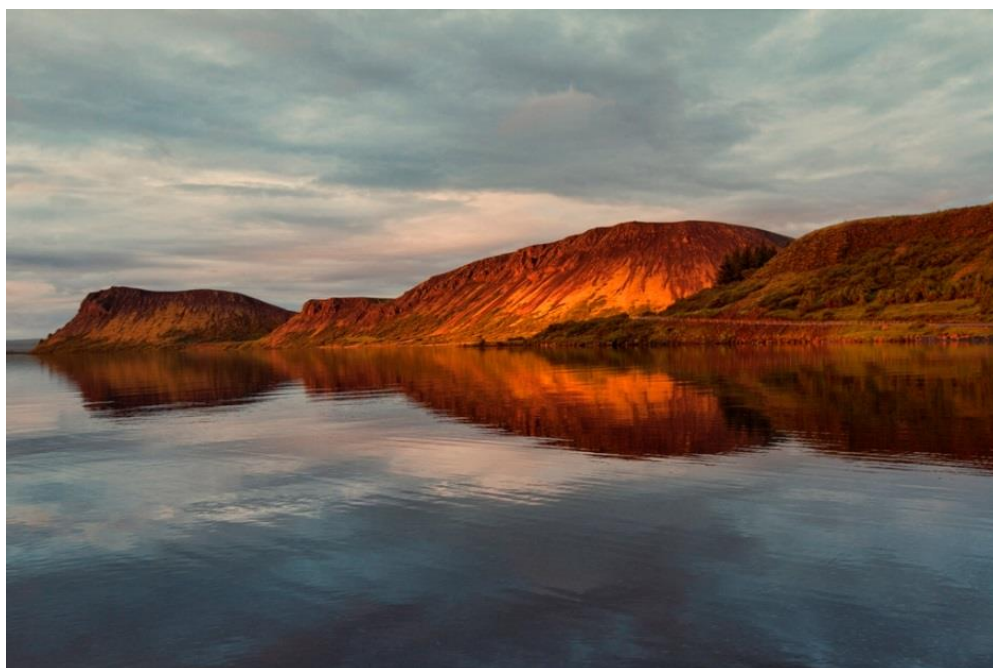
V restauraci **3 Frakkar** máme štěstí, protože se právě uvolňuje stůl a ihned nás tam usazují. Další hosté, kteří přišli hned po nás, mají smůlu a posílají je do pryč. Mrknutím na místní meníčko vím, že jsme zde správně. Tohle je “TA” restaurace, kterou jsem hledal po celém Islandu. Místní menu nabízí téměř všechny specialitky, o kterých jsem v souvislosti s Islandem četl. Jediná nevýhoda je, že při čtení je zapotřebí si rukou schovat pravý sloupec s cenami, aby se člověk při vybírání příliš netrápil. Proto pro holčičky vybíráme polévky, abychom alespoň na někom ušetřili, ale jak bývá u nás zvykem, polévky nakonec jíme my, zatímco holčičky si šmakují na dobrotách pro dospělé. Ale né na všech. V seznamu objednaných jídel máme i Hákarl, fermentovaného žraloka! Tajemství

jeho pekelné chuti spočívá v tom, že vylovený se nejprve počůrá, pak se zakope do hlíny, kde se nechá několik měsíců hnít (kvasit, prý je v tom rozdíl), než se podává v těch nejlepších restauracích na talíř. Takto připravený žralok smrdí jak neředený čpavek, 40% lidí při čuchnutí zvrací, 80% populace to nedokáže pozřít a jen 5% si na tom opravdu pochutná. Všechny holky se smrdutého žraloka štítí, a tedy celá porce zbývá na mě. Záhy zjišťuji, že patřím mezi vyvolených 15%, kteří to sice dokáží sníst, ale extáze se nedostavuje. Zato o další z předkrmů, uzeného papuchálka, se strhává mezi holkama opravdová rvačka a marně se jim snažím připomenout, že to co jedí, není slepice, ale krásný tvor, kterého mají přece tolik rádi. Proto u posledního předkrmu – sashimi z velryby – končí demokracie a syrová ryba se dělí napůl mezi dospělé. Tím je navíc chráníme od etických debat a vlastních morálních dilemat, zda pojídání velryb je či není košer. Sami v tom máme naprosto jasno, správné to rozhodně není, ale zatraceně dobře to chutná! Jako hlavní chod si dáváme ještě steaky z velryb s pepřovou omáčkou. Velrybí maso je v zásadě masem hovězím, sytější červeným a ještě červenějším, než je maso z tuňáka, struktura masa je jemnější, ale pevná, prostě něco napůl mezi argentinskou hovězí svíčkovou a čerstvým tuňákem žlutoploutvým. Pro velryby jen dobře, že lovit je, je ve většině zemí zakázané a že 80% Islandců je z principu nikdy neochutnala.

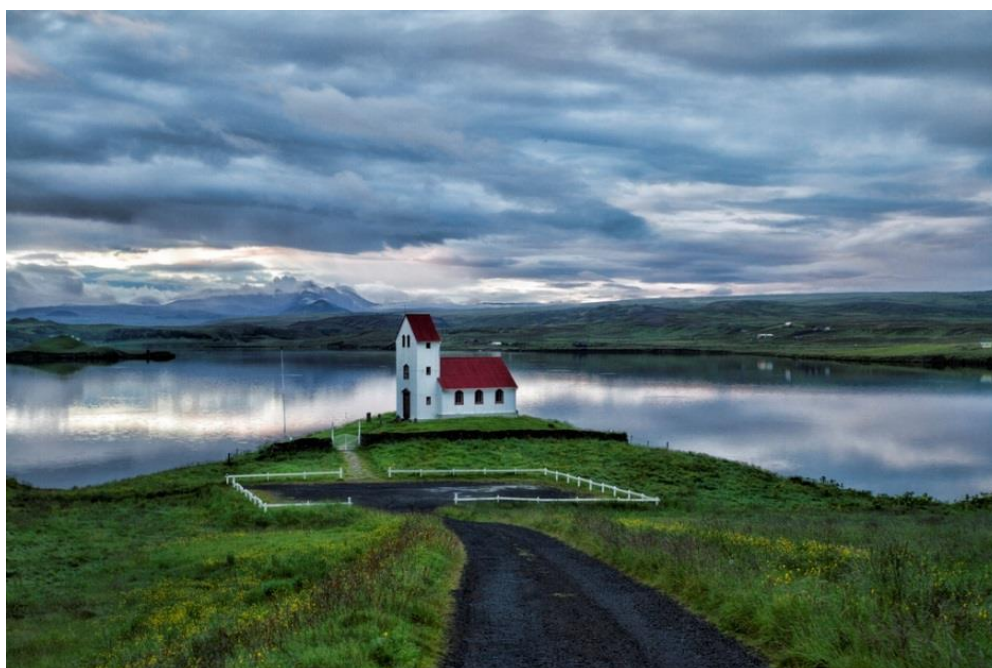
V 10 večer přijíždíme do kempu v Reykjavíku. Kemp je veliký, ale je tu úplně plno. Pro naše auto nalézáme poslední volné místo úplně vzadu nalepené na záchodky a umyvadla, kde se myje špinavé nádobí. Vylézáme z auta. Hned nás vítá obézní paní s hororovým výrazem v bradavičnatém obličejí parkující z druhé strany záchodků a hned, že prý její dvojnásobně starší děti se už těší na naše holčičky, až si s nimi budou hrát. Jééé, jak milé, škoda že naše děti umí jenom česky, říkáme a rychle táhneme naše děti pryč od báby a těch jejích násilnický vypadajících výrostků. Jdeme na obhlídku místního kempu, o kterém jsme četli jen samou chválu, protože je prý zde k mání všechno, co si správný táborník a kempař jenom může přát včetně praček, kuchyní, občůdků s potravinami atd. Jenže my nic z toho nepotřebujeme, my ani nic z toho nechceme! My nejsme správní kempaři, my nejsme kotlíkáři, my žereme velryby a nám se v tomhle kempu nelíbí a vlastně se nám nelíbí v Reykjavíku vůbec, po tom co jsme viděli za krásy přírody po cestě kolem Islandu. Ta představa noci v tomhle kempu a fakt, že už jsme skončili jízdu po Islandu a zítra nás čeká jen chození po Reykjavíku je depresivní a doléhá na všechny. A bůh ví, jestli se dočkáme rána. Co když ta tlustá sousedka je sériová vražedkyně a její děti kanibalové? Tak to teda né! Beru telefon a volám Sigrún, že je změna plánu a auto vrátíme až zítra v 8 večer, před tím než nás hodí na letiště. Paní majitelka snail.is se záhy ukazuje jako protřelá arabská obchodnice a usmlouvává doplatek ve výši 50% ceny celodenního půjčovného. Asi je to výhodnější pro ní, ale nám je to teď jedno, hlavně že jsme zachráněni, hlavně že přežijeme a navíc nám cestování po Islandu nekončí, nýbrž si ho o jeden den protáhneme. A dnes v Reykjavíku rozhodně spát nebudeme!

Vyprovázení pohledem maniakální susedky opouštíme rychle kemp s pocitem obrovské úlevy, která se postupem času mění na totální euforii. Do navigace zadáváme adresu kempu **Úlfjótssvatn** nacházející se na jižní straně jezera Þingvallavatn. I tento kemp je na seznamu top 10 nejlepších kempů Islandu, tak jako dalších 6, kde jsme na naší cestě né náhodou spali.

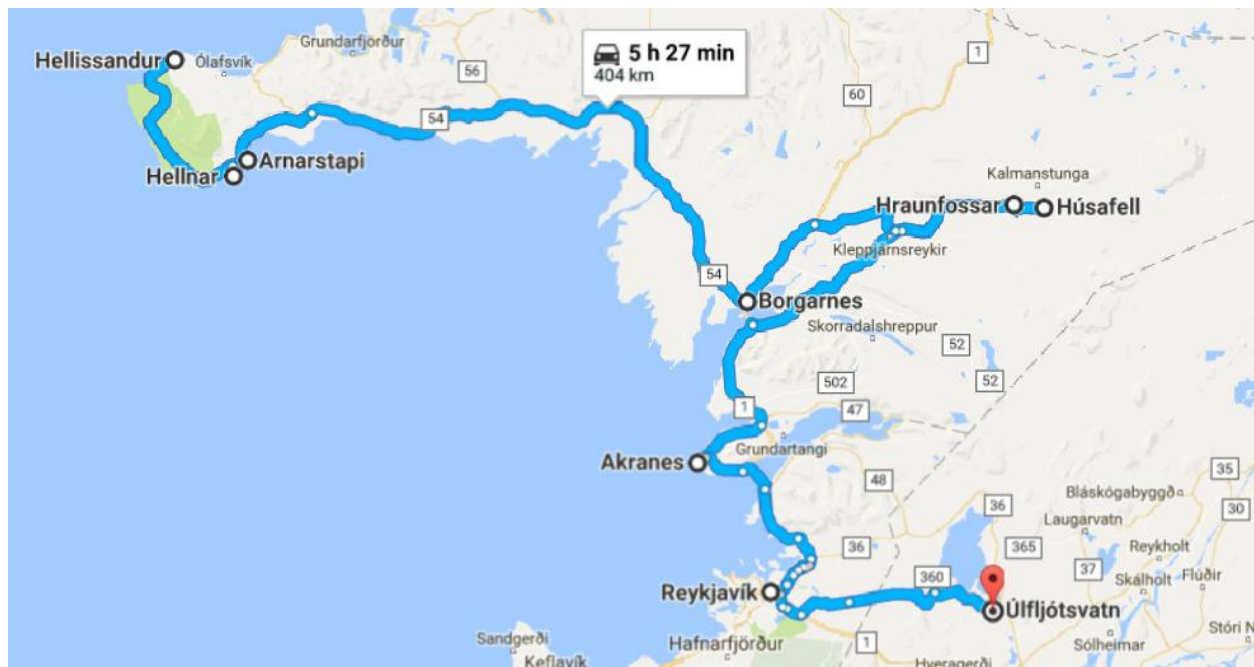
Ačkoliv je už po 11. hodině večer, nikomu v autě se spát nechce. Cesta do kempu má podle navigace trvat hodinu, ale trvá o dost déle. Po cestě stavíme na několika místech dělat fotky, protože je nádherné světlo z půlnocního slunce.



Za jízdy se v autě vesele zpívá. Děláme si srandu z Amálky, že je Judith Hopková (ušatá hrdinka z pohádky Zootropolis). Amálka hlídá Elišku, jestli nám náhodou neusíná (na rozdíl od Elišky si Amálka dnes v autě za jízdy na chvíli schrupla) a všechny holky včetně Martinky si hrají na čunčátka (pro neznalce nevysvětlitelné). Prakticky celou cestu po Islandu nám panuje v autě sranda a dobrá nálada, ale taková záplava štěstí a radosti, která se vyplavila během tohoto večerního přejezdu, tak to nemá obdoby a chtěl bych to ještě někdy zažít. Do kempu přijíždíme okolo půl jedné v noci. Recepce ještě v tuto pozdní dobu funguje a tak hned platíme poplatek za jednu noc. Parkujeme auto přímo u jezera a hned jdeme na krátkou procházku podél jezera, kde si fotíme místní kostel. Skoro to vypadá, že se venku už začíná šerit.



Jdeme si společně vyčistit zoubky, rozložit auto atd. Holky jdou spát ve čtvrt na 2 ráno, já ještě dopisuji poznámky z dnešního dlouhého dne s doslova epickým koncem.



D11 – Golden Circle II – 8.7. – sobota

Budím se v 9 ráno a holky ještě nechávám spát do 10. Mezitím přemýšlím, jak optimálně zorganizovat dnešní den. V tomto momentu jsme se už totálně rozešli s naším předpřipraveným itinerářem, podle kterého jsme dnes měli poznávat Reykjavík, ale díky twistu včera večer nás čeká ještě jeden krásný den na cestách. Jako první možnost mě napadá ambiciózní plán udělat dnes Landmannalaugar, část centrálních hor přístupná pouze po těžkosjízdných F-roads. Tento oblíbený cíl seriózních turistů jsme z našeho původního itineráře vynechali, protože nejsme zas tak seriózní (co se chození do kopce týká) a prostě se nám to už nikam časově nevešlo. Teď by se to celkem nabízelo, ale proti tomu mluví moje pochybnosti, zda by to stejně ocenil zbytek rodiny milující více koupačku v bazénu než cestu s blicím pytlíkem pod bradou. Tak tuhle možnost prozatím zamítám a jdu na další možnosti. Jsme momentálně u Golden Circle a konkrétně velmi blízko Þingvellir národního parku, kde jsme sice už byli, ale když jsme tam byli, tak lilo tak, že jsme toho moc neviděli. Jenže dnes ráno také poprchává a tak to prohlašuji za pro nás zakleté území, kam rozhodně nepojedeme. Na tohle počasí se zdá být ideální nedaleké geotermální lázně **Laugarvatn Fontana** – to ocení všichni a pak uvidíme, co dál. Vstávat holoto!

Než se dobudíme, dosnídáme, dohygienujeme a vyrazíme na cestu, tak je 11 hodin. Po 20 minutách jízdy parkujeme u Laugarvatn lázní. Cena vstupného nás vrací do reality blízkosti Reykjavíku. V odlehlých částech Islandu jsme už úplně zapomněli, kolik jsme v těchto končinách platívali na začátku naší cesty. Pravda je, že lázně Laugarvatn fontána jsou luxusní. Z jedné strany jsou přímo na břehu jezera, kde je možné se jít koupat do jezera (k dispozici jsou návštěvníkům pro toto cvičky do vody). U schůdků do jezera je tabule s varováním, že v jezeře místy vyvěrá ze země vařící voda. Zkoušíme nohou teplotu vody jezera a nezbyvá než konstatovat, že dnes jí rozhodně nevyvěrá dost

na to, abychom tam vlezli. Martinka nám všem sice připomíná, že ona je zvyklá na kaldur pottur a tedy jezero je na ní málo studené, ale na očích ji vidíme, že se jí tam také moc nechce. V místních lázních je kromě studeného jezera několik teplých bazénů. My trávíme většinu času s dětmi v dětském bazénu, který má 36 stupňů a občas se jdeme přihrát do teplejších nabízejících mezi 39 a 40 stupni Celsia.

Fontánu opouštíme v 1 odpoledne a řešíme kam na oběd. Taktně navrhuji **Friðheimarovu rajčatovou farmu**, kde jsme se nechytli během našeho druhé dne na Islandu, a která je odsud jen čtvrt hodinky jízdy. Sice je dost pravděpodobné, že budou mít zase plno, ale když, tak 100 metrů od ní je pumpa N1, kde jsme měli našeho historicky prvního pylsura P1, na kterého dodnes vzpomínáme se slzou u oka. Z mého návrhu jsou všichni nadšení, a nejvíce holčičky, které rovnou prohlašují, že na rajčatovou farmu prdí a chtějí pylsur, pylsur, pylsur ... což mi připomíná zmínit, že skandování uvnitř automobilu se stalo hitem posledních dní a skanduje se každou chvíli. My to podporujeme, protože to perfektně utužuje týmového ducha (tedy pokud to není něco proti nám). Nejvíce frčí: Nechceme vodopád! Nechceme vodopád! Nechceme vodopád!

Friðheimarova farma si vysloužila rozsáhlý článek na BBC tvrdící, že nejlepší rajčata na světě nepochází ze Španělska nebo Itálie, jak by si mohl někdo myslet, ale právě z této farmy. To vysvětluje to množství aut před farmou zaparkovaných a nám je hned jasné, že se opět nechytíme. Přesto to to jdeme zkusit zanechávající děti v autě se zákazem hrát si s páčkami a tlačítky v autě během naší nepřítomnosti. Jak jsme předpokládali, místo pro nás není, ale nabízí nám dát si jejich luxusní polévku na stojáka na baru, která není sice nekonečná, ale zato je se slevou 50% oproti ceně u stolu. Je to ponižující nabídka, ale my tu polévku musíme za každou cenu vyzkoušet, demystifikovat a tedy se ujistit, že všechny ódy jsou přehnané, protože podle nás ta nejchutnější rajčata na světě pěstuje náš děda na chatě. Stojíme frontu na polévku u baru, kde kromě polévky nabízí na stojáka ještě tomatové těstoviny nebo třeba koktejl bloody mary. K polévce ještě dostáváme domácí tomatové pečivo a jdem si to všechno sníst ven před farmu, kde je momentálně krásně, svítí sluníčko a je tam pro nás volný stůl s lavicí. Ochutnáváme polévku a rozplýváme se blahem. Všechno co jsme o té polévce slyšeli je pravda. Ta polévka je úplně jiná než všechny tomatové polévky, které známe. Není krémová, ale je rajčatomasová. Vdechujeme jí do sebe během minuty a spěcháme za holčičkami se ujistit, že ještě nestihly zdemolovat auto. Holčičky auto neničí, momentálně se perou, takže je všechno v naprostém pořádku. Popojíždíme na pár set metrů vzdálenou N1 pumpu, a dáváme si pylsury pro všechny. Vychutnáváme si je na venkovních lavičkách, protože jsou to možná naše poslední islandské pylsury života (to si teda zatím taky jen myslíme).

Po jídle koukám do mapy a zjišťuju, že se pořád nenápadně přibližujeme k Landmanulaugaru. Přitahuje nás jak magnet a nedá se s tím nic dělat. Tak uvidíme, kam dojedeme, říkám si a pokračujeme směrem na východ.

Po pár minutách jízdy narážíme na ekofarmu **Engi**. Víme o ní díky naší důkladné přípravě. Tato farma taktéž využívá obnovitelnou geotermální energii k vyhřívání skleníků a pěstování jahod, mrkví a dalších dobrot. Čím je pro nás obzvláště zajímavá a proč jí máme v sekci aktivit pro děti, je velký labyrint - bludiště z vzrostlých keřů. Labyrinty totiž holčičky milují. Pouštíme se do změní uliček odhodlání bludiště co nejdříve zdolat. Dělíme se záhy na dvě proti sobě soutěžící skupinky - já s Amálkou a Martinka s Eliškou. Následně 20 minut běháme jak šílenci sem a tam bez toho, aniž bychom cestu do centra bludiště se z daleka viditelným altánkem našli. Po 20 minutách

Martinka prohlašuje, že bludiště je podvod, nedá se tam normálně dostat a jediný způsob jak se tam dostat je zašvindlovat a vzít to přes křoví. Navzdory logice všichni souhlasíme, spojujeme se do jedné skupiny a společně krosujeme 2 křovíčka naštorc. Záhy slavnostně vylézáme na vyhlídkovou věž, kde se podepisujeme do knihy hostů mezi další borce, kteří to dnes také zmákli. Poté zkusíme jít po cestičkách ven z bludiště a ověřit tak teorii podvodu, tedy že se tam nedá normálně dostat. Po chvilce vylézáme z bludiště vchodem ven a bez nutnosti podvádět. Stydíme se.

Jedeme dál směr Landmannalaugar s hornatou krajinou hrající všemy barvami. Po cestě mjíme sopku **Heklu**, která patří mezi nejznámější a nejaktivnější sopky Islandu s pravidelnou erupcí každých 10-15 let. Na celém Islandu je kolo 125 sopek. Sopky bouchají na Islandu v průměru jedna za 4 roky no a Hekla k této statistice významně přispívá. To by bylo něco, kdyby bouchla zrovna dnes, říkáme si, ale to štěstí nemáme.

Mjíme kaskádní systém vodních elektráren, které mají být největším zdrojem elektrické energie na Islandu. Island se díky levné elektřině stává mocností na energeticky náročné výrobní procesy jako je třeba výroba hliníku a díky geotermální, vodní a dalším obnovitelným energiím patří mezi nejzelenější země světa s nutností dovážet pouze pohonné hmoty, kterých naopak potřebuje relativně hodně, protože Island je zároveň první zemí světa v počtu automobilů na hlavu (prostě každý Islandan potřebuje svoje auto).

Postupně se mění reliéf krajiny na méně zelený. Silnice se mění v teréní F-road cestu F26 a později F208. Průměrná rychlost nám klesá ze 100km/h na méně než 30km/h a výraz ve tváři Martinky dosahuje požadované míry vzrušení. Amálka spinká, Eliška ještě nepřišla na to, že se jí dělá špatně. Do **Landmannalaugaru** nám zbývá už jen posledních 15 km, jenže je už $\frac{3}{4}$ na pět odpoledne. Ptám se Martinky, ať cvičně zadá do navigace Reykjavík a prý 3,5 hodiny. V 8 musíme vracet auto, v 9 musíme na letiště, je mi jasné, že do Landmannalauguru dnes nedojedeme. Nevadí. Jízdu v terénu jsem si opět užil a byla to zábava.

Otáčíme se a vracíme se po stejné cestě nazpátek. Google mapy průběžně korigují čas našeho příjezdu na mnohem přijatelnější dobu a tedy si můžeme dovolit zastavit na pár místech po cestě.

Zatímco Martinka hlídá spící Amálku, my jdeme s Eliškou na prohlídku zrekonstruované **středověké farmy Bjórsárdalur**. Farma už je touhle dobou zavřená a nedá se jít dovnitř, ale je možné si jí prohlédnout zvenku. Jde o travou porostlé obydlí ve tvaru kříže. O farmě jsme se dozvěděli tak, že jsme zjišťovali, kde staví placené výlety do Landmannalaugaru z Reykjavíku a návštěva této farmy je jedním z reklamovaných lákadel těchto výletů.

Další zastávkou jsou islandští poníci pasoucí se za plotem na louce vedle silnice. Opět jdeme za nimi jenom s Eliškou. Daří se nám je celkem snadno nalákat neboť pořekadlo o tom, že soused má vždy zelenější travičku, znají všude na světě nejen lidé, ale i koně. Zatímco já trhám travu, Eliška je krmí a koně se radují.



Poslední turistickou zastávkou na naší cestě je kráter **Kerid**, který je součástí Golden Circle a který jsme vynechali náš druhý den na Islandu, protože jsme ho prostě nestíhali. Kráter Kerid perfektně ztělesňuje představu o tom, jak takový správný sopečný kráter má vypadat. Má dokonale kruhový tvar a zčásti je naplněn modrou vodou. Když parkujeme u kráteru, Amálka už je probuzené a má výbornou náladu. Žádné skandování “nechceme kráter” se dnes nekoná.

Po Keridu pokračujeme směr Reykjavík. Napojujeme se tak na tu část Ring Road č.1, kterou jsme vynechali díky Golden Circle okruhu. Čas se nezadržitelně posouvá kupředu a nám nezbývá než být opět nejrychlejším autem na islandských silnicích. Ono to není velkým problémem, protože ježdění rychle je na Islandu prostě zakázáno a Islandané jsou perfektně vytrénovaní dodržovat různé zákazy a příkazy. Dalo by se dokonce říci, že Island je zemí zákazů. Považte sami. Na Islandu je zákonem zakázáno vlastnit doma jako mazlíčka hada, ještěrku nebo želvičku. Je zakázáno prodávat trenýrky nebo šle s islandskou vlajkou. Pivo bylo na Islandu zakázané až do roku 1989. Do roku 1984 bylo zakázáno vlastnit psa (během naší celé cesty jsme žádného psa neviděli). Na Islandu jsou zakázané striptýzové kluby a zvažují dokonce zákaz online pornografie. A kdo za to všechno může? No přecí ženy! Island je totiž velmi feministická země a má prakticky 50% zastoupení žen v parlamentu a ženské si tam pak odhlasovávají jeden zákaz za druhým.

Naštěstí na Islandu není moc policistů a tak do Reykjavíku přijíždíme bez pokuty v 19:45. Máme akorát tak čas si zajet na benzínku N1, doplnit nádrž a dát si náš úplně úplně poslední pylsur. K snail.cz přijíždíme ve 20:05. Máme zatraceně dobrý timing, říkám si. Sotva vylezeme z auta, objevuje se Vojta, vytahuje z kapsy platební terminál a nesmlouvavě nám účtuje doplatek za dnešní prodloužený půlden.

Ted' musíme kompletně zabalit naše zavazadla. Vyprázdnění auta a zabalení všech věcí nám zabere dobrých 40 minut, během kterých dopíjím poslední plechovku piva zakoupenou při našem přiletu na letišti. Míra mojí abstinence na tomto celém výletu je bezprecedentní. Navíc ty 2 láhve vína zakoupené na začátku si vezeme domů. Strach z toho, že bych musel uprostřed noci z auta sám do islandské studené bílé noci na malou a porušil tak všemi respektovaný zákaz, mi nedovolil je vypít. Ted' se perfektně hodí jako dárek pro naše blízké.

Nakládáme všechna zavazadla do Vojtovy bílé Octavie kombi. Opět se s Martinkou hádáme, kdo má menší zadek. Opět vyhrávám první cenu, kterou je možnost sedět na zadních sedačkách mezi našimi sladkými andílky. Po cestě přemlouváme Vojtu, ať nám ještě udělá menší prohlídkovou jízdu Reykjavíkem, který jsme odbyli. Konkrétně chceme vidět Harpu – moderní koncertní a kongresové centrum a od ní jen kousek vzdálenou moderní sošku vikingské lodi “Sun Voyager”. Navrhoji, že bych si třeba skočil vyfotit u toho selfičko, ať máme důkaz, že jsme tu také byli, ale pohled rodiny mi naznačuje, že fotek z Islandu už máme opravdu hodně a že už žádná další nebude. Nedovoluji si protestovat.

Cesta na letiště u městečka Keflavík trvá 45 minut. Po cestě kecáme s Vojtou o našich islandských zážitcích a o jeho pohledu na různé místní záležitosti. Do vyprávění o tom, co jsme všechno viděli a zažili, se hlasitě zapojují obě naše holčičky a soutěží, která toho viděla více.

Na letišti proplouváme bezpečnostními kontrolami. V Duty Free obchodu kupujeme láhev místní tradiční kořalky Brennivín každému z našich dědů a pro nás kupujeme 2 balení islandské jedinečné remulády na pylsury. Naše závislost na pylsurech se dostala do stavu, kdy se bojíme skončit s jejich příjmem ze dne na den a raději ji chceme léčit postupným snižováním dávek. Obava je zbytečná, naše české párky nás to odnaučí sakra rychle a nezachrání je ani islandská remuláda.

Pro zabavení dětí je v odletové hale k dispozici několik stolečků s legem. Parkujeme zde naše holčičky a zatímco Martinka je sleduje a hlídá z nedaleké lavičky, já si ještě jdu projít místní obchody se suvenýry. Prakticky z každé naší větší cesty si přivezeme nějaký ten suvenýrek, ale z této ještě nic pořádného nemáme. Je to tím, že prostě tady nic kloudného k mání není nebo jsme alespoň na naší cestě nepotkali nic, co by se nám líbilo. A pak se to stalo. V jednom obchodě na mě zapískal vycpaný papuchálek a já věděl, že toho musím mít. To je znamení osudu. Papuchálkové se před námi schovávali skoro celou naší cestu. Když ho budeme mít doma, můžeme si ho detailně prohlížet každý den a nikam se nám už neschová! Utíkám se svěřit s touto myšlenkou Martince, která si myslí, že jsem se úplně zbláznil. Jde se přesto se mnou podívat do obchodu. Dívá se nejdříve na ptáka, pak se kouká na cenovku a následně se mi ptá, jestli nejsem úplně blbej. Zatímco se cítím uražen, jdeme pryč z krámu. Nabíráme holčičky u legostolků a jdeme na bránu A12, odkud nám má za půl hodiny letět letadlo. Po cestě k bráně mi tečou slzy nad tím, jaký bídný osud mám před sebou. Vždyť já už nikdy v životě žádného papuchálka na vlastní oči neuvidím! Martinka to vidí. Pod dozorem starší Elišky zanecháváme holčičky na bráně A12 a jdeme se ještě jednou podívat na papuchálka. Je krásný. Naštěstí moje Martinka nemá srdce ze žuly. Ještě chvilku testuje, jak moc mi na tom ptákově záleží a když jí odkývám, že si za to může koupit jakoukoliv blbost, kterou bude chtít a já nebudu vůbec protestovat, natož mlátit, dostávám svolení vycpaného papuchálka si koupit. K tomu mi přiřazuje do nákupního košíku ještě jednoho plyšového papuchálka pro Amálku a papuchálka ve formě sněžitko-těžitka pro Elišku. Tyto dva zbytečné

předměty jsem totiž předtím odmítl holčičkám koupit z důvodu vysoké ceny, ale v kontextu vycpáče jejich cena dostává úplně jiný rozměr. Vycpaného papuchálka je ještě potřeba důkladně zabalit, aby se nám po cestě nerozpadl a nevypadaly z něj piliny, což místní Bjórk trvá dalších dobrých 15 minut. Není proto divu, že holčičky už jsou z naší nepřítomnosti značně nervózní. Amálka zatím dělá výmyk na turniketech k letadlu, čímž spouští bezpečnostní alarm, který hlasitě houká a který musí nějaká paní odkódovat v počítači. Přicházíme k holčičkám právě včas, abychom zabránili dalším škodám. Jelikož Amálka má zítra svátek, přejeme jí všechno nejlepší k svátku, za potřesu ruky jí zpíváme slavnostně “happy birthday” a dáváme jí plyšového papuchálka. Aby to nebylo Elišce smutno, také jí zpíváme “happy birthday” a dostává těžítka s papuchálkem a do třetice se opakuje scénka s tatínkem, který dostává od rodiny neforemně zabalený soudek s vycpaným papuchálkem.

Odlet se společností Germania je opožděn o více jak hodinu. Vzlétáme až v půl druhé ráno islandského času. Letadlo je poloprázdné a tak si zabíráme dvě trojsedačky. Na jedné spinká Martinka s Eliškou, na druhé já s Amálkou. Holky vytuhávají prakticky okamžitě. Do Drážďan přilétáme v 7:30 ráno místního času. Po vyzvednutí zavazadel jdeme k autu. Čeká nás hodinku a půl cesty domů do Kladna, kdy holčičky spí a my si s Martinkou povídáme o tom, jak se nám dovolená líbila, jak nás spirituálně oblažila a hlavně, jaké máme úžasné holčičky!

